

ХЕЛЪН Р. МАЙЕРС ЦЕЛУНИ МЕ, КЕЙТ!

Превод от английски: Вилиана Данова, 1995

chitanka.info

ПЪРВА ГЛАВА

Лимузината напусна град Атланта и заизкачва хълмистото Пидмонтско плато, лениво догонваща залязващото слънце. Черна и лъскава, тя бе наета за специален случай, но шофьорът не бързаше. Джайлс Чанинг се бе разположил на задната седалка и спокойно се любуваше на пейзажа от двете страни на пътя, с нищо не подсказвайки, че закъснява за уречената среща.

Коне препускаха волно из обширната тучна ливада. Усещането за свобода и простор накара Джайлс да се усмихне. Хълмистият терен и буйните коне му напомняха за неговия роден край в Северна Англия. За един кратък миг сърцето му се сви. Испита чувство на носталгия. Може би трябваше да се върне и да прекара известно време в родината, преди да се заеме с реализирането на поредния проект.

Юли в Уестридж, Англия, беше великолепен. Освен това племенниците му растяха толкова бързо... А брат му и снаха му бяха заплашили, че ще свалят портрета му от семейната галерия, ако не започне да ги посещава по-често. След дълги размишления стигна до извода, че е време да напусне Биг Солт Айлънд и да остави приятелите си Гарет и Лора О'Кийфи. Изкупи дела на Гарет в „Орион Дивелъпмънт Интернешънъл“, за да продължи самостоятелно, но неочаквано Джайлс се озовава в Щатите. Лора жестоко се обиди, че той си тръгва малко преди рождения ден на Гарет Младши, който тъкмо навършваше една годинка. Но нищо не можеше да се направи. Джайлс бе спечелил договор за построяване на хотел в центъра на Атланта с комплекс за развлечения, струващ милиони долари и финансиран от Теодор Бомонт. Такъв грандиозен проект изискваше жертви, ала Джайлс все още съжаляваше, че се бе оставил да го придумат да се напъха в маскараден костюм, за да присъства на бала, даван от Теди в чест на Четвърти Юли — Деня на Независимостта на Съединените Американски Щати и на откриването на новия строеж.

„Американци!“, помисли си той и разхлаби бялата си, широка, подобна на шалче вратовръзка, пристегнала високата му яка. С детски

жар и ентузиазъм американците се втурваха да празнуват нещо, което дори още не бе факт, както този строеж, а това винаги успяваше да го развесели. Такова празненство би трябвало да отбелязва не започването, а успешното завършване на един проект. Но ако човек познаваше Теди, а Джайлс започваше вече да го опознава — можеше да бъде сигурен, че успехът му е неминуем и гарантиран.

— Какво има, шефе? — попита шофьорът, съзрял унесеното изражение на Джайлс в огледалото за обратно виждане.

Джайлс се похвали мислено за това, че успя да се отърве от мислите си и срещна погледа на шофьора, без да прояви нервност, когато колата стремително се насочи към величествените дъбове в далечината. О'Кийфи щеше да се възхити от такъв смелчага... Или поне О'Кийфи отпреди години. Колкото до Джайлс, той имаше далеч по-благоразумно отношение към човешкия живот. Докато някой не се върнеше от отвъдното, за да даде неопровержими доказателства, Джайлс би предпочел да си остане жив, тук.

— Просто се любувах на пейзажа — отвърна той с небрежен тон и отново се загледа навън.

Колата профуча покрай ястреб, кацнал на оградата, зорко следящ плячка във високата трева. Чула шума, птицата настръхна и перата ѝ щръкнаха във всички посоки като бодли на таралеж.

— Колко остава до имението на Бомонт? — попита с досада Джайлс.

— Три километра и половина, ако караме направо, но иначе по пътя е девет, защото трябва да заобиколим ей онзи хълм. Ама ти май не си тукашен? Личи си по акцента.

— Виждам, че господин Бомонт те е наел не само заради шофьорските ти умения.

— Господин Бо е преуспял, защото цени способните хора. Ти да не си австралиец?

Джайлс повдигна вежди и изпитателно се втренчи в шофьора. Шапката на онзи бе небрежно килната назад.

— Англичанин съм.

Шофьорът сви рамене в многозначителен жест: „Австралиец, англичанин — все едно!“, но изрече:

— Знаеш ли какво ти липсва, за да изглеждаш по-истински? Малко кръв ето тук — добави самоуверено той и прекара върха на

показалеца си от десния ъгъл на устата до брадичката си.

— Защо, за бога?!

— Защото граф Дракула би трябвало да изглежда по-злокобен.

— Разбирам — отвърна Джайлс, огледа се назад и бръкна в джоба на палтото си и извади една от любимите си тънки пури.

Милата Лора, най-грижовната и съвестна лекарка, която някога бе познавал, непрекъснато го умоляваше да намали пушенето, но за момента Джайлс имаше нужда от тази панацея за душата.

— Благодаря ти за съвета, но аз съм се маскирал като неговия братовчед, Монте Кристо — произнесе провлечено той след кратко мълчание.

— Май не съм чувал за него — отвърна шофьорът с известно разочарование.

Джайлс опипа пурата си, преди да я запали. Дори перспективата да срещне отново прекрасната дъщеря на Теди, не успя да повдигне духа му.

Причината не беше в Елизабет — тя бе прелестна, мислеше си Джайлс, припомняйки си елегантната русокоса млада дама, придружила баща си на обяда по повод пристигането му в началото на седмицата. Но студентите като лед девици никога не бяха успявали да го запалят. Той им се възхищаваше само като естет. Все пак трябваше да признае, че наскоро бе загубила съпруга си и проявяваше разбиране към сдържаността и ледената стена, която бе издигнала между себе си и околния свят. Много добре си представяше каква можеше да е другата дъщеря. По някаква причина, която Джайлс така и не можеше да си спомни, тя не бе присъствала на обяда.

Само където неговият стар приятел О'Кийфи напразно го задяваше, че щял да си намери майстора в лицето на някоя южняшка красавица с благородническа кръв... Макар че наистина имаше една съблазнителна брюнетка, която тъкмо се нанасяше в апартамента до неговия, когато той вече излизаше от хотела. Облеклото ѝ недвусмислено подсказваше Париж, а усмивката ѝ — заинтригувана съм. Не биваше да пропуска този случай, стига да можеше да се измъкне под някакъв предлог от бала на Теди.

— Онази ограда очертава границите на имението Медоубрук — обади се шофьорът, прекъсвайки мислите на Джайлс.

Той хвърли поглед натам, където се простираше доста обширна овощна градина с прасковени дървета, кокетно каменно мостче, извилно гръб над лениво поточе, а още по-нататък се виждаше просторно пасище с десетина расови коня, всеки от които би бил истинско предизвикателство за обзядване. Джайлс отдавна мечтаеше да има собствена конеферма, но скиталческият му дух, който в началото бе станал причина да напусне Англия, впоследствие бе прераснал в авантюризм. На брат му Ричард бе съдено да е земевладелец и като граф на Уестридж, той достойно следваше традицията.

Не че Джайлс се разкайваше за нещо. Сега, на тридесет и шест години, спокойно можеше да каже, че времето на странстване се бе оказало както приятно и вълнуващо, така и доходоносно. Когато лимузината мина покрай кристалночистото поточе, той почувства в себе си някаква странна увереност, че най-хубавото нещо в живота му тепърва предстои.

Шофьорът сви по пътя встрани и мина през широкия портал от ковано желязо, сетне пое по правата, посипана с пясък като арена, алея. От двете ѝ страни като стражи на пост се извисяваха орехови дървета и посрещаха пристигащите. Фактът, че по-нататък, встрани от алеята, имаше паркирани и други коли, сред които още скъпи лимузини, потвърждаваше закъснението на Джайлс.

В дъното се възправяше великолепна къща, блеснала в меката светлина на газовите фенери, запалени вече, покрай малкия кръгъл паркинг встрани и парадното стълбище. Заедно с кехлибарените отблясъци на залеза, изкуственото осветление придаваше на красивата двуетажна постройка някакъв тайнствен ореол, който накара Джайлс да се запита дали, когато слезе от лимузината, няма най-неочаквано да се озове в миналия век.

Той се усмихна на фантазиите си, докато колата спираше пред достолепен прислужник, облечен в ливрея от златист сатен, която караше човек неволно да го оприличи на гигантска светулка. Джайлс смачка пурата си в пепелника. Във всеки случай Теди не жалеше средства, когато организираше балове.

— Добър вечер, сър! Очакват ви. Заповядайте, направо — с подчертана любезност го покани портиерът, когато Джайлс слезе от колата и оправи пелерината си.

Той кимна и се насочи към входа. Искаше му се да е пролет, за да може да се наслади на цъфналите азалии и магнолии. А и тогава навярно нямаше да се чувства подобно на стрида във врящ казан, както сега. От знойния пек първите капчици пот вече се стичаха на струйки по гърба му. Дано къщата да е снабдена със същата надеждна климатична инсталация, както колата. Ала щом чу музиката, долитаща през високите отворени прозорци, Джайлс примирено въздъхна.

По верандата с високи колони Чичо Сам се разхождаше под ръка с Клеопатра, а още по-нататък някакъв царствен лъв бе седнал в една люлка и отпиваше шампанско заедно с Елизабет I. Чувствайки се вече по-спокоен и съвсем не така нервен, както на излизане от хотела, Джайлс изкачи парадното стълбище и се озова във фойето.

Почти на прага чакаше друг прислужник, на когото той с благодарност остави наметката си. Още преди Джайлс да попита за домакина, Теди Бомонт се появи отнякъде и така възторжено извика името му, че въпреки музиката и разговорите, идващи откъм балната зала, гласът му прозвуча като гръмотевичен тътен.

— Чанинг! Тъкмо се канех да организирам издирването ти!

— Моля да ме извиниш — рече Джайлс и прие едрата десница на Теодор Бомонт, както и приятелското му потупване по гърба. Не каза нищо повече за свое оправдание, само се усмихна дружелюбно.

Този малко недодялан южняк му харесваше, макар да приличаше повече на горила, отколкото на делови мъж. Въпреки външния си вид обаче, Теди се славеше като най-преуспелия бизнесмен в щата. Беше натрупал състоянието си от успешни сделки, а по-късно бе затвърдил положението си в обществото на Джорджия, като се бе оженил за единствената наследница на един от най-старите и знатни местни родове. И все пак си бе останал сърцат и простодушен. Според Джайлс, Теди беше очарователен в своята чистосърдечност. Работеше много и беше човек на живота, ала, макар и вдовец, бе останал трогателно предан единствено и само на дъщерите си.

— Много от поканените закъсняват тази вечер — измърмори недоволно Теди и поглади предницата на конфедералната си офицерска униформа, опъната застрашително върху внушителния му корем. — Тъкмо се канех да се кача горе и да видя защо се бави и... А, ето я! Идва! Кейти, скъпа!

Джайлс се извърна, любопитен да разбере кой можеше като с магическа пръчица да заличи лошото настроение, изписано само допреди секунда върху лицето на Теди. Младата дама, която се бе появила, събуди у Джайлс противоречиви емоции, граничещи със смях. Тя слизаше наперено по широкото стълбище, иначе прелестно видение в златистобял старинен костюм, но ако трябваше да се съди по държанието ѝ, „скъпата Кейти“ изобщо не бе в настроение за празненство.

Пристъпваше с усилие, като придърпваше ожесточено дантелите на ръкавите си. А нима можеше да се движи грациозно с тези метри плат, отишли за ушиването на претенциозния ѝ тоалет?! При всяка своя стъпка тя отмяташе светлорусата си коса и голите ѝ рамене, подобно на сребристи облаци, отразяваха целувката на лунния светлик. Приказното вълшебство се нарушаваше единствено от войнственото и надменно изражение на младата дама.

— Ама че гадост! Как може да се носи брокат през юли?! Сигурно съм си загубила ума, щом оставих Елизабет да ми избира тоалета! — чу я Джайлс да мърмори под нос. В гласа ѝ почти не се долавяха сладните модулиращи тонове, които бе откривал толкова често при разговорите си с тукашните дами.

Явно нехаещ за притесненията на дъщеря си, Теди обяви с лъчезарна усмивка:

— Това е моето малко момиче!

„Малкото момиче“ на Теди застана на по-горното стъпало така, че да бъде на едно ниво с баща си. Огледа се царствено и забелязала Джайлс, само присви очи. Беше тънка и гъвкава като тръстика. Очите ѝ искряха възхитително сини, но не и невинни. Внезапно Джайлс усети, че предварителната му представа за южняшките красавици щеше да претърпи резки промени.

— Татко, няма да се появя пред гостите в такъв ужасен тоалет! — обяви Кейт Бомонт и забарабани с равно подрязаните си нокти без лак по махагоновия парапет на стълбището.

Раддушната усмивка върху лицето на баща ѝ се смени с пълно объркване и смущение.

— Но защо, котенцето ми?! Изглеждаш прекрасно...

— Това нещо тежи цял тон и държи адски горещо!

— Дръж се прилично, Кейт! Знаеш колко ми е неприятно да чувам такива груби изрази от устата на моите момиченца.

Кейт не обърна внимание на упрека на баща си и продължи да дърпа дантелите на ръкавите си.

— Но погледни само какви нелепи дрехи! Къде е Елизабет? Тя настоя да присъствам на този глупав бал! Можеше поне да се погрижи да ми намери свестен костюм!

Джайлс се прокашля, едва сдържайки усмивката си.

— Извинете ме, госпожице Бомонт, но ако не греша, дантелите по ръкавите на женското облекло са се смятали за много изискани едно време. Костюмът ви е от епохата на Ренесанса, нали? Струва ми се дори, че е венециански.

Кейт погледна тъмнокосия мъж, изпънал снага до баща ѝ. В своето раздражение тя се бе отнесла пренебрежително към Джайлс и не бе му обърнала достатъчно внимание, а сега направо ѝ идеше да го изпепели с поглед. Не само, че трябваше да вдигне глава, за да срещне неговите странни светлозелени очи, но когато ги срещна, съзря в тях весели искрици, което направо я вбеси.

От малка Кейт бе държала възрастните да се отнасят с нея като с равна. Макар често тяхната философия да ѝ се струваше като от ерата на динозаврите. Повечето от познатите им смятаха, че на едно младо момиче подобава да посещава женски клубове, балове и партита, подготвяйки се да се посвети на продължението на рода. Същевременно не намираха нищо лошо в това да гледат на нея като на красива кукла. От време на време тя понасяше снизходителното любвеобилно погалване по главата от страна на баща си, защото, за разлика от другите „динозаври“, той поне беше толкова благ, но дявол да го вземе, ако се оставеше на някакъв си чужденец да я поучава!

— Вие пък кой сте? — попита тя с престорена любезност и протегна ръка. — Чакайте! Я да видим дали ще позная?

По говора си личеше, че чужденецът е британски поданик. Кейт критично огледа високата му стройна фигура. Черният официален костюм с безупречна кройка бе семпъл — жилетката нямаше бродерия и също като вратовръзката беше бяла. С изискан костюм или без такъв, всичко у него говореше за надеждност и благородство, а това само още повече наля масло в огъня.

— Сетих се! Вие сте един от онези ужасни свидливи банкери, все пак помогнали на татко за построяването на неговия... Или не! Вие навярно сте адвокатът?

Преди Теди да успее да се съвземе достатъчно, за да изрече някакво извинение, Джайлс се усмихна лъчезарно, пое ръката ѝ и галантно я целуна.

— Опасявам се, че съм само ужасният предприемач. На вашите услуги, госпожице Бомонт.

В продължение на няколко мига тя остана загледана в гарвановочерната му коса. Не за първи път ѝ се случваше някой мъж да ѝ целуне ръка, вместо само да я поздрави учтиво. За първи път обаче кожата ѝ реагираше по толкова странен начин на допира. Преди да има време да се запита защо, Кейт забеляза, че господинът я наблюдава. Май се забавляваше?

Тя рязко издърпа ръката си и отвърна с ледена студенина на самоуверената му усмивка.

— Мислех, че „Орион Дивелъпмънт Интернешънъл“ ще строи комплекса! Само не ми казвайте, че скандалният Гарет О’Кийфи ви е оставил да предложите по-висока цена от неговата?!

— Всъщност, аз откупих дела му в „Орион“, така да се каже...

Кейт замълча за миг. Това, че „Орион“ бяха спечелили договора за строежа, бе достатъчно лоша новина. Всеки, който следеше заглавията във вестниците, знаеше, че О’Кийфи е могъщ във всяко отношение... Но да научи, че дори О’Кийфи можеше да бъде купен... Това стремително подкопа увереността ѝ, че проектът за строежа може да бъде спрял. Стомахът ѝ се сви от безпокойство.

— Колко хубаво за вас — едва успя да изрече.

— Ние сме щастливи, че господин Чанинг е наш гост по две причини: заради спечелването на проекта и защото е брат на графа на Уестридж — обади се Теди и умоляващо погледна дъщеря си.

— Виж ти! А аз си мислех, че целта на войната за независимост е да се отървем от аристокрацията — подхвърли небрежно Кейт.

Лицето на Теди се сля с червения цвят на униформата му, но Джайлс само учудено повдигна вежди и огледа впечатляващата обстановка наоколо. Нямаше съмнение, че Кейт бе отгледана в разкош, но също така ставаше съвсем ясно, че обичаше да скандализира обществото.

— Да, така казват... Но не е ли странно?! Защо да се минава през такива мъки, за да се замени една аристокрация с друга — вашата например? — измърмори Джайлс.

Преди Кейт да има време да отговори, той вдигна ръце в знак на примирие. Отблясъците от свещите заиграха по копринената му жилетка, в очите и косите му. За един кратък миг Кейт си представи как черна пантера се прокрадва в джунглата, невидима в тъмата. Прииска ѝ се да изтича в стаята си и да заключи вратата.

— Както виждате, госпожице Бомонт, дошъл съм невъоръжен. А за да не се тревожите излишно, трябва да знаете, че титлата принадлежи на брат ми и слава богу! Не се безпокойте. Миналата седмица говорих с него по телефона и той ме увери, че изобщо не възнамерява да атакува вашите екзотично красиви брегове...

В този миг от балната зала се появи Елизабет Бомонт и се приближи към тях с грациозна походка. Роклята ѝ беше тъмносиня, украсена със сребърни ширити и дребни перли. Също като роклята на Кейт, дрехата бе с висока талия, според някогашната венецианска мода, но имаше скромно деколте във формата на каре, подчертано с висока яка а ла „Медичи“. Тя се усмихна на Джайлс с кралска снизходителност и подаде ръката си така, че Кейт отегчено вдигна очи към кристалния полилей, който висеше точно над главите им.

— Господин Чанинг, колко се радвам да ви видя отново! Какъв прекрасен костюм! Монте Кристо, нали?

— Доколкото си спомням, бяхме минали на „ти“, Елизабет. Наричай ме Джайлс. А удоволствието е изцяло мое. — Джайлс взе ръката ѝ, поклони се и я поднесе към устните си. После отстъпи назад, за да се полюбува на роклята ѝ и галантно прошепна: — Божествена е! Никоя Медичи не е била така прелестна!

Теди се напери като сърдит петел и каза възмутено:

— Никой ли няма да похвали моя костюм?!

— Никой, миличък! Перушината ти е оклюмала — изкикоти се Кейт, протегна ръка и намести щраусовото перо, измъкнало се от шапката на баща ѝ.

— О, Кейт! Какво, за бога, си направила с косата си — въздъхна Елизабет.

— На какво ти прилича? Аз просто извадих всички досадни фиби и хубаво я разресах!

Кейт изглежда сестра си, чиято тъмноруса коса бе прибрана в сложен кок. За момент изпита силна ревност. Преди час нейната собствена коса изглеждаше по същия начин, но тя имаше глупавото усещане, че е понесла на главата си пчелен кошер. Защо Елизабет винаги изглеждаше изискана с такива прически и тоалети, докато тя самата — толкова недодялана?

— А аз коя трябваше да бъда? — попита тя сестра си, само за да я отклони от темата.

— Ами Шекспировата Катарина от Падуа, разбира се. Опърничавата!

Кейт изстина. Много рядко Елизабет си позволяваше подобни шегички. Беше по-възрастна с пет години, но когато майка им почина, тя трябваше да заеме мястото ѝ, макар че бе още съвсем младо момиче. Елизабет се вживяваше прекалено в ролята си на господарка на имението.

— Нима отстояването на собствените ми разбирания, се нарича опърничавост? — попита Кейт тихо и с достойнство.

— Всичко ли трябва да приемаш толкова директно? Просто хрумване. Пък и името ти наистина е Кейт и ти винаги се наежваш, когато татко ти казва, че си като дива котка. Както и да е, когато видях роклята, разбрах, че е направена точно за теб.

— Извинете ме, госпожице Кейт, но ви търсят по телефона — покорно се приближи към нея един от прислужниците.

— Моля да ме извините — измърмори тя, без да се обръща специално към някого и се измъкна покрай баща си, по-благодарна от всякога, че бе успяла да намери предлог да напусне претенциозната компания.

— Когато се върнете, може би ще ме удостоите с един танц, госпожице Бомонт — изрече Джайлс, разочарован, че Кейт трябваше да напусне, тъкмо когато вечерта бе започнала да му се харесва. Колко странно... Не се ли четеше някаква обида в погледа ѝ?

Кейт спря за миг. Самата мисъл да бъде в ръцете му я накара да свие юмруци. Да танцува с мъжа, който смяташе да строи комплекса „Бомонт“?! По-скоро би плюла змии и гущери!

— О, открийте ме на всяка цена, господин Чанинг! — измърка тя, а очите ѝ казаха: „И да не си посмял да си въобразяваш нещо!“.

Миг след това Кейт се извърна и тръгна бързо по коридора.

Още в училище Кейт бе разбрала, че животът често е низ от горчивини. По онова време най-добрата ѝ приятелка беше Миси Уилкинс — дъщерята на градинаря. Двете бяха неразделни. Ходеха в едно училище.

Някои от децата изпитваха особено удоволствие да ги измъчват и дразнят заради неравностойното им социално положение. Миси обикновено се оттегляше в някой ъгъл и мълчаливо страдаше. Но още тогава Кейт си беше борбена и не се спираше пред нищо. Тя бе влязла в открит конфликт с някои от съучениците си, дори се бе проявила като истинска побойница и бе успяла да повали неколцина на земята, като ги бе накарала да се извинят на Миси.

Това не сложи край на подигравките, ала принуди баща ѝ да я премести в частно училище, където момичетата идваха от богати и знатни семейства като нейното. Така, за съжаление, приключи дружбата ѝ с Миси. Но споменът остана в съзнанието на Кейт през всичките години, прекарани в колежа.

След като приключи разговора, Кейт се промъкна тайно в конюшната, за да види любимата си кобилка Джипси, която скоро трябваше да роди. Отново почувства как я обхваща отчаяние.

— Не съм неблагодарна дъщеря! Разбирам колко голям принос има татко за разцвета на Атланта и, че ако не бяхме богати, аз нямаше да мога да те притежавам — говореше Кейт на сивата кобила с тъмни петна, лакомо хрупаша морковите, които Кейт бе откраднала от кухнята.

Приключила набързо с морковите, Джипси потърка благодарно глава в господарката си. Кейт въздъхна, погали я и продължи нажалено:

— Обаче този път не е честно! Този татков комплекс ще погълне цял квартал жилищни блокове! Никой не го е грижа за хората, живеещи там... Ами ако няма къде да отидат? Само че аз няма да позволя да ги изритат! Ще се боря!

Кейт си припомни телефонния разговор преди малко и чувства слаба надежда — все пак имаше някакъв план. Джипси изпръхтя и тръсна глава, а Кейт ѝ се усмихна съчувствено и я погали по черната грива.

— Спокойно! Вече се измори да носиш този товар, нали? Послушай малко музика. Чуваш ли?

Тя се опита да изтананика мелодията, която долиташе от балната зала, но нищо не се получи и тъжно поклати глава:

— Представяш ли си?! Вече съм на двадесет и пет години! Татко даде толкова пари за моето образование, а аз не мога да изпея дори един верен тон и да направя една танцова стъпка, нито пък да водя цивилизован разговор. Е, няма значение... На мен и без друго ми е много по-хубаво да бъда тук, с теб.

Кейт отново се сети за Джайлс Чанинг и вирна предизвикателно брадичка. Той я бе ядосал не на шега тази вечер. Беше толкова самодоволен! *Англичанин!* Дано само баща ѝ не започнеше да го води често в Медоубрук. Макар вече да имаше собствен апартамент, Кейт все още прекарваше доста време в имението. Перспективата да среща Джайлс в родния си дом никак не ѝ се нравеше. Ала миг по-късно тя се успокои. Той бе по-скоро типът мъж, когото сестра ѝ би харесала. А Елизабет бе всичко, което Кейт не беше: изискана, женствена, и завършена като личност, както обичаше да казва една от преподавателките ѝ в колежа.

Под звуците на валса, който долиташе през отворените прозорци, Кейт си представи как Елизабет танцува в ръцете на някой красавец. Тя наистина притежаваше изключителна дарба да омайва мъжете. Обаче само ги омайваше и толкоз! Кейт се опита да направи една-две валсови стъпки, унесена в мислите си. Всъщност, най-голямата дарба на сестра ѝ беше да държи мъжете на разстояние от себе си. Ако не беше горкичкият Дениъл, Лиз едва ли би се омъжила за някого.

Странно все пак, че двете в нещо си приличаха. Кейт също изпитваше особено удоволствие да отхвърля кандидатите за ръката ѝ, които баща ѝ един след друг ѝ представяше. Тя не благоволяваше да ги удостои с внимание, не защото ги намираше чак толкова неподходящи, а защото ненавиждаше целия този цирк. Не че беше против брака изобщо. Тъкмо обратното! Кейт често мечтаеше за свое семейство, но бе решила лично да избере мъжа, с когото да прекара живота си, а не да се осланя на избора на баща си, на някой вестникар, разнасящ светски клюки, или на който и да било друг.

— Добре, добре... Само дето сте прекалено скована, докато танцувате.

Кейт светкавично се извърна и видя как най-страшният ѝ кошмар оживява. На няколко метра от нея стоеше Джайлс Чанинг, облегал

небрежно на стената. Думите и усмивката му бяха красноречиви — той целеше да я унижи. Прииска ѝ се да повдигне дългите поли на балната си рокля и да избяга в градината. Вместо това обаче вдигна гордо глава, решена да приеме предизвикателството.

— Да не би да не можете да откриете колата си, господине?

Джайлс едва откъсна очи от прелестното видение, а тя действително беше едно изключително вълнуващо младо същество, и хвърли поглед наоколо. Всъщност, той наистина възнамеряваше да си тръгне. Отегчен, бе излязъл на верандата, за да запали пура и да измисли благовиден предлог да се измъкне. Тогава бе забелязал светлината в конюшнията. Много му се искаше да разгледа конете на Теди, но сега не бе време за това. Джайлс отново спря погледа си върху Кейт и отвърна:

— Намерих, каквото търсех. Обещахте ми един танц, Кейт.

В сумрака чертите на лицето му изглеждаха класически: високи скули, римски нос, едва забележими бръчки около строго очертаната уста. Кейт бе принудена да признае пред себе си, че той изглежда великолепно в този костюм. Облеклото подчертаваше вродената му дързост и достойнство. Досега тя успешно бе защитавала собственото си достойнство и чест, ала мъжът пред нея я караше да се чувства някак дребна и незначителна.

— Танците не са моя слабост — рече доста хладно Кейт.

Не само, че бе забелязал, но беше и чул! Ала дори да смяташе за странно една богаташка дъщеря като Кейт да не умее да танцува, Джайлс бе сигурен, че сега не е моментът да я пита за това.

Той сви рамене, отдели се от стената и пристъпи към нея с думите:

— Танцуването, както язденето и правенето на любов изисква подходящ партньор. Искате ли да опитаме?

Кейт присви очи, почувствала, че той се опитва да я постави натясно. Вярно, не беше кой знае колко опитна, но все пак Чанинг много се лъжеше, ако си мислеше, че тя ще вземе да се държи като някоя от онези мними девственици. Кейт наклони леко глава, давайки си вид, че размисля.

— Ами... не съм съвсем сигурна. Виждате ли, не съм съгласна с вас, защото и сама яздя много добре.

— Опитните жени са моята слабост.

Страните ѝ пламнаха, а в очите ѝ блесна гняв, но Джайлс Чанинг я изпревари:

— Този ли яздите най-често?

Той пристъпи към яслата на Джипси и я погали по гривата с нежност, която изненада Кейт.

— Обикновено да, но както виждате, тя скоро ще ражда. О, извинете, реших, че сте познавач. Всъщност, вие яздите ли, господин Чанинг?

Джайлс погледна първо кобилката, после жената и невъзмутимо отвърна:

— Винаги когато имам възможност. Това е втората ми голяма страст.

При тези думи устата на Кейт пресъхна, но дори да не беше, не би могла да му отговори. Само преди два дни Елизабет ѝ бе споменала, че много повече предпочита компанията на европейците пред тази на американците, защото последните били доста безочливи и по този начин я предизвиквали да ги постави на мястото им. Къде беше сестра ѝ да чуе този господин сега?!

За нейно най-голямо облекчение от съседната ясла се чу цвилене и удряне на копита.

— Това е Зулу — рече Кейт, радостна, че разговорът най-сетне взема друг обрат.

Тя се промъкна покрай Джайлс и отиде до съседната ясла, където един буен жребец мятеше дългата си грива и пръхтеше.

— Откакто Джипси е в невъзможност, тъй да се каже, яздя Зулу и сега той ревнува.

Кейт извади от джоба си две бучки захар и му ги подаде. Зулу обичаше сладкото. Джайлс одобрително го огледа. Беше чистокръвен жребец, за който се полагаха добри грижи. В очите му от време на време лумваше непокорен блясък и само глупак би го взел за обикновен кон. Беше ясно обаче, че и Зулу проявяваше слабост към Кейт.

— Има отличен вкус, а и името му е интересно — подхвърли Джайлс.

— И много му приляга! Буен е и неукротим по нрав! Само аз мога да го яздя, но дори и мен хвърля понякога...

— Може би някой ден ще ми позволите да опитам?

И още как! Щеше да падне голям смях да го види как плюе пепел и пръст и разтърква задните си части. Зулу изобщо не понасяше мъже.

— Може би — отвърна Кейт.

Тя понечи да се извърне, но Джайлс я хвана за ръката.

— Защо упорито отказвате моето внимание? Какво имате против мен?

Кейт не бе подготвена за подобна ситуация, но въпросът бе отправен директно и тя отговори:

— Защото вие ще строите комплекса на баща ми.

— Е, и?

— Ами аз мисля, че строителството на този комплекс е грешка.

Това едва ли бе достатъчно обяснение за Джайлс, но той реши да го приеме... Засега.

— Тогава защо просто не избягваме темата? Вместо това аз мога да ви разкажа за себе си... Всъщност, ще видите, че не съм толкова лош, когато ме опознаете.

Кейт се опита да освободи ръката си, но Джайлс я прихвана през кръста. От къщата долитаха нежни звуци.

— Слушайте! Това е Шопен! Кой може да устои на неговите валсове?!

— Аз. Казах ви, че не умея да танцувам, а по-важното е, че не искам — отвърна Кейт и отстъпи назад, когато Джайлс се опита да я задържи.

— Кейт, няма от какво да се страхувате.

— Не се страхувам... И не ме наричайте Кейт.

— Защо? Кейт е... прелестно, женствено име. Отива ви.

— Точно толкова, колкото панделките и дантелите!

— Мислите, че не ви отиват ли? Жените са толкова непредсказуеми! Това ги прави и така предизвикателно тайнствени за мъжете...

— Не хабете усилия да ме ласкаете, господин Чанинг. Не можете да ме впечатлите.

— Позволявам си да ви поправа — вие се преструвате, макар да изпитвате интерес. Осъждате ме, без дори да ми дадете възможност да кажа нещо в своя защита. Дълбоко съм наскърбен, Кейт. Между другото, не гледайте надолу, в момента танцувате много добре...

Кейт погледна в краката си и осъзна, че двамата наистина танцуваха добре и веднага се спъна.

— Не си гледайте в краката! Просто слушайте музиката и ме следвайте!

— Аз... Аз не я чувам ясно.

И как да чува, когато сърцето ѝ така лудо биеше! Тя се опита да се отдръпне, но Джайлс я прихвана още по-здраво.

— Аз ще ви тананикам — рече той и се усмихна. Гласът му беше дълбок, богат на нюанси. Тембърът му бе толкова очарователен, колкото нейния — ужасен. Ето още една причина да не може да го понася!

— Това е направо смешно — не се предаваше Кейт.

Той спусна дланта си още по-надолу по гърба ѝ и каза:

— Просто ме гледайте и следвайте подтика на ръката ми.

Но Кейт не можеше да гледа в него от такова малко разстояние. Ударите на сърцето ѝ бяха оглушителни. Тя реши, че е най-добре да гледа във вратовръзката му, като в същото време се чудеше колко ли още трябва да се изпоти, за да усети Джайлс Чанинг, че целият ѝ гръб е мокър.

Той обаче беше твърде погълнат от танца, за да забележи каквото и да било друго. Кейт беше наистина прелестна... Дори опасно прелестна! Лицето ѝ бе овално, чертите — деликатни. Челото, скулите, носът... Бяха изваяни сякаш от скъп порцелан. Дори устата ѝ, често изкушена да отправя хапливи забележки, бе изящно оформена и предизвикателна. В съня си сигурно приличаше на ангел с разкошната си светлоруса коса, разпиляна върху възглавницата. Но когато бе будна... Теди беше прав да я нарича дива котка. Никой мъж не би съумял да се оправи лесно с нея.

Джайлс предпочиташе кротостта пред буйния нрав, но Кейт неудържимо го привличаше. Вероятно това се дължеше не толкова на бунтарския ѝ дух, колкото на гордостта ѝ...

Не можеше да каже със сигурност, ала нещо в начина, по който повдигаше брадичка, както и прямотата в погледа ѝ го караше да мисли, че тя не е просто разглежена и капризна богата наследница.

Навярно скоро щеше да разбере защо Кейт е против проекта на баща си... Макар че тя едва ли би могла да направи нещо, за да спре строежа. Колкото по-скоро Кейт приемеше този факт, толкова по-добре

щеше да бъде за всички. Във всеки случай Джайлс бе успял поне в едно: когато беше в подходящи ръце, с други думи в неговите, Кейт танцуваше, и то не лошо.

Колко лесно се получава, мислеше си тя в същото време. Колко плавни бяха движенията им и как само се носеха под звуците на валса.

Миг-два и неверието ѝ бе заменено от възторжена радост. Кейт вдигна очи и видя ироничната му усмивка.

Вълшебството на мига изведнъж изчезна и тя замръзна на място.

— Благодаря ви за труда.

— Кейт, признайте, че ви беше приятно!

— Вече ви благодарих.

Тя се опита да се отдръпне, но Джайлс отново я притегли към себе си.

— Но не достатъчно любезно, скъпа моя. Може би ще трябва да събера волни пожертвования, за да излекувам раните си.

Без да ѝ даде време да възрази или да попита нещо, той я притисна към себе си и докосна устните ѝ.

Кейт стисна юмруци, решена недвусмислено да му покаже колко е възмутена, но преди да предприеме някакво действие, топлината и силата му проникнаха в нея, заляха я като гореща вълна и удавиха порива ѝ. Слисана, тя отвори очи и видя Джайлс да я гледа. В дълбините на очите му имаше нещо, от което краката ѝ се подкосиха.

Желание... Никога преди не бе го завладявало подобно силно желание. Беше като неочакван удар. Главата му се замая. Всичко бе започнало на шега, но бързо бе прераснало в нужда и, поддавайки се, Джайлс отново докосна лицето ѝ.

За миг Кейт забрави къде се намира. Всяка разумна мисъл я напусна. Тя просто се отдаде на усещането и разтвори устни. Джайлс беше нежен, но настойчив. С търпение я изчака да откликне на играта на езика му. Тя му се подчини напълно, страхувайки се да сложи край на блаженството.

Разумът ѝ се върна едва, когато чу името си. Име, което тя никога не бе харесвала. Но Джайлс го прошепна по вълнуващ начин, както никой досега. Макар да усещаше краката си твърде слаби, тя рязко се дръпна. Единственото нещо, което знаеше, бе, че трябва веднага да се махне отгук.

Без да каже дума, Кейт се извърна, хукна към градината и след миг се изгуби в мрака.

ВТОРА ГЛАВА

— Добро утро на всички! — извика Кейт, когато на следващата сутрин влетя в трапезарията.

Тя заобиколи Елизабет и спря в началото на масата, където седеше баща ѝ. После се наведе и го целуна.

Теди откъсна поглед от вестника, изгледа я над очилата си и каза:

— Познаваме ли се с вас? Аз очаквам дъщеря си, която вчера се измъкна от бала, без дори да каже „Лека нощ“.

— Извинявай — отвърна Кейт и погледна към сестра си, в чийто поглед прочете недвусмисленото: „Твоите вечни номера!“.

Тя сведе очи към скъпия килим на розови и кремави шарки и изрецитира дежурното за подобни случаи:

— Снощи ужасно ме заболя главата и се качих горе да полегна.

Теди се намръщи, а веждите му образуваха застрашително строга линия. Кейт сложи ръка върху рамото на баща си и той покри ръката ѝ с едрата си длан. В бледосините му очи се четеше повече загриженост, отколкото изненада.

— Нима? Но миличка, ти не страдаш от главоболие! Сега добре ли си? Може би трябва да отидеш на лекар.

— Мина ми вече — отвърна Кейт, нетърпелива да остави измамата зад гърба си. В следния миг обаче погледна към сестра си. Елизабет демонстративно сви устни и поднесе към тях лъжичка розов грейпфрут. Това мигновено предизвика Кейт и тя додаде: — Мисля, че е заради прическата, която Лиз опита върху главата ми. Тя ужасно ме ядоса.

Елизабет допря леко ленената салфетка до устните си и рече:

— Колко си изобретателна тази сутрин! Не се тревожи, татко, тя не пропусна целия бал. Някъде към девет часа снощи я видях да излиза тичешком от конюшнята.

Кейт едва сдържа стона си. Може Елизабет да изглеждаше свежа и ведра тази сутрин и невинна като ученичка в белия си ленен костюм и прилежно сресана коса, но зад тази миловидна фасада се криеше

изключително умна и проникателна жена с нюх на хрътка. Въпросът беше какво още бе успяла да види Лиз.

— Искан да разбера как е Джипси... Освен това реших, че свежият въздух ще ми подейства добре.

— И аз бих постъпила така. Чудя се дали и Джайлс Чанинг е имал същия проблем. Видях го да идва от същата посока само няколко минути след теб.

Кейт се намръщи, но не на омета, който в момента оглеждаше върху количката.

— Щом казваш — рече тя на сестра си и ядно пусна капака върху сребърния поднос.

— Толкова много време губиш заради тази кобилка. Според мен трябва да се преместиш при нас, докато роди — измърмори Теди и посегна към една от крехките порцеланови чашки, пълна с димящо кафе, която почти се загуби в широката му десница.

— Знам, че е така за теб. Но не и за мен — отвърна Кейт и прегърна баща си.

Добре че избра точно този момент, за да я уговаря да се върне в имението. Всеки разговор, който отдалечаваше темата „Джайлс Чанинг“, бе добре дошъл.

— Добре де! Но защо да не се върнеш, след като имаме такава голяма къща и шофьор, който ще може да те откарва до твоята служба?

Кейт наистина чувстваше носталгия по родния си дом. Липсваше ѝ нейната собствена стая и семейството ѝ, въпреки глезенето от страна на баща ѝ и нравоучителните лекции на сестра ѝ. Желанието ѝ да извоюва своята независимост обаче, бе по-силно от носталгията ѝ.

— Татко, Кларънс има навика да не обръща внимание на светофарите и пътните знаци. Освен това хората в службата ми може да помислят, че е неприлично да се возя на работа с лимузина. Все пак фондацията „Център за по-добра Атланта“ се спонсорира от частни лица и нашият бюджет не разрешава никакъв лукс!

Теди изръмжа подобно на сърдит мечок и така силно чукна чашата в чинийката, че Елизабет подскочи.

— Да! Какво разбирам аз от тези неща?! Аз съм просто баща, който е пръснал сума пари, за да прати дъщеря си в най-хубавите училища, та да се препитава тя чрез собствените си капиталовложения, защото нейният работодател нямал пари да ѝ плаща заплатата.

— Татко, те могат да ми плащат, само че аз няма да взема парите им!

Това още повече разстрои Теди и той я погледна над очилата си.

— Момиче, ти май трябва да се върнеш в училище и да вземеш още няколко урока по бизнес! Целият смисъл на бизнеса е в това, да се правят пари.

— Зная това, а и Центърът реализира доста добра печалба през последното тримесечие. С тези пари ще закупим един парцел, който е в съседство с евтините жилищни квартали. Там ще направим парк за децата... Добро утро, Леона! Всички питки ли изядохте? — обърна се към икономката Кейт, която тъкмо влизаше през плъзгащата се врата на трапезарията, понесла кана с току-що сварено кафе.

Върху кръглото като месечина лице на Леона се появи усмивка.

— Кой да ги изяде, дете? Знаеш, че на закуска татко ти яде само яйца на очи и шунка, а ето тази госпожица Пилешки Кости живее от въздух и грейпфрут. Виж в последното блюдо! Там са и наденичките. Сега ще наляя кафето и веднага се връщам със соса...

Кейт напълни чинията си и седна срещу Елизабет, която погледна питките с наденички, после грейпфрута си и тъжно въздъхна.

— Искаш ли малко? — попита нарочно Кейт и по устните ѝ заигра немирна усмивка.

Леона веднага се обади.

— Няма да ти навреди да хапнеш нещо по-хранително поне веднъж. С този грейпфрут не можеш да изкараш и пет минути. Нека да ти изпържа поне едно яйце и да го хапнеш само с тънка препечена филийка.

Елизабет изгледа кръвнишки сестра си и отвърна учтиво:

— Днес ще обядвам с членовете на девическата лига.

— Е, и? Та те са глезли, които непрекъснато преживят разни зеленчуци!

Кейт вдигна чашата си с кафе и скришом се подсмихна.

— Онзи ден сестра ми прочете статия, в която се казваше, че жените на тридесет години трябва да тежат не повече от четиридесет и шест килограма. Лиз твърдо е решила да бъде изключение от това правило.

— Елизабет Бомонт! Нима нямаш и капка здрав разум?! Та ти и сестра ти имате най-тънките талии в Коб Каунти! При това ти си по-

висока с цели шест сантиметра!

Леона разпери ръце, сякаш за да покаже, че няма никакво понятие накъде се е запътило днешното поколение и се оттегли в кухнята.

— Много ти благодаря, Кейт! Особено ми е приятно да ме поучават така, като че ли съм на дванадесет години — възмути се Елизабет.

— Сега вече знаеш как се чувствам аз, когато ми четеш конско.

— Не ти чета конско, а просто изказвам на глас тревогата и загрижеността си за твоя имидж. Да вземем за пример облеклото ти тази сутрин. Нали каза, че отиваш на работа? Коя делова жена се облича по този начин — попита Елизабет и посочи с глава към бялата риза и джинсите на Кейт.

— Не всички сме родени да носим разни труфила — рече Кейт.

— Но нима трябва да ходим, облечени като работници от конюшня?!

— Откога работници от конюшните мога да си позволят скъпи парфюми?

— Престанете вие двете и оставете баща ви да чете! — скара им се Леона, върнала се със соса от кухнята. Тя поля обилно порцията на Кейт, остави сосиерата на масата и отново се оттегли.

Теди обаче беше приключил вече с четенето на вестника. Той го сгъна, остави го настрана и каза:

— Кейт, след като ще бъдеш тук днес, защо не дойдеш с нас да видиш как ще събарят блоковете тази сутрин? След това ще заведе Чанинг на обяд.

Елизабет учудено поклати глава.

— Татко, знаеш какво е мнението на Кейт за комплекса! А ако може да се съди по събитията от снощи, Джайлс Чанинг едва ли ѝ е станал по-мил.

Кейт се сети за отровназелените очи на Чанинг, които я преследваха в съня ѝ миналата нощ, сърдито набоде на вилицата си парче наденичка и измърмори:

— Съжалявам, татко, но Лиз е права. Без друго денят ми е изцяло зает. Ръсти Максуел и аз... Хм, трябва да огледаме няколко парцела за нашия парк.

— И аз съжалявам — каза Теди.

Миг-два той гледа как по-малката му дъщеря се бори с наденичките в чинията си и отново се намръщи.

— Виж, котенцето ми, уважавам твоето право да не харесваш моя бизнес, но знаеш колко съм докачлив по отношение на гостите си.

— За господин Чанинг няма защо да се безпокоиш. Според мен, където и да отиде, той се чувства като у дома си — рече Кейт, искрено желаейки Чанинг да вземе самолета и никога повече да не се връща в Атланта.

Най-неочаквано споменът за тяхната целувка нахлу в съзнанието ѝ... Колко плътно обхвана той устните ѝ със своите! Как от импулсивна, целувката им стана страстна и настойчива...

Кейт с усилие се отърси от спомена, решително избърса устата си с ленена салфетка и добави:

— Във всеки случай Чанинг няма да се задържи тук дълго, нали? Според мен той е просто един шеф, който идва, подписва договорите, а след това оставя мръсната работа на архитектите, инженерите и така нататък... Докато не дойде време да се чества великото откриване и да се приемат овациите на публиката.

— Не, Чанинг е човек, който сам си върши работата. Е, вярно, главният офис на „Орион“ е в Маями и той ще трябва да ходи дотам или да проверява и другите им обекти, но все пак ще бъде тук колкото е възможно повече време, докато комплексът бъде завършен. Ами че аз дори го поканих да отседне тук, в Медоубрук, за да види как ще работим! Той обаче настоя да си вземе апартамент, който да е по-близо до строителната площадка.

— Слава богу! — измърмори под нос Кейт и отпи от кафето си.

— Разбира се, възнамеряваме да го каним често на вечеря тук. Освен това Чанинг обича да язди... Той не ти ли спомена? Не, разбира се, че не! Та вие почти не си проговорихте! Както и да е, татко му каза да поговори с теб, за да му избереш някой кон да поязди малко — обяви Елизабет ентузиазирано.

Апетитът на Кейт съвсем се изгуби и тя бутна чинията си встрани.

— А ти самата защо няма да бъдеш с татко тази сутрин? Може да не останеш на обяда за откриването, но със сигурност може да срежеш лентата или нещо подобно. Не съм те виждала по кориците на списанията поне седмица — рече Кейт на сестра си с престорен глас.

— И аз не мога да отида, защото обещах на Сюзън Мърдок да ѝ помогна в избора на тапети и мокет за новата ѝ къща. Срещата ѝ с архитекта е в десет.

Теди се изправи.

— Е, щом никоя от вас няма да ме придружи, най-добре ще е аз да тръгвам. Приятен ден! Кажете на Леона да не ме чака за вечеря. Ще присъствам на една официална среща днес и там ще вечерям — каза той, целуна дъщерите си и излезе от трапезарията.

Елизабет също стана от масата. Кейт изгледа сестра си, гладко сресаната ѝ златиста коса, перлите, блещукащи на шията ѝ, и грациозните ѝ ръце с идеален маникюр. Тайно тя почти благоговееше пред Елизабет и искрено вярваше, че е най-страхотната жена, която някога е виждала. Понякога обаче ѝ се искаше Лиз да не беше толкова... съвършена.

— Извинявай, че бях лоша! — рече импулсивно Кейт.

Елизабет бе тръгнала да излиза, но още не стигнала вратата, се спря и колебливо се извърна.

— Искаш ли да поговорим?

Елизабет нямаше да я разбере. Дори Кейт не можеше да разбере тази възбуда, която все повече нарастваше в нея. Мислеше, че е заради проекта, ала сега...

— Кейт, нали няма да вършиш повече глупости?

Кейт замръзна на мястото си.

— Глупости ли?! Това ли съм заслужила, само защото отстоявам принципите, в които вярвам?

— Принципите, в които вярваш?! Това ли смяташе, че правиш, когато взехте за заложник декана на вашия факултет?

— Ние просто обявихме седяща стачка в канцеларията, за да изразим протеста си срещу предразсъдъците да не се назначават жени за членове на факултетския съвет! Единствено деканът си мислеше, че е заложник! Така или иначе, това е стара история...

— За всичко имаш разумно обяснение! А какво ще кажеш за онзи малък инцидент миналата година, когато губернаторът посети Атланта по повод предизборната кампания? Татко беше един от високопоставените гости, придружаващи губернатора в обиколката му из новия завод за бутилиране на вода. Всички вестници обаче бяха поместили теб на първа страница, защото точно тогава ти

протестираше срещу забавянето на строежа на балнеоложкия център! Ти си от рода Бомонт, но изглежда не разбираш, че всичко, което вършиш, се гледа под микроскоп...

— А това е лошо, така ли?

Елизабет безпомощно поклати глава, заобиколи масата, отиде до сестра си и я погали по дългата копринена коса.

— Не зная, Кейт. Зная само, че е ужасно неудобно всеки път да се налага да давам обяснения за постъпките ти, когато отивам на някакво официално събиране. Може да ти звучи като отстъпление, но аз не съм настроена бунтарски като теб!

Такова признание от Елизабет прозвуча като истинска бомба.

— Мъчно ми е, че ще бъдеш сама за вечеря — рече Кейт, осъзнавайки, че сестра ѝ се бе преместила в имението Бомонт след смъртта на съпруга си, за да не се чувства самотна.

— Защо не дойдеш да вечеряме заедно? Без друго ще идваш да видиш Джипси.

— Знаеш ли какво? Ще вземем малко храна от китайския ресторант и ще дадем на Леона почивка. Можем да вечеряме на верандата, както правехме като малки, а аз намазвах бисквити с фъстъчено масло и мед.

Тогава неизменно заговаряха за майка им и Кейт винаги се разплакваше. Дори сега в гърлото ѝ се надигна буца и тя каза:

— Когато правиш тези бисквити, винаги вали...

— Ти обичаш дъжда! Пък и верандата има покрив!

Но вечерта беше още далече, дотогава всичко можеше да се случи и Елизабет можеше да забрави за тази своя случайна прищявка. Би могла да забрави дори, че са сестри! Все пак трябваше да следва гласа на собственото си сърце и да се придържа към собствената си ценностна система.

— Добре... Приятен ден — рече Кейт, която бе достатъчно оптимистично настроена, за да повярва, че всичко може да стане според уговорката им.

Елизабет помълча миг-два после подръпна леко косата на сестра си и каза:

— На теб също, момичето ми. И не се забърквай в разни каши...

Елизабет излезе, а Кейт погледна часовника си, видя, че закъснява, грабна мимоходом още едно парче от наденицата и се

изправи.

— Съжалявам, Лиз, но няма как да не се забърквам. Само затвор би ме накарал да се замисля — измърмори под нос тя.

— Не зная, но този проект ме кара да се чувствам отново млад — рече Теди, докато Кларънс паркираше колата на мястото, определено за почетните гости и журналистите.

Джайлс се усмихна и кимна с разбиране. Неговият стомах също се свиваше, но дали от вълнение, дали от нещо друго...

— Имаш право да бъдеш развълнуван и горд, Теди. Не се случва всеки ден човек да започва строеж, който ще носи неговото име. Във всеки случай ти си истински ентузиаст... С други думи, вършиш всичко с жар, ако мога да съдя по приема, който даде снощи — каза Джайлс с присъщата си любезност.

— Значи си прекарал добре? Радостен съм да го чуя. Тази сутрин научих, че моята Кейт получила силно главоболие снощи и се прибрала в стаята си.

— Главоболие, казваш... Колко жалко! Надявам се, че вече е добре — отвърна Джайлс, като едва сдържа усмивката си. И той самият бе почувствал известно неразположение снощи, ала то бе от съвсем друго естество.

— В отлична форма е! Кейт Бомонт никога не се е залежавала. На мен прилича.

Колата спря и двамата мъже слязоха. Веднага им подадоха жълти каски, а помощникът на Теди, с плана в ръка, му каза, че кметът и неговият антураж се очаквали да пристигнат всеки момент.

— Чудесно! Гледайте си работата момчета и никакви фалове — рече Теди и хвана реверите на сакото си.

Пожарната команда беше тук, както и полицаите, които охраняваха обекта и отклоняваха уличното движение.

Джайлс се ръкува със Стийв Нолан, главния архитект на обекта, който му показва на плана къде щеше да бъде поставен взривът. Местата бяха избрани така, че експлозията да не засегне страничните сгради. Освен това сградата, която трябваше да бъде съборена, не бе много висока и по тази причина събарянето ѝ бе разрешено да се извърши в делничен ден.

Теди се загледа в стария грозен блок, който скоро щеше да се превърне в куп развалини, и възкликна:

— Нима не виждате?! Центърът ще съживи тази част на квартала. Ще блести като диамант под слънцето! А нощем стъкленият купол ще грее като бисер на лунната светлина! Децата ще идват тук и ще хвърлят монети в шадравана.

— Най-вероятно ще ги изваждат оттам — обади се някой зад него, а хората наоколо се разсмяха.

Теди остана сериозен и поръча на помощника си да провери още веднъж хората от вътрешната и външната охрана. През тълпата към тях си пробиваше път някакъв мъж с лист хартия в ръка. Това върна мислите на Джайлс към предстоящите задачи.

Слънцето се бе издигнало високо в небето, ставаше все по-горещо и ако скоро не приключеха интервютата с журналистите, щяха да започнат обилно да се потят. А един високопоставен гост не би трябвало да се показва потен на екрана, независимо от причината. Джайлс съобщи намеренията си на Теди и двамата се отправиха към пресцентъра. Сред тълпата някакъв човек им махаше да почакаат. Беше началникът на взривяващата група.

— Има проблем, шефе — каза човекът, свали каската и избърса потта от лицето си.

— Никакви фалове! — каза решително Теди.

— Има група демонстранти.

— Извикайте полицаите и им кажете да ги изхвърлят извън оградената зона.

— Ама те са вътре в сградата!

— *Какво?!* Как са успели да се промъкнат... Няма значение! Извикайте полицаите и ги махнете оттам. Изнесете ги на ръце, ако трябва!

— Журналистите гледат — предупреди помощникът на Теди.

— Закачили са се с белезници за подпорните греди! Една от демонстрантките твърди, че е ваша дъщеря! — съобщи разтревожено сапърът.

— *Моя какво?!* — извика Теди и лицето му се сгърчи така, сякаш бе погълнал най-горчивия хап в живота си. До него Джайлс едва не се разсмя на глас. Ето значи каква била госпожичка Бомонт! Не били само обикновени заплахи!

— Какво смяташ да правиш? — попита той Теди.

Възрастният мъж бе стиснал ръцете си така, сякаш душеше някого.

— През целия й живот нито веднъж не съм вдигал ръка срещу нея... Дори когато като малко момиче се качи в камиона с фуража и мина с него през задната стена на хамбара! — В следния миг Теди вдигна поглед към Джайлс и додаде нервно: — Намери ми женски манастир с високи стени. С много високи стени!

Джайлс сложи ръка върху рамото на Теди.

— Чакай малко! Може да измислиш нещо. Тя или някой друг от групата имат ли някакви искания? — обърна се Джайлс Чанинг към сапъора.

— Искат да говорят с някого, който има авторитет — отвърна той.

— Ще й дам аз един авторитет! — закани се Теди и се запъти към улицата.

Джайлс стисна още по-силно ръката му и каза:

— Чакай! Аз ще отида. Ти си прекалено афектиран...

Най-накрая, след известно уговаряне от страна на Джайлс, Теди Бомонт се съгласи.

— Добре. Може би наистина ще е по-разумно да опиташ първо ти. Така ще имам време да се успокоя. Обаче й кажи! Кажи на всички там, че тези сгради ще бъдат съборени!

Джайлс съблече сакото и жилетката си, после свали вратовръзката и разкопча горните две копчета на ризата си.

— Господи! Това пък защо е?! — възкликна Теди.

— За да съм по-убедителен. Не е нужно да олицетворявам твоята институция. Я по-добре измисли нещо, с което да задържиш журналистите настрана от тази работа.

Джайлс кимна на сапъора и двамата тръгнаха. Като всеки голям град, Атланта имаше и своите грозни страни. Тези сгради тук бяха една от тях. Щом стигнаха входа, той каза на сапъора, който се представи с името Детуайлър:

— Ще вляза сам!

— Ваша работа. Това е последният пост. Ако ги изкарате оттам, можем да започнем след петнадесет минути.

— Ще направя всичко възможно — отвърна той.

Джайлс отвори вратата и се озова в една полутъмна стая. Трябваша му няколко секунди, за да свикне с тъмнината и погледът му се спря върху шестима човека, привързани или закопчани за металните подпорни греди. Двама от групата бяха съвсем немощни и малко нервни, но бяха изпълнени със същата решителност, както останалите.

Джайлс чу как някой сподавено възкликна и тогава погледът му попадна върху Кейт.

Седнала върху прашния циментов под, с ръце склучени на гърба, тя изглеждаше по-дребна, отколкото му се бе сторила снощи, но не и по-малко привлекателна. Като видя лилавото шалче, с което бе вързала косите си, бялата риза с къс ръкав, джинсите и високите маратонки, Джайлс Чанинг разбра защо Детуайлър не бе пожелал да влезе заедно с него. Не можеше да му се сърди. Кейт беше прекрасна гледка. Ясно бе, че ѝ е горещо, но това не я правеше по-малко решителна от другите. Не беше и особено очарована да го види. Навярно сподавеното възклицание бе дошло от нея. По ирония на съдбата той изпитваше особено удоволствие от това, че Кейт ще бъде един вид негова пленница.

Джайлс Чанинг прекоси стаята и клекна до нея.

— Пак се виждаме, прекрасна Кейт.

Погледът ѝ би трябвало да му причини изгаряния от втора степен.

— Какво правите тук? — попита вдървено тя.

— Ами нали вие сте пожелали да говорите с някого, който има авторитет? — Той веднага вдигна ръка предупредително, като добави: — Точно сега едва ли ще искате да говорите с Теди! Естественият му цвят се възвърна, но все пак, когато го оставих, той говореше нещо за манастири, оградени с високи стени.

Кейт прехапа устни. Джайлс си спомни колко топли, сладостни и нежни бяха те, когато я целуна снощи. Беше просто неудържим импулс. Също както в детството му неговата любима, но строга и трезвомислеща гувернантка обичаше да казва: „Бързата котка слепи ги ражда!“. Тогава той лежеше с часове буден нощем и се мъчеше да открие поне грам разум в своите постъпки.

Джайлс обожаваше жените като приятелки, бизнес партньорки... и партньорки в любовта. Беше имал не малко връзки. Нима беше женкар? Да, при това напълно безцеремонен! Ала въпреки върнатите

годежни пръстени, за които от време на време пишеха по вестниците, той дори временно не си бе загубвал ума, по която и да е от неговите годеници.

Но тази жена можеше да се окаже съвсем различна от другите... Можеше да се превърне в негова най-голяма грижа. Това го развълнува и обезпокои едновременно. Колкото и да бе изкусителна, тя бе опасна. Сега не му беше времето да мисли за любов.

— Съжалявам, че татко се е разстроил, но нямаше как. Някой трябва да чуе нашите искания.

— Добре. Кажете каквото имате да казвате и ще ви отвържем.

— Не се дръжте покровителствено с мен, господин Чанинг! Това, което можете да направите, е да запишете исканията ни, да ги предадете на баща ми и той да сложи подписа си, че гарантира за тяхното изпълнение! — рече гневно Кейт.

— Единственото нещо, на което баща ви би се съгласил в този момент, мила моя, е да не ви предаде на полицията. И защо, за бога, не сте говорили с него преди по този въпрос?

Кейт опря глава в гредата зад себе си, затвори очи и отвърна:

— Нима мислите, че не съм опитвала? Той сравнява моята дейност с благотворителните базари на Елизабет! Непрекъснато ми казва да не се занимавам с *неприятни неща*, а също и че се трудел толкова много, за да можем ние със сестра ми да се радваме на подобър живот. — Тук Кейт понижи глас и думите ѝ се превърнаха в тревожен шепот. — В този случай обаче, има голяма несправедливост! Знаете ли какво е представлявала тази стая преди? Била е църква-подслон за бездомните и онеправданите... Там на последната греда е отец Мичъл, до него са Гас Хюит и сестра му Френи. Те живеят само от социални помощи и са били настанени в апартаментите над черквата, но е трябвало да ги напуснат. Опитали се да намерят подобно жилище близо до градската болница, тъй като Френи се нуждае от непрекъснат лекарски контрол, но се оказало невъзможно. А сега знаете ли какво им остава? Да се хвърлят под колелата на някой автобус...

Джайлс откъсна очи от Кейт и насочи поглед към възрастната двойка, но веднага забеляза, че всички са се втренчили в него. Изведнъж той се почувства като злодей в някой ням филм и затова побърза да каже:

— Уверявам ви, че нямах представа за всичко това. Не е в навиците ми да изхвърлям хора на улицата.

Джайлс се изправи, а Кейт го изгледа с недоумение.

— Къде отивате? — попита го тя.

— Да видя какъв ще е резултатът. Връщам се след пет минути.

Върна се след три. Баща ѝ беше с него и макар да не бе пред нервен припадък, изглеждаше суров и неумолим.

— Е, млада госпожичке, май доста си си поприказвала с Чанинг — рече ядно Теди и изгледа кръвнишки останалите от групата, преди да спре поглед върху дъщеря си.

— Исках да говоря с теб, татко, но ти не желаше да ме изслушаш.

Теди се почеса по главата и погледна към Джайлс.

— По дяволите всичко! Мислех, че вече сме минали през този етап... Знаеш, че имам само хубави планове за града! Нима не виждаш, че един хотел тук ще донесе пари за общината, да не споменавам, че също ще отвори и работни места за много хора? Ще има магазини, ресторанти. Ами кинотеатърът и галериите! Аз давам култура на хората!

— На някои хора, татко! Не споря, че твоят център е една много хубава идея. Но тя се опорочава, когато за нея се плаща морална цена. Зная, че тези хора са малко, но нима трябва да пожертваме малцинството заради мнозинството?

— А какво ще кажеш за това, че ще изчистя града и ще създам културна среда?

— Каква е ползата от култура, когато нямаш пари да си купиш билет за нея? — изстреля Кейт, после въздъхна и наведе глава. — Понякога така се срамувам от себе си. Ние мислим само за това, че трябва да имаме повече... Още, и още... А когато видим някого на улицата, който дори не може да се държи на краката си, който е мръсен и бездомен, ние се дразним, защото такива хора с вида си накърняват чувството ни за естетика. А последното нещо, което те могат да си купят с парите от социалните помощи, е сапун, нали?

Джайлс гледаше Кейт втрещен, сякаш я виждаше за първи път. Всъщност, той може би наистина я виждаше в истинската ѝ светлина едва сега. Беше я мислил за разглезена, ала съзнанието ѝ се оказа будно. Беше я смятал за много буйна, но всичко, което каза, бе

разумно! Снощи я слушаше как му говори за справедливост и реши, че тя е просто една млада жена, която както повечето хора, успокоява съвестта си с написването на чек на някой благотворителен бал, само за да се дадат парите от доброволните дарения, за административни разходи. Тя правеше нещо конкретно и реално за успокояване на съвестта си, а с такова нещо почти никой от познатите му не можеше да се похвали. Джайлс погледна към Теди, който също се бе замислил.

— Какво ще кажеш? — попита го той.

— Ами ще кажа, че някой светъл ден като този, човек получава добър урок от собствените си деца — измърмори сърдито Теди, а после добави гордо: — Моята Кейт е направо бомба! — Очите му се бяха напълнили със сълзи. Той махна смутено с ръка, обърна се и тръгна, като мимоходом подвикна на Джайлс: — Хайде, Чанинг! Виж какво искат тези хора. Аз трябва... Трябва да успокоя кмета. Той винаги много бърза!

Джайлс отново клекна до Кейт и се усмихна на смайването и неверието, изписани на лицето ѝ.

— Изненадана ли си, Кейт?

— Той за първи път...

Кейт поклати глава и също усети сълзи в очите си. Бяха спечелили, но нямаше време за размисъл или веселие. Джайлс извади бележника си.

— Казвай — подкани я тихо той.

Устните ѝ бяха сухи и изпръхнали. Тя ги облиза и се прокашля.

— Сграда... Имаме нужда от сграда, голяма колкото тази, която да бъде ремонтирана и там срещу нисък наем да бъдат настанени хората, изгонени оттук заради проекта. В добавка трябва да има още една сграда, в съседство или наблизо, която да служи за църква на преподобния Мичъл и като приют за бедстващите.

Джайлс слушаше и записваше. Отне му три страници от бележника, но дори при най-груби изчисления ставаше ясно, че демонстрантите не искат кой знае какво.

— Ние не искаме хората да бъдат настанени безплатно, а в жилища с нисък наем, подобен на този, който са плащали тук, преди да бъдат изгонени.

— Съвсем справедливо е — отвърна Джайлс и затвори бележника си.

Кейт го изгледа с любопитство и подозрение.

Той не си направи труда да се преструва, че не разбира.

— Ами смятам, че си права... Ще отида да намеря Теди, за да подпише исканията ви и ще изпратя някой да ви освободи. Но преди това имам още едно условие. Искам да се съгласиш да вечеряш с мен.

Сърцето на Кейт пропусна удар.

— Предпочитам манастира дори, ако трябва сама да градя стените!

— Внимавай какво си пожелаваш, скъпа моя! Разбира се, ако тези невинни души са те наели само заради сладкодумието ти... — каза Джайлс и се изправи.

— Чакай! — извика Кейт.

Джайлс отново клекна до нея, но когато тя видя ликуването в светлозелените му очи, лицето ѝ мигновено пламна. Спря поглед върху разкопчаната му яка. Обаче това не ѝ помогна много.

Тя видя колко загоряла е кожата му на фона на снежнобялата риза и още по-силно почувства неговия магнетизъм.

Той изчака тя да вдигне поглед и тогава очите им се срещнаха.

— По този начин везните ще се урівновесят. Така всеки ще трябва да плати с нещо.

— Ти пък какво ще платиш — попита презрително Кейт.

— Как какво?! Вечерята, разбира се!

Тя го изгледа с яростно възмущение.

— Ти не ме харесваш! Не мога да повярвам, че искаш да вечеряш с мен, само за да ме накараш да се чувствам неудобно...

Джайлс повдигна иронично едната си вежда и нарочно съсредоточи погледа си върху устните ѝ. Копнежът да я целуне го завладя съвсем неочаквано.

— Не зная... Доколко мога да те карам да се чувстваш неудобно, прелестна Кейт?

Тя веднага осъзна какъв бе отговорът на този въпрос и страните ѝ пламнаха. В гърдите ѝ лумна ярост. Задоволи се само да го измери презрително с поглед от глава до пети.

— Искам честната ти дума, че повече няма да се опитваш да ме целуваш — рече тя с разтреперан от възмущение глас.

Джайлс се престори, че се замисля над предложението ѝ, после въздъхна дълбоко и рече:

— Добре, но и ти трябва да обещаеш, че няма да отвърщаш на целувката ми, ако се увлека и забравя, както направи снощи. Все пак аз съм само човек.

— Ах, ти...

Джайлс се изкикоти и прекара нежно пръст по вирнатото ѝ носле. После малко арогантно докосна с два пръста каската си, завъртя се на токовете си и тръгна да търси Теди.

— Знаеш ли? Колкото повече мисля за това споразумение, толкова по-изгодно ми се вижда то — каза Теди на Джайлс, когато малко по-късно двамата влязоха в офиса му. — Така се освободих от данъци, за което не бях помислил преди, а и всички вече са щастливи...

„Не всички!“ — помисли си Джайлс и се усмихна.

Теди видя усмивката му и добави:

— Задължен съм ти, че така безшумно успя да оправиш нещата. Никой досега не се е справял така успешно с Кейт. Знаеш ли, аз май не съм ти избрал подходящата дъщеря?

Джайлс тъкмо си бе налял студена вода от каната, обаче ръката му така и не стигна до чашата.

— Моля?

Теди седна в коженото кресло зад бюрото си и отвърна:

— Остарявам, Чанинг. Иска ми се да подрусам внучета на коленете си, преди да ги разяде артритът... Обаче не виждам Елизабет да ме ощастливи в близко бъдеще. А днес ти успя да разбереш какво означава „Кейт в акция“ и оцеля.

Джайлс се пресегна, взе чашата и пи доста дълго, за да има време да размисли. Добре, навярно тази малка лисичка го привличаше и мисълта за женитба мина през главата му. Джайлс би искал тя да е жена, с която би могъл да разговаря разумно и интелигентно, а не да води непрестанни словесни войни с нея. При това въпросът „кога?“ бе най-същественният.

Теди реши, че Джайлс обмисля предложението му и замърка като доволен котарак:

— Мога да подсладя брачния ти договор... Знаеш ли какво? Защо не се ожениш за Кейт? Аз пък ще ти прехвърля половината от

комплекса „Бомонт“ като сватбен подарък.

Джайлс остави чашата върху подноса, поклати замислено глава, прекоси стаята и седна срещу по-възрастния мъж.

— Предложението ти е доста изкушаващо, но се боя, че трябва да ти откажа. В семейната книга на рода Чанинг има дълъг списък от уредени по сметка бракове. Трябва да призная, че много от тях излязоха успешни, но въпреки това аз лично мисля, че когато му дойде времето да се женя, а засега това не е на дневен ред в списъка ми, то ще бъде само по любов... И нищо друго!

Теди направи кисела физиономия.

— Де да можех да те оборя! Обаче не мога! Когато се ожених за моята Джини, знаех, че тя заслужава нещо по-добро... Обаче много исках да ѝ надяна брачната халка. — Теди замълча и забарабани с късите си дебели пръсти върху бележника. После продължи: — Добре. Няма да ти го споменавам повече... но предложението си остава. По дяволите! Вземи, която искаш от дъщерите ми. Имаш благословията ми!

Джайлс не можа да сдържи смеха си.

— Извънредно съобразителен и умен си, Теди!

— Не зная какъв съм. Знам само, че ми е омръзнало...

ТРЕТА ГЛАВА

Мина цяла седмица, преди Джайлс да ѝ се обади, но не беше нарочно. Просто беше много зает и вечерята трябваше да бъде отложена.

Екипът по събарянето на сградите още не бе приключил напълно работата си, а ето че неговите инженери и архитекти го гонеха за срокове, изпълнения, изменения...

При нормални обстоятелства той не би имал нищо против. Обичаше работата си и беше отличен организатор. Огромно удоволствие му доставяше да се залови с някоя идея и да я доведе до успешен завършек.

Обаче Джайлс знаеше, че тези обяснения няма да минат пред Кейт и че тя навярно тълкуваше мълчанието му по възможно най-лошия начин... Сигурно си мислеше, че е някакъв номер от негова страна.

Все пак той нямаше никакво намерение да бъде неучтив. Много искаше да ѝ се хареса и смяташе да организира една приятна вечеря.

Трябваше да бъде в отлично настроение, за да може Кейт да се отпусне. С помощта на доброто вино и приятната обстановка те щяха да се опознаят и да станат приятели. Джайлс щеше най-после да ѝ каже, че се възхищава от онова, което Кейт бе направила за бедните.

Когато най-после успя да ѝ позвъни в Медоубрук, икономката му даде служебния ѝ телефон. Джайлс се обади няколко пъти в офиса ѝ, но нея все я нямаше. С малко хитрост успя да изкопае телефонния номер в апартамента ѝ.

Цели два дни той оставяше съобщения на телефонния ѝ секретар, но напразно... Имаше истина в това, което казваха хората: нищо не може да се сравни с жена, която си мисли, че е отхвърлена.

Имаше две възможности: или да се откаже от всичко, или да направи нещо. Но какво можеше да направи един мъж, когато се сблъскаше с нещо толкова необичайно и непредсказуемо?!

Просто трябваше да приеме поражението... Но това не беше в природата му! Ами че родът Чанинг бе участвал в битките при Ватерло и Хартум в Судан! Освен това той и Кейт имаха уговорка. Значи беше въпрос на чест, и Джайлс щеше да направи всичко възможно Кейт да спази своята част от уговорката.

Поглеждайки на въпроса по този начин, Джайлс изведнъж бе осенен от една идея и на третата сутрин обаждането му бе от малко по-друг характер.

— Кейт, много се радвам, че успя да настаниш отец Мичъл и другите! — рече Ръсти Максуел, потънал в протритото си директорско кресло и опрял крака в горния ръб на бюрото си, където се мъдреха останките от сандвич със сирене. Той кимна към сандвича, подканвайки Кейт да го вземе, и продължи: — При нормални обстоятелства щях да бъда поласкан, че си успяла да уговориш татенцето си да разреши „Центърът за по-добра Атланта“ да направи ремонта на новата сграда за бездомните, но детето ми, нали си виждала графика ни? Знаеш, че всичките ни екипи са плътно ангажирани до края на лятото!

Кейт бръкна в почти празната кесийка от картофен чипс, намери още една, последна картофена люспа, лапна я и спокойно огледа шефа си.

— Отказвали ли сме някога помощ на нуждаещите се?

— Ама всички ние работим по дванадесет часа в денонощието!

— Аз ще надзиравам ремонта, а редовната си работа ще върша през свободното си време.

Шефът Ръсти дъвчеше сандвича си и едва не се задави при последните думи на Кейт.

Той се закашля, удари се по гърдите с юмрук един-два пъти и отвърна:

— Кейт, ти си най-добрият стратег в екипа, докарваш най-много средства, най-неуморният работник си, но... нищо не разбираш от ремонти на сгради!

— Ами, значи ще придобия опит, а ти ще ме научиш на онова, което не зная. Можеш да изпратиш с мен Горман и Мартинес. Те почти

приключиха с онзи магазин на Дилейни Стрийт. С тяхна помощ ще се справя.

— Но аз смятах да им дам проекта за парка...

— Само ще хабиш таланта им, а на мен ми трябва добър дърводелец и електротехник. Знаеш ли какво ще направим? Дай ми Горман и Мартинес, а аз не само ще ти открия спонсори за малките люлки и катерушките, но дори ще ти намеря човек, който да финансира естетическото оформяне на мястото като парк. Тед Вандериф, собственик на детските градини „Пидмонт“ е постоянен партньор на баща ми за голф и негов добър приятел.

Ръсти изохка, налапа остатъка от сандвича и отвърна, все още дъвчейки:

— Престани да ме изкушаваш! Каквото и да казваш, работата е тежка за теб. Я се виж! С тези ръце и час няма да издържиш!

Кейт тъкмо се канеше да отпие от содата си, ала ръката ѝ така си и остана във въздуха, стиснала чашата. Върху лицето ѝ в миг се изписа възмущение и тя възкликна:

— Вършила съм почти всичко на тази земя! Една от причините, поради които баща ми възложи на Центъра да участва в ремонта, е тази, че лично аз ще го ръководя. Помисли само каква реклама е това за нас!

Изпълнителният директор Ръсти Максвел посегна към своята сода, но като видя, че шишето е празно, посегна към содата на Кейт, отпи една глътка, прокарайки последния залък от обяда си, и каза:

— Мразя, когато говориш така... Добре! Имаш работата. Ще ти пратя също Горман и Мартинес.

— Ти също ще дойдеш — усмихна се доволно Кейт.

— Какво?! А, не! Вече ти казах, че винаги оставам след работно време. Ако искаш, можеш да работиш по двадесет и четири часа в денонощието, но не и аз!

— Какво толкова правиш през свободното си време? Та ти си ерген...

— За което голяма заслуга има точно това място тук. Кейт, запознах се с една жена... Хм, виж, ти навярно предпочиташ да прекарваш свободното си време с коне, но аз предпочитам двунога компания. Да не мислиш, че навън е пълно с момичета, които си падат по бузести, червенокоси мъже? Дявол да го вземе, вече ударих

трийсетака! Времето лети... Скоро жените ще започнат да ме гонят с метли и ще ме наричат стар пършивец!

— Ти си стар пършивец по рождение — подразни го Кейт, но дружелюбно му се усмихна. — А и преди съм ти казвала, че нямам нищо против мъжете. Но ми е ужасно противно да ме показват на всички ергени в Атланта така, както се показва расов добитък за продан.

— Да ви имам проблемите на вас, богатите! Вечеринки, пролетни балове, благотворителни балове... Един купон, втори купон, трети купон... Направо да умреш! Едно младо момиче не може да издържи на такова натоварване!

Кейт смачка лист хартия на топка и го запрати по Ръсти.

— Ще ми помогнеш ли или ще се наложи да те изнудвам?

— Предполагам, че все пак трябва да има някой, който да те надзирава... Това пък какво е?

Като видя как Ръсти отвори широко очи, Кейт мигом се обърна. Секретарката им, Сали, тъкмо влизаше в претъпкания офис, понесла луксозна кутия с цветя. Кейт погледна Ръсти и тихичко подсвирна:

— Та какво казваше за жената, която си срещнал...

— Не е за него, а за теб — рече Сали и постави кутията в скута на Кейт.

Не беше нужно да гледа етикета на кутията, за да разбере, че цветята са от най-скъпия магазин в Атланта. Нито пък бе необходимо да чете картичката, забодена върху златистожълтата панделка, за да разбере кой й изпраца този букет.

„Каква глупост!“ — помисли си Кейт. Как можеше Джайлс Чанинг да й изпраца цветя, когато така ясно му бе дала да разбере, че не желае повече да я безпокои?! Но явно Чанинг бе неспособен да приеме отказ. Та тя дори уговорката за вечеря бе приела сериозно! Пълен абсурд!

След като не отговори на нито едно от съобщенията му, Кейт се надяваше, че той най-сетне ще престане да й се обажда. Може би единственият начин беше да му върне цветята.

Колко жалко наистина! Жалко, защото единствената друга слабост на Кейт, освен вкусната храна, бяха цветята. Е, тя само щеше да надникне, а после отново да ги опакова и да ги върне обратно.

Кейт внимателно свали панделката, но още преди да вдигне капака на кутията, до нея достигна дълбокият и упойващ аромат на рози. Бяха толкова красиви с дългите си, елегантни стебла и тъмночервени, кадифени пъпки! Дъхът на човек спираше!

— Майчице, Кейт! Не знаех, че имаш такъв приятел! Някои хора са наистина късметлии... — рече Сали и благоговейно докосна прелестните розови пъпки.

Кейт тъкмо се намери да ѝ отговори и изведнъж забеляза ръкавица, поставена между стеблата.

— Странно... Какво ли означава? — обади се отново Сали.

— Много криминалета гледаш, Сали Хернандес! Това просто е един ексцентричен жест — рече Ръсти, ала не успя да вземе ръкавицата, защото Кейт го изпревари.

Бележката, която изпадна от нея гласеше: „Ще те взема довечера. Точно в седем“. Кейт не знаеше дали да се смее, или да се ядосва.

Този човек наистина имаше стил. Ръкавицата беше специална, като за фехтовка! Разбирайки, че не може да я принуди да излезе с него, Джайлс Чанинг я предизвикваше да му откаже така, сякаш бяха съперници на дуел. Де да можеше, щеше да му покаже тя! Ала времето на дуелите беше отминало безвъзвратно и сега Кейт се намираще в доста неприятно положение.

Но изведнъж нещо ѝ хрумна и тя се усмихна. Джайлс Чанинг щеше да си получи компаньонката за вечеря, но който се смее последен, се смее най-добре.

От другата страна на бюрото Ръсти я изгледа и възкликна:

— Слушай, Кейт, няма да те питам какво пише в бележката! Само ми обещавай, че няма да правиш нещо скандално!

— Откъде ти хрумна? Просто отивам на вечеря — рече Кейт и лъчезарно му се усмихна.

Кейт едва не закъсня за срещата. Избирането и купуването на подходящ тоалет трая цялата вечност. Когато се върна в апартамента си, имаше точно толкова време, колкото да се изкъпе и да се облече. Все пак, щом на вратата се позвъни, Кейт успя за миг да се види на голямото огледало в банята и се усмихна, доволна от себе си — беше постигнала точно този външен вид, който желаше.

„Липсва ѝ само ангелски ореол“ — помисли си Джайлс секунди, след като тя му отвори вратата.

Кейт беше зашеметяваща. Той го осъзна в един миг — измитата ѝ до блясък коса, чистото ѝ, без грим лице, белите цветчета, избродирани върху семплата ѝ рокля, светлите чорапи и обувки тип „балетна пантофка“... Джайлс едва ли не усети как хвърлената от него ръкавица го удря в лицето. Тя не само го изненада с това, че бе на уреченото място в седем часа, но и с усещането, което предизвика в него. Чувстваше се като някой гладиатор от филмите, който посича с меч си невинна девица, принасяйки я в жертва.

Той погледна към букета от маргарити, който държеше в ръцете си, откъсна няколко бели венчелистчета, хвърли ги във въздуха и извика:

— Слава на „Метро Голдуин Майер“! Дойдох да погребя Цезар, а не да го възхвалявам!

— Още цветя?! Много си любезен — рече безизразно Кейт.

Джайлс я изгледа с подозрение, но все пак се поклони учтиво и ѝ подаде букета, като каза:

— Пред хотела имаше една толкова мила цветарка! Просто не можах да ѝ откажа...

Кейт се наведе над маргаритките и едва успя да сдържи усмивката си. Драго ѝ беше, че бе успяла да смути самообладанието му. Обаче това не бе достатъчно.

— Защо не влезеш за минутка? Искам да сложа цветята във вода — каза му тя.

Апартаментът ѝ бе много далече от онова, което беше Медоубрук. Беше малък, но уютен, с кремави тапети и мебели от светло дърво. На дивана и креслата имаше плетени възглавници от палмово лико. Навсякъде имаше семейни фотографии в рамки. Всъщност, мястото му напомняше вилата на баба му в Хейстингс и макар че я харесваше, Джайлс се почувства като в клетка. Той се опита да се освободи от това усещане, като се огледа. По стените имаше многобройни грамоти от победите на Кейт в различни конни състезания.

— Ако искаш, може вече да тръгваме.

Тя стоеше на прага на кухнята стиснала малка бяла чантичка в ръце. Чудесно, само че Джайлс би предпочел друга реакция. По-добре

безцеремонно да го бе наругала. На това той знаеше как да отвърне.

— Тъъ... Да, разбира се.

Придружи я до ягуара си, Кейт влезе вътре и веднага му направи комплимент за добрия вкус. А когато я попита как е минал денят ѝ, тя просто се засмя, без да му отговори и дори не се поинтересува как е минал неговият. Ако продължаваше тази игра, Джайлс сигурно нямаше да издържи и в някой светъл миг щеше да я...

— Докога смяташ да се държиш така?

— Защо? Какво имаш предвид? — попита мило, но с безразличие Кейт.

Нима тя действително смяташе, че той, Джайлс Чанинг, ще приеме безропотно такава обида?! Светофарът светна зелено и той решително стисна волана. Добре, щом Кейт искаше да играе, той щеше да ѝ предостави пълната възможност за това. Съзирайки на пътя телефонна кабина, Джайлс спря колата, извини ѝ се и каза:

— Току-що се сетих, че трябва да се обадя на един човек.

Кейт направо замърка от удоволствие, докато го гледаше как се преструва, че говори по телефона. Когато се върнеше, сигурно щеше да ѝ се кланя до земята и да ѝ се извинява, видите ли, в офиса му изведнъж настъпил някакъв катаклизъм, който само той би могъл да оправи. Щеше да я уверява, че напълно ще ѝ се реваншира. Като че ли тя само това чакаше! Според нея уговорката бе спазена и толкова!

— Извинявай — измърмори той, като се върна в колата и закопча предпазния си колан.

— О, няма нищо! Разбирам — служебният дълг те зове. Ще излезем някой друг път!

— Моля?!

— Викат те в службата, нали?

— Откъде ти хрумна?!

— Ами... ти... Помислих, че... Нищо — измърмори покрушено тя, забелязвайки веселата ирония в погледа му.

Невероятно доволен от себе си, Джайлс подкара отново ягуара. „Нека се чуди... Няма да трае дълго. Ще видим какво ще каже, като пристигнем!“ — помисли си той.

Не след дълго Джайлс спря колата пред боулинга „Азалия Плаца“. Паркира я между един джип, покрит със знамето на Конфедерацията вместо с брезент, и една бричка, чийто калник бе

закрепен с тел. Едва не му спря сърцето при тази гледка, но си струваше заради израза на Кейт.

— Пристигнахме — рече весело Джайлс и угаси двигателя.

— Ти сериозно ли мислиш, че ще вляза вътре, облечена по този начин?

— Мила моя, ние с теб имахме уговорка... Може и да нямаме вече, ако те е хванало страх, както казвате вие, янките.

Кейт затвори очи и се опита да брой до десет на френски, но всичко, което успя да си спомни бяха няколко нецензурни израза на италиански.

Чудеше се как да се измъкне от тази ситуация, без да изглежда глупачка или страхливка. Като не намери никакъв начин, тя просто откопча колана и хвърли към Джайлс такъв поглед, какъвто бе видяла да хвърля сестра ѝ към нахалните и досадни оберкелнери.

— Разбира се, че не ме е страх... Аз... просто чаках да ми отвориш вратата!

Заведението беше шумно. Като ги видя, едно малко момиченце изкрещя пискливо:

— Мамо, мамо! Тези хора младоженци ли са?

Пазачът на боулинга беше облечен в памучна, щампована риза и гуменки. Той направи знак на един от сервитьорите и извика: „Ей, гарсон!“. После му обясни, че трябва да им даде най-хубавата писта и му напомни да им остави листа с напитките. Не след дълго сервитьорът се върна с два чифта ожулени и протрити обувки за боулинг и им заяви, че трябва да ги вземат под наем, ако искат да играят.

Кейт изтърпя всичко това, защото жадуваше за отмъщение. Тя щеше да го постигне независимо къде и кога, а Джайлс Чанинг щеше да вие и да завижда на египтяните, че са се отървали леко с нашествията на скакалците.

— Искаш ли да загрееш малко и да направиш няколко пробни удара? Нали пазачът ни каза, че имаме право? — попита я Джайлс, прекъсвайки мислите ѝ.

Кейт стана, приближи се към топките, наведе се и избра една. Пъхна три пръста в дупките, но не успя да хване тежката топка както трябва и тя се стовари с трясък на земята, като едва не премаза крака ѝ.

Някой захихика зад гърба ѝ, но Кейт предпочете да не обръща внимание. Не се знаеше какво може да направи в такова настроение!

— Защо не хванеш топката с две ръце — подвикна ѝ Джайлс.

Тя се наведе и понечи да вдигне топката от земята, ала роклята ѝ беше доста тясна. Кейт размърда бедрата и хълбоците си така, че подгъвът се вдигна на педя от коленете ѝ. Хвърляйки презрителен поглед назад, тя запрати топката по пистата, но изведнъж вляво от нея се чу вик:

— Ей, какво правите?! Ние сме от лигата по боулинг и тренираме!

Топката на Кейт се бе търкулнала в един от улеите на съседната писта.

Тя издържа цели три гейма, когато най-сетне Джайлс реши, че е достатъчно.

— Общо взето, добре се представихме — каза той, когато двамата се качиха отново в колата.

Кейт го изгледа навъсено.

— Резултатът от петдесет и шест точки не е кой знае какво постижение!

— Да, ама е по-добър от твоя! Ти направи само единадесет точки...

Кейт изсумтя презрително.

— Умирам от глад — рече тя.

— Не може да бъде! След двете огромни халби бира и онзи километричен сандвич...

Значи според Елизабет това беше джентълмен?! Ха! Само да стигнеха веднъж в ресторанта! Щеше да си поръча най-голямата и най-скъпа пържола на света. Ала за най-голяма нейна изненада не след дълго Джайлс спря ягуара си пред блока, в който живееше тя.

— Ще те изпратя — каза той дружелюбно и двамата тръгнаха.

Кейт мълчеше. Тя просто нямаше думи.

Когато стигнаха до апартамента ѝ, Кейт се бе посъвзела. Тя пъкна ключа в ключалката, приготвяйки се да му откаже, ако той я помолеше да остане. Но Джайлс отново я слиса, като ѝ пожела лека нощ.

— Това ли бе всичко?! — попита Кейт, като едва не зяпна от почуда.

Да, такъв беше първоначалният план, мислеше си Джайлс, но гледайки я сега, огряна от луната и от светлината на уличните лампи, той усети, че изящните ѝ скули, чиято руменина още повече се подсилваше от мрака, и големите ѝ блестящи очи го привличат неудържимо. В него се надигна желание и го заля като гореща вълна.

— Навярно не всичко... Не съвсем — отговори ѝ той и извърна лицето ѝ към себе си.

Сякаш цяла вечност Джайлс търси устните ѝ... Кейт имаше всичкото време на света да му откаже, да го отблъсне... Той го очакваше — личеше по погледа му. А после изведнъж настъпи мигът и сякаш нищо друго не съществуваше.

Джайлс Чанинг бе точно толкова обигран, колкото и последния път, когато я целуна. Кейт осъзнаваше, че прави огромна грешка, като не се противопоставя, и малко късно го отблъсна от себе си, опряла юмруци в гърдите му. Ала целувките на Джайлс бяха като силно вино — тя се опиваше от докосванията му, от вкуса му върху устните си. От гърдите ѝ се изтръгна стон, събрал в себе си сякаш и желание, и протест.

Джайлс обаче знаеше, че тя го иска, а това го караше да ликува и да я желае още повече. Искаше му се да отметне глава и да се смее с глас... Да я вдигне на ръце и така да влезе в апартамента ѝ. Щеше да се задоволи, ако можеше дори тук да се притисне в нейните сладостно заоблени бедра и гърди. Само мисълта, че Кейт бе дъщеря на Теди, го възпря. И така бяха стигнали доста далече. Не му се искаше да има усложнения.

Миг по-късно Кейт усети отдръпването му... Тя видя само очите му — светлозелени и неразгадаеми. Очите на пантера.

— Сега сме квит — измърмори пресипнало Джайлс.

В гласа му прозвуча съжаление. Преди желанието му към нея да го завладее отново, той се обърна и бързо се отдалечи.

Кейт стоя на прага миг-два така, сякаш я бяха ударили през лицето, но бързо се овладя и влезе вътре, затръшвайки вратата след себе си.

Нищожество! Никого не бе ненавиждала така, както в момента ненавиждаше Джайлс Чанинг.

И все пак още преди да си помисли дори, някакъв вътрешен глас като че ли ѝ нашепваше: „Така ли? А защо го остави да те целуне и отвърна на целувката му?“.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

— И защо не искаш да има водоскок във фойето на хотела ми? Така е според плана! Нали ти го изготви? — рече сърдито Теди и заканително размаха пръст пред Стийв Нолан.

Стийв се сви, но Джайлс, който стоеше до него, вдигна помирително ръка.

— Плановете могат да се променят и ти знаеш това. Във всеки случай аз те предупредих, че имам известни резерви. Тази идея вече е осъществена и то прекрасно в Ню Йорк... Само ще те обвинят, че плагиатстваш. Намерението ти да използваш символа на града е също неуместно. В Атланта има поне две чудесни скулптури на птицата феникс. Нужно е да постигнем нещо уникално, с което хотел „Бомонт“ ще се отличава сред останалите хотели в страната и дори в света... Покажи му скиците на аквариума — добави накрая Джайлс, обръщайки се към Стийв.

— Риби! Да заменя моя величествен водоскок с някакъв си аквариум, пълен с най-обикновени рибки?! — възкликна Теди невярващо.

— Не е просто аквариум, нито пък рибките са обикновени. Става дума за няколко свързани аквариума, които ще разделят фойето на кътове, където гостите ще седат за отмора. Изследванията показват, че аквариумите с рибки имат особено успокояващо въздействие...

Джайлс се отдалечи и остави Стийв да обяснява замисъла си. Приблужи се към бюрото на Теди и се загледа в една от двете фотографии, поставени в тънки сребърни рамки.

Кейт. Лицето от снимката му се усмихваше с енергията и оптимизма, присъщи на младостта. Изпитваше такава нужда от нея, както Лондон от мъгла!

Какво го привличаше толкова? Вярно, красива беше, но беше доста по-млада от жените, с които обикновено се срещаше. Да не говорим пък, че беше ужасно пряма и непредсказуема.

Неудържима...

Джайлс се намръщи. Бяха изминали пет дни от онази злополучна среща, а споменът за нея продължаваше да го измъчва.

Първата целувка в конюшната го развълнува силно, но когато я целуна втория път, се почувства така, сякаш нещо се скъса в гърдите му...

Жените в миналото му бяха събуждали в него най-хубави и приятни чувства — нежност, обич... Ала той спокойно можеше и да забрави за тези чувства. Не беше както сега. Ако се стигнеше до това да се люби с Кейт, едва ли щеше да може да я забрави. А и не желаше да опитва.

— И ти ли си на същото мнение, Чанинг? — попита Теди.

— Хм... А, да! Ако сложим и по една стереоуредба във всеки кът, която да се задейства по желание и да разказва истории, това ще бъде не само образователно, но и забавно за малчуганите. Докато чакат родителите си, те ще могат...

Някой почука на вратата, прекъсвайки думите му. Беше Кейт.

— Здравей, татко! Може ли да... О?! Извинявай... Секретарката ти я нямаше в момента и затова влязох направо. Ще дойда по-късно.

Теодор Бомонт енергично се изправи.

— Дума да не става! Ти без друго идваш толкова рядко! Божичко, колко си красива... Достойна си да украсиш сватбена торта!

Кейт едва не изохка. Хвърли кос поглед към Джайлс и каза:

— Дойдох да подпишем оценката за ремонта на канализацията.

Теди я хвана за ръката и я поведе към другите двама мъже.

— Да, добре, но все пак можеш поне да влезеш за малко и да кажеш едно „здравей“ на хората! Вече познаваш Джайлс, но не успя да се запознаеш със Стийв Нолан онзи ден, когато... Тъъ... Стийв, това е моето малко момиче Кейт.

„Господи, колко е прелестна!“ — каза си наум Джайлс, опитвайки се криво-ляво да събере мислите си.

Кейт бе облечена в бяла плисирана пола и бледолилав джемпър. Косата ѝ бе прибрана под кокетна барета. Беше свежа и чиста като пролетно цвете.

— Радвам се да те видя отново, Кейт — промълви Джайлс. Някакъв вътрешен глас му нашепваше, че тя трябва първа да го забележи.

Кейт го поздрави вяло и се обърна към баща си:

— Може ли да ти оставя тези документи? Ще ги взема по-късно. Имам бърза работа.

— Но ние тъкмо се канехме да отидем на обяд! Защо не дойдеш с нас?

— Съжалявам, татко, но имам други планове. Ще обядвам с Тед Вандериф.

Изведнъж изражението на баща ѝ се смени и той извика възмутено:

— Само през трупа ми! Вандериф?! Собственикът на детски градини „Пидмонт“?! Момиче, та той е женен!

Кейт сви иронично устни.

— Ах, ти сърдит мечо! Благодаря ти за напомнянето! Май забрави, че вече два месеца уча голямата му дъщеря да язди. Ще обядвам с Тед Вандериф, защото искам да го склоня да финансира оформянето на нашия нов парк.

Теодор Бомонт се разсмя, почувствал явно облекчение, и отвори папката, която Кейт му подаде...

А Джайлс през това време изживяваше драма. Защо се чувстваше разочарован и наранен? Тя се държеше така, сякаш нищо не се бе случило! Нали точно това искаше и той?!

И все пак Джайлс чувства съжаление, че Кейт отказа поканата на баща си. Дори я изревнува от непознатия мъж, на име Вандериф. Нима тя наистина мислеше, че може да продължава да се отнася пренебрежително към него. Всичко това е пълен абсурд, реши Джайлс, извини се и под предлог, че иска да провери някои документи, се запъти към кабинета си на същия етаж.

След десетина минути той отново се запъти към Теди. За това време Кейт сигурно бе свършила работата си и си бе отишла. Ала нито Кейт, нито Джайлс гледаха пред себе си, когато завиха зад ъгъла при асансьора. Джайлс реагира по-бързо, но въпреки това едва не я събори на земята.

— Триста дяволи...

Папката излетя от ръцете ѝ, и листата се разпиляха по пода.

Джайлс усети лекото докосване на косите ѝ — нежно като целувка — и вдъхна аромата ѝ... Какъв беше този парфюм? Ухаеше на момина сълза... Дали не беше излъгала баща си, че отива на делови обяд?

— Извинявай... — рече хладно Кейт.

И двамата се наведоха едновременно, за да съберат разпилените листа. Ръцете и коленете им се докоснаха. Тя се дръпна рязко назад, сякаш ударена от електрически ток. Джайлс вдигна поглед и очите му попаднаха на деколтето ѝ. Кейт се бе навела, а така се откриваше част от гладката кожа на гърдите ѝ, съблазнителната гънка между тях и дантелата на сутиена ѝ.

При тази гледка Джайлс капитулира напълно и прошепна:

— Кейт... Как се чувстваш?

Ама че нахалство! И как точно трябваше да се чувства? Този човек или я унижаваше, или непрекъснато ѝ създаваше проблеми!

— Щом се махна отгук, ще бъда направо... — започна Кейт, но съзирайки горчивината в яркозелените му очи, засенчени с гъсти черни мигли, тя почувства внезапно разкаяние. В гърдите ѝ се надигна безпокойство, вълнение... дори страх. — Остави ме на мира.

— Защо смяташ, че не се опитвам да го сторя?

— Харесва ти да си играеш с мен.

— Нима?!

Погледът му нежно се спря върху покритите ѝ с лек гланц устни. Искаше му се отново да усети вкуса им...

— Само се опитай и ще те ухапя!

Джайлс тихо се разсмя. Беше ѝ почти признателен за това, че го върна отново на земята. Той я докосна шеговито под брадичката и възкликна:

— О, Кейт, колкото и да ми е неприятно да го призная, ужасно ми липсваше!

— Нямам нужда от подобни излияния. Забелязала съм, че изповедите не помагат на никого, освен на самоубийците.

Виж го ти котенцето! Не пада по гърба си, макар че вече е използвало няколко от своите девет живота...

Джайлс се усмихна накриво.

— Само не ми казвай, че нито веднъж не си се сецала за мен през това време!

— Сецала съм се, и още как! Обаче набързо се справих с този проблем. Изрязах снимката ти от списание „Атлантска конституция“...

— Ооо, поласкан съм!

— ... и я залепих върху мишената за стрели в моя офис. Изчакайте, моля! — извика Кейт на някого зад Джайлс, после се спусна покрай него и изтича към асансьора.

Това вече трябваше да го накара да се откаже. Мишената за стрели, значи... Виж ти! Нека да си намери друга жертва.

Джайлс не бе тичал след нито една жена в живота си и нямаше никакво намерение да го прави сега... Обаче дните минаваха и той все повече се убеждаваше, че Кейт не беше жена, която един мъж можеше лесно да забрави.

Всъщност, те се срещаха почти навсякъде: в офиса на Теди, на строежа, на коктейл или на прием.

Една съботна утрин Джайлс отиде до Медоубрук да пояде и Кейт отново беше там, упражнявайки се в езда и прескачане на препятствия със Зулу.

Първия път Джайлс реши да не я заговаря, но следващата събота забрави за това свое решение, когато Кейт изскочи изневиделица, възседнала онзи дяволски кон, профуча край него и едва не го събори на земята.

Това беше прекалено! Джайлс препусна след нея с намерението да я настигне. Беше смешно, като се вземе предвид разликата в конете. Неговият беше достоен жребец, който напълно отговаряше на името си — Доброто Момче Хенк. Обаче Хенк изобщо не можеше да се сравнява със Зулу. Едва когато Кейт позволи на своя жребец да намали ход, Джайлс успя да я настигне.

— Много забавно, няма що! — извика той, като я приближи.

Кейт се усмихна, но не се обърна към него, а продължи да гледа напред.

— Аз просто направлявах Зулу, за да може да изразходва част от енергията си. Ако го бях затворила в конюшната по-скоро, той щеше така да се разбеснее, че да събори цялата сграда. Виждам, че ти си подбрал жребец, който напълно отговаря на твоите... възможности.

— Не всички имаме желание да се надбягваме със смъртта... Освен това едно от предимствата да яздиш дисциплиниран жребец е, че имаш възможност да се наслаждаваш на околния пейзаж.

— Значи с право си се отказал да яздиш Зулу.

— Изобщо няма такова нещо! По-скоро ти ми отказа тази възможност.

Кейт отпусна поводите на опърничавия жребец. В усмивката ѝ се долавяше злорадство.

— Така ли мислиш? Достатъчно зрял си, за да си позволяваш да правиш глупости и да не се оплакваш след това, когато дойде време да се плаща.

— Ти смяташ, че не мога добре да яздя?

— Казах ти, че не обича мъжете.

— Очевидно това обяснява твоята привързаност към Зулу.

Усмивката на Кейт изведнъж угасна. Без да каже нито дума повече, тя грациозно слезе от седлото и му подаде поводите.

— Какво?! Нима няма да ми дадеш наставления? Или пък да се помолиш за моето оцеляване?

Кейт тихичко се засмя, ала в погледа ѝ просветна хищническа искра.

— Приятна езда, лорд Чанинг — рече тя и потупа задницата на Зулу.

Конят, явно раздразнен от смяната на ездача или от потупването на Кейт, препусна с всички сили. Сетне се насочи към обширното пасище, увеличавайки скоростта с шеметно темпо.

Да видим сега каква кръв тече в жилите на Негово Благородие, помисли си Кейт, взе поводите на Хенк и като заслони с ръка очите си, видя как Джайлс стремително препуска на гърба на Зулу, привел се ниско над шията му. После се изгуби зад близката дъбрава. Ако не се върнеше до петнадесет минути, тя щеше да тръгне да го търси.

Изминаха десет минути, но от Джайлс Чанинг нямаше и следа. По дяволите! Беше грешка да отстъпва Зулу на Чанинг! Всъщност, Кейт не искаше Джайлс да бъде контузен. Просто ненавиждаше самодоволната му усмивка и искаше веднъж завинаги да я изтрие от лицето му. А и той направи онази забележка за нейното отношение към противоположния пол... Но Кейт не мразеше мъжете. Просто смяташе, че не е нужно жените да им се усмихват и винаги да са на разположение, когато някой щракне с пръсти. Според нея отношенията между половете трябваше да бъдат поставени на равни начала. Джайлс Чанинг не приемаше такива условия.

Кейт се бе нагледала на негови снимки в списание „Атланта“ и някои други космополитни американски издания. Жените, които той

харесваше, бяха блестящи, достатъчно умни, за да знаят, че и най-щедрият жест към тях не би означавал непременно брачна халка.

Въпреки непрестанно сменящите се женски лица обаче, популярността на Джайлс не намаляваше. Очевидно винаги се намираха жени, които наивно вярваха, че те ще са тези, които ще съумеят завинаги да спечелят сърцето му. Ала Кейт не вярваше, че Джайлс ще се задоволи да се обвърже с една жена за цял живот. Дори да се решише да го стори, то щеше да е за някоя англичанка, така здраво възпитана в английските традиции, както и самият той.

Все пак... трябваше да му се признае! Имаше чар... Кейт въздъхна, припомняйки си колко зашеметяваща гледка бе той в своето синьо поло и бледосиви бричове за езда. Най-красивият мъж, когото някога бе виждала. Но дявол да го вземе, тя не желаше да попада под властта на неговия магнетизъм... Ето, призна си го. Сега вече можеше да му обърне гръб. В края на краищата тя също бе човек и имаше нормалните желания на всяка жена. Това обаче не означаваше, че трябва да се хвърли на врата на господин Чанинг. Той бе тук, само за да построи хотела на баща ѝ, а после отново щеше да се запилее нанякъде... Но може би Кейт трябваше да бъде малко по-любезна с него. Все пак той ѝ помогна в нейната протестна акция за бездомните. А и вечерта, прекарана в боулинга, не бе чак толкова лоша, след като вече бе забравила обидата. В този миг Кейт го забеляза. Яхнал Зулу, Джайлс препускаше все тъй стремително и все тъй ниско приведен над шията му. Тя усети, че я напушва смях. Косата му бе разрошена и под силния слънчев загар лицето му бе побледняло. Кейт не можа да се сдържи и прихна.

Джайлс обузда буйния жребец близо до Хенк, който кротко пасеше, после внимателно слезе от седлото.

— Е, погледни на тази случка откъм добрата ѝ страна! Ти все пак успя да не паднеш! — рече Кейт през смях и избърса сълзите, насъбрали се в ъгълчетата на очите ѝ.

С героично усилие, но без да се издава, Джайлс прокара небрежно пръсти през косата си. На другата сутрин сигурно щеше да има страхотна мускулна треска.

— Отлично знаеш, че ако ме бе хвърлил от седлото, той щеше отдавна да се е върнал в конюшните.

— Не, щеше да се върне при мен. Предупредих те!

Джайлс я гледаше как се смее, а слънчевите лъчи запалваха в косите ѝ ту златни, ту сребърни огънове. Съзнаваше, че се държи глупаво, но тази жена го омагьосваше. Той пристъпи към нея и тихо каза:

— Да, предупреди ме. Въпросът е кой ще ме предупреди за теб.

Кейт инстинктивно се дръпна. В очите му нямаше заплаха и все пак...

— За мен ли? Та аз не съм те насилвала да яздиш Зулу!

Джайлс я приближи още повече и тя отново отстъпи назад.

— Ти ме предизвика. Това бе повече от ясно! А и двамата еднакво обичаме предизвикателствата, нали, сладка Кейт?

Сърцето ѝ се разтуптя, когато забеляза хищния блясък в очите му. Пантерата в него отново се бе пробудила. Както се бе облегнала на ствола на стария дъб, Кейт изведнъж усети, че няма да може да се измъкне от Джайлс така лесно. Но пък той бе прав в едно — Кейт обичаше предизвикателствата.

— Е, тъй значи... Тук ли ще ме прелъстяваш?

Джайлс повдигна крайчеца на коприненото шалче, вдъхна парфюма ѝ и отвърна:

— Не, тук ще тръгна по въжетото, опънато над пропастта, а ти ще дойдеш с мен.

Той нежно прокара пръсти по лицето ѝ, после надолу по шията и най-накрая докосна вдлъбнатината в основата ѝ, сякаш за да усети чрез пулса неудържимия бяг на сърцето ѝ.

Кейт затвори очи и едва чуто прошепна:

— И това, че не те харесвам, няма никакво значение за теб?

— Като си помисля, че Наполеон е започнал много по-зле, а е стигнал толкова далече...

— Добре, но аз не искам да те харесвам — рече Кейт, а устните ѝ трепнаха.

— Не, но ме желаеш... И Господ да ни е на помощ!

Джайлс нежно притисна устни към нейните. Не беше нито груб, нито агресивен. Даваше ѝ време да усети, да почувства сама нуждата си. Отначало целувките му бяха повече възбуждащи, отколкото насищащи. Кейт се опитваше да потисне желанието си, ала тялото ѝ я издаваше. Почти против волята си тя разтвори устни, повдигна глава,

търсейки още целувки, и зарови пръсти в косите му, придръпвайки го към себе си.

От гърдите на Джайлс се изтръгна вик на доволство, който на часа бе заглушен от устните ѝ. Без повече колебание той прокара език по зъбите ѝ и след миг усети топлата и влажна вътрешност на устата ѝ. Джайлс сподави страстния си стон и с мъка овладя импулса си. Започна нежно да милва тялото ѝ — надолу по грациозната шия, по гърдите... Обхвана прелестните ѝ твърди зърна, а Кейт дълбоко въздъхна и се притисна още по-силно към него. В този миг Джайлс усети колко силно я желае, как я иска гола под слънцето и само неговото тяло да я топли. Желаше стройните ѝ крака да го обхванат и да го притеглят към горещата ѝ женственост. Той плъзна ръце към бедрата ѝ и още по-силно я притисна към ствола на дървото. Отдели се от устните ѝ и зарови лице в косите ѝ, шепнейки:

— Кейт, искам те... Зная, че е лудост! Откакто сме се срещнали, ние непрекъснато се заяждаме един с друг... Може би, защото нашите чувства още не са намерили отдушник...

За да забави малко развоя на събитията и да охлади до известна степен страстта си, Джайлс обхвана между длани лицето ѝ и го покри с нежни целувки — челото, очите, носа, брадичката ѝ...

— Нека да отидем някъде, където ще сме сами... В моя апартамент... — шептеше умолително той.

— Не!

— Добре, тогава в твоя апартамент.

Той не разбираше... Нито пък тя разбираше. Как успя да се забърка в тази каша!

Кейт тръсна глава, сякаш за да проясни мислите си от буреносните светкавици, прорязващи съзнанието ѝ. По някакъв начин Джайлс бе успял да пробие защитата ѝ и я бе накарал да го пожелае против волята ѝ. Тя рязко се отскубна от него. Той я настигна и я погали по косата. Навярно Кейт бе свенлива... когато ставаше въпрос за секс? Възможно ли бе тя да не е така опитна, както изглеждаше?

— Кейт, обещавам ти, че ще бъда много нежен и търпелив любовник...

— Предполагам, че си имал достатъчно опит, за да усъвършенстваш техниката си.

— Моля?!

— Благодаря за предложението, но не искам да бъда отбелязана като още една резка върху таблата на леглото ти.

Джайлс изведнъж се вцепени, изненадан от неочаквания удар. За щастие, гневът бързо го връхлетя и напълно охлади чувствата му. Той никога не се бе оправдавал заради слабостта си към жените. Нито пък имаше намерение да го прави сега.

— Разбирам... Навярно очакваш да ти се извиня. Беше абсолютна грешка от моя страна да си въобразявам, че ще изпиташ същите чувства като мен. Повече няма да ви обиждам с недостойни предложения, госпожице Бомонт.

Джайлс взе поводите на Хенк, с един скок се озова върху седлото и без да погледне към Кейт, препусна към конюшните на Медоубрук.

Тя го гледаше как се отдалечава, разкъсвана от противоречиви чувства. Изпитваше и срам, и облекчение... Знаеше, че е постъпила правилно, загдето не позволи на Джайлс да стигне още по-далече. Обаче не знаеше, че ще я заболи.

Никога не бе очаквала, че толкова много ще ѝ се иска да хукне след него, да го настигне и да му се извини.

ПЕТА ГЛАВА

— Радвам се, че се съгласи да дойдеш с мен тази вечер.

Кейт се настани върху плюшената седалка на лимузината и изгледа дяволито сестра си.

— Съгласила съм се?! Та ти ме заплаши, че ще ме запишеш да участвам в есенното шоу на модата в твоя женски клуб! Нима имах избор?

— Докато не намеря манекенка с четиридесет и втора мярка, смятай, че не си отпаднала от списъка. — Кейт понечи да протестира, но сестра ѝ махна с ръка и продължи: — Оценявам високо жеста ти. Разбирам, че ти лично би предпочела да пропуснеш коктейла по случай откриването и да присъстваш само на музикалната част, но след като си домакиня за лятната колекция облекла... Знаеш как татко държи семейството ни да се представя в обществото — особено сега, когато е на симпозиум в Тампа.

Кейт скръсти ръце, направи иронична гримаса и отвърна:

— Толкова е на симпозиум, колкото аз съм трамвай! Преди три седмици, когато откриваха „Евита“, него изведнъж го извикаха по работа в Далас. Адски удобно, нали? Бас държа, че в момента татко е на някоя частна яхта и играе покер с приятелчетата си!

Елизабет едва успя да сдържи усмивката си.

— Да не си посмяла да изречеш на глас тази теория пред други хора!

— Боже мой, Лиз! Нима смяташ, че някой ще се изненада?

— Това не е важно сега. Просто не забравяй за новия мюзикъл, искаш да го гледаш, нали? А и с този твой тоалет би могла да бъдеш една от трупата!

Елизабет хвърли поглед към сестра си и най-накрая истински се усмихна.

Кейт огледа роклята си на бели и розови цветя. Ръкавите бяха дълги и тесни, но откриваха раменете ѝ, корсажът бе набран на ластик, полата — на няколко волана.

— Сигурна ли си, че не е много фрапантна? Продавачката в бутика ми каза, че е последна мода, но аз не ѝ вярвам... Чувствам се така, сякаш съм танцьорка на фламенко — рече Кейт и завистливо изгледа семплата, плътно прилепнала, тъмнозелена рокля на сестра си. Единственият „по-драматичен“ момент в нея беше диамантената брошка, забодена в края на асиметричното деколте.

— Изглеждаш много сладка! Защо не си накъдри косата?

Кейт опипа косата си, прибрана на тила във френска плитка и сухо отвърна:

— Казах ти, че съм съгласна да дойда на това откриване, но хайде да не стигаме до крайности!

Елизабет взе ръката на Кейт в скута си, огледа я и едната ѝ вежда въпросително отскочи нагоре.

— Онова, което най-много ме кара да се чудя, е, защо все пак се съгласи. За последен път те видях с лакирани нокти на сватбата ми, а и тогава имаше повече лак по чорапите ти, отколкото върху ноктите! Какво става?

Кейт дръпна рязко ръката си и рече троснато:

— През последните десет години непрекъснато ме тормозиш за това, че съм била мъжкарана! А сега, когато за първи път се опитвам да направя нещо, ти изведнъж ставаш подозрителна! Човек изобщо не може да ти угоди!

— Кейт, познавам те много добре. Ти си така пристрастена към джинсите си, както татко към онзи отвратителен кафяв халат, с който по цели нощи гледа телевизия!

— Че какво толкова му има на халата! Нали ние му го подарихме?

— Да, когато аз ти подарих и твоя първи сутиен... Пазиш ли го още?

Елизабет тъкмо понечи да се обърне, когато изведнъж се сети за нещо и възкликна:

— Я чакай! Зад цялата тази работа се крие мъж, нали?! Как не се сетих по-рано!

Тя избухна в смях, а Кейт се намръщи.

— Няма никакъв мъж. Просто съм в настроение за малка промяна...

— О, Кейт! Не се смеех на теб. Ти успя да обезсърчиш и отблъснеш всички подходящи кандидати за последните пет години. Не можеш да ми се сърдиш, че съм толкова изненадана.

Кейт въздъхна и се загледа в пейзажа. Нямахме смисъл да възразява. Но трябваше ли всичко да признае пред сестра си? Навярно не биваше да идва... Той все пак сигурно нямахме да се появи. Най-вероятно баща ѝ бе взел Джайлс със себе си в Тампа. Обаче ако Чанинг дойдеше, имаше възможност да разменят няколко думи и тогава той щеше да разбере, че Кейт иска да му се извини за онова, което му каза в Медоубрук.

„Има две седмици оттогава и сигурно гневът му е преминал вече“ — помисли си Кейт и нервно подръпна чантата си.

Елизабет изгледа сестра си загрижено и покри с длани деликатните ѝ ръце.

— Хайде, кажи ми! Защо си така умислена?

— Лиз... Наистина ли съм толкова непоправимо лоша?

Елизабет само леко премигна и дългите ѝ извити мигли едва забележимо трепнаха. Ала това достатъчно добре издаде колко е изненадана.

— Какво те кара да ми зададеш такъв въпрос? — попита тя.

— Мисля, че е все същото. Казах нещо на един човек и макар намеренията ми да бяха добри, нямах право да го обиждам по този начин... Отдавна щях да му се извиня, но не съм го виждала толкова време — додаде накрая Кейт и неспокойно се размърда.

— Сигурно си ближе раните някъде — рече Елизабет, но като видя как сестра ѝ още повече посърна, побърза да каже: — Да не би моята малка сестричка да се влюбва?

Това до известна степен възвърна борческия дух на Кейт и тя гордо заяви:

— Повечето време едва го понасям...

— Хората казват, че между едното и другото няма рязка граница.

— Виж ти кой го казва! Самата лейди Съвършенство, омъжена за Негово Благородие лорд Съвършенство! Та вие не сте си разменили дори една обидна... — започна Кейт, но като видя как сестра ѝ извърна глава, прехапа устни. Темата бе все още болезнена за Елизабет.

Кейт изведнъж се обърна към сестра си и рече:

— Лиз, мислиш ли си понякога за Морган?

Елизабет се засмя смутено, преди да отговори.

— Чакай малко... Какво общо има той с всичко това? Между Морган Девърукс и мен не е имало нищо. За бога, та той беше работник в конюшната!

— Е, и? Това да не би да ти е попречило да го харесваш? На него със сигурност не му попречи да се побърка по теб... — Кейт се намести по-удобно върху седалката, облегна се назад, въздъхна мечтателю и продължи: — Много обичах да ви гледам... Беше похубаво, отколкото да чета онези тъпи викториански романи за часовете по английски...

— Кейт!

— Никога няма да забравя как те погледна, когато му каза, че ще се омъжваш за Дениъл. Татко побесня, защото Морган напусна без предупреждение. Обаче аз го разбирам. Лиз, не си ли се питала понякога какво е станало с него?

— Мислех, че говорим за твоя проблем — рече Елизабет, подръпвайки нервно чантичката си.

— Проблемът ми е, че първо говоря, а после мисля — отвърна Кейт, като сви рамене.

— Напълно съм съгласна.

— Но можеше поне да ме похвалиш, че все пак искам да се променя.

Елизабет стисна ръката на сестра си.

— Така е, извинявай. Добре де, ти не си чак толкова лоша! И ако искаш да знаеш, аз дори ти се възхищавам за това, че имаш смелостта да отстояваш принципите си... А сега, кажи ми кой е този тайнствен мъж! Или трябва да отгатвам?

— Джайлс Чанинг — измърмори неохотно Кейт, очаквайки сестра ѝ да се разсмее.

След като изгледа смаяно Кейт, Елизабет наистина се усмихна и каза:

— Джайлс, разбира се! Трябваше сама да се досетя...

— За какво да се сецаш? Няма нищо за досещане! Той просто е един изключително самоуверен тип, който лесно се отегчава, и изпитва непреодолимо влечение към това да ме дразни винаги, когато пътищата ни се пресекнат... И престани да ме гледаш така! Казах ти: изобщо не съм влюбена! Само искам да... изглежда някои

недоразумения. Е, добре де! Искам да се извиня! А след това — да върви по дяволите!

— Планирала си всичко, а?

За най-голяма изненада на сестра си, Елизабет се отпусна назад, опря главата си в плюшената облегалка и затвори очи.

— О, Кейт! Де да беше така просто и в живота...

— Това пък какво означава?

— Нищо и всичко. Няма значение. Просто помни, че съм до теб, когато ти потрябвам.

Отначало Кейт помисли, че Джайлс не е дошъл. Банкетната зала, която използваша в случая, бе претъпкана. Елизабет, върна на думата си, беше плътно до нея и Кейт изпитваше искрена благодарност към сестра си за нейната предана подкрепа. Лиз можеше да призове дори дух, ако се наложеше, и така насочваше разговорите, че да даде възможност на Кейт спокойно да огледа всички посетители.

В мига, в който го зърна, тя почувства приятно вълнение, но то скоро се превърна в раздразнение. Джайлс бе дошъл с Меган Хенеси, увиснала на ръката му като водорасло на вълнолом. Меган се усмихна, като ги видя, а на страните ѝ грейнаха две симпатични трапчинки.

— Здравсти! Извинявайте за закъснението. Джайлс и аз така се разбъбрихме на вечерята, че забравихме колко е часът... О, Кейт, много си сладка в тази рокля!

— Благодаря.

— Аз също исках да си купя нещо подобно, но реших, че вече просто нямам вид на невинно момиче.

Кейт усети как сестра ѝ се приближи, очаквайки без съмнение някоя язвителна забележка от нейна страна. Ала Кейт само се усмихна на Меган, погледна към Джайлс и каза:

— Драго ми е да те видя отново.

Както винаги той бе зашеметяващ в безупречния си черен костюм и аристократични обноски. Нищо чудно, че Меган така здраво се бе лепнала за него. Доколко ли сериозна бе връзката им?

Ударите на сърцето ѝ бяха оглушителни и Кейт дори се запита дали другите не ги чуват. Колко благодарна бе тя на Лиз за нейното

дискретно и все пак окуражително потупване по гърба, докато неангажирано бърбеше с Джайлс.

— Имате ли вест от баща си? — попита той Елизабет.

— Обади ни се, за да съобщи, че е пристигнал там благополучно.

— Ако искаш да поговориш с него за строежа, Елизабет или аз можем да ти дадем телефонния му номер в Тампа — предложи любезно Кейт.

— Не е нужно. Всичко върви отлично.

Елизабет ловко насочи разговора към предстоящото шоу. Това даде възможност на Кейт да се съвземе от категоричния отказ на Джайлс. Сигурно нямаше да ѝ е толкова трудно, ако Меган не я дебнеше подобно на хрътка. Не след дълго тя се обърна към Кейт.

— Чувам, че Джипси вече е родила... Това означава ли, че ще имаме възможност да посетим бала ти в чест на конните надбягвания? Тази Джипси винаги отмъква купата! Всички започнахме да мислим, че Теди Бомонт просто подкупва журито!

Отговори ѝ Елизабет с хладната си и надменна усмивка.

— Сестра ми ще участва, но ще язди Зулу.

На Кейт ѝ се прииска да прегърне Елизабет, а когато видя, че Джайлс неодобрително се намръщи, на душата ѝ стана още по-леко.

Меган не обърна внимание на забележката на Елизабет, а само тръсна къдрици.

— Но това е лудост! Кейт, този жребец е неуправляем! Няма да споря с теб за това дали скача добре, или не, но ще загубиш много точки при обездката. Никога няма да успееш! Всъщност, може единствено да си счупиш врата.

— Стига, Мег! Ако някой може да се справи със Зулу, то това е Кейт. Много я бива да прекроява някого според своята собствена мярка — рече Джайлс с небрежен тон.

Меган се изкикоти, а Кейт с мъка успя да задържи усмивката си. За щастие, тъкмо в този миг звънецът обяви началото на представлението.

Джайлс и Меган се отдалечиха, а Елизабет прошепна на сестра си:

— Съжалявам, мила.

— За какво?

— О, Кейт! Не е нужно да се преструваш пред мен...

— Знаех, че ще е трудно — отвърна безучастно Кейт и сви рамене, ала вътрешното ѝ безпокойство бързо нарастваше.

Трябваше да се опита да остане с Джайлс насаме само за няколко минути, за да му поднесе извиненията си... Ако, разбира се, успееше да го откъсне от Меган. Но Елизабет можеше да ѝ помогне в това.

В същото време Джайлс мислеше за това как изобщо да се измъкне от театъра. Забеляза, че Кейт и сестра ѝ са само два реда пред тях. В този миг до обонянието му достигна тежката миризма от парфюма на Меган и той рязко извърна глава. Нямаше нищо общо с лекото ухание на пролетни цветя, което излъчваше Кейт, в деня, когато *отиде на обяд с онзи непознат мъж*.

Какво бе намислила Кейт? Тя никога не би оставила Меган да се измъкне след онази коварна забележка за роклята ѝ... А и с него бе толкова мила! В очите ѝ сякаш имаше някаква молба... Обаче той не можеше да забрави последната им среща. Макар да не беше образец на семейна гордост като брат си, Джайлс признаваше пред себе си, че е наследил нещо от фамилното чувство за чест. Все пак можеше да ѝ прости, но трябваше ли?

Джайлс се извърна и отново я видя — леко наклонила глава към сестра си, грациозната ѝ лебедова шия, млечнобялата кожа на голите ѝ рамене... Беше толкова обаятелна, че дъхът му секна! Само като я погледнеше и желанието в него пламваше.

Кейт извърна глава и погледите им се срещнаха. Джайлс в миг бе омаян от нереалната синева на очите ѝ и така силно привлечен от магнетизма им, че едва не скочи от стола си. Сигурно щеше да пропусне вдигането на завесата, ако Кейт не бе насочила поглед към сцената. Вечерта обещаваеше да бъде дълга...

В антракта Меган остави за малко Джайлс, като обясни, че има нужда да пооправи грима си и се запъти към тоалетната. Джайлс използва случая да изпуши една пура насаме. Той се отправи към фойето, където бяха подредени плакати от различните постановки, както и автографи на прочути актьори и актриси. Тук имаше и други хора, но Джайлс предпочете да остане сам.

Изведнъж долови зад себе си нечии леки стъпки и шумолене на коприна. Беше Кейт.

— „Камелот“ е любимата постановка на Елизабет — каза тя и посочи плаката, пред който бе застанал Джайлс. — Харесва ли ти представлението?

— Хубаво е — отвърна небрежно той и леко сви рамене.

— Казваш го така, сякаш си разочарован. Странно. Приличаш на човек, който би предпочел оперетата пред операта или драмата.

— А всички знаем колко безпогрешна си ти, когато става въпрос за моите предпочитания.

Сърцето на Кейт изстина. С каква лекота идваха думите на устните му, но колко жестоки бяха!

— Дойдох тук не за да се караме, а за да ти се извиня.

Джайлс учудено повдигна вежди.

— Точно, когато бях започнал да свиквам с титлата дук на Разврата! Винаги съм твърдял, че титлите носят твърде много неприятности...

С особено ожесточение той потисна импулса да я вземе в прегръдките си и да покрие с целувки пърхащите ѝ ресници, бледите ѝ нежни скули, крехката ѝ грациозна шия... По дяволите, защо не го оставаше на мира?!

Джайлс ядно запрати пурата си в близкия пепелник.

— Какво искаш от мен, Кейт?

— Нищо. Просто исках да ти се извиня.

— Само толкова.

— Е, добре! Надявах се, че навярно ще можем да започнем от начало и ще бъдем... приятели.

— Приятели, значи... Боя се, че няма да стане, драга моя. Ще се... разсейвам по толкова други неща в теб, че ще е грехота да мисля за приятелство. А като вземем предвид и факта, че баща ти е мой партньор в бизнеса, това вече прави положението доста деликатно, нали?

— С кого ще се срещам, е лично моя работа и на никой друг!

Джайлс знаеше, че трябва да приключи разговора, преди да е извършил нещо непростимо. Той се приближи още повече към Кейт и сниши глас.

— Любовници ли ще бъдем, Кейт? Само кажи и веднага тръгваме! Другите да си мислят, каквото искат... Имаме на разположение цялата събота и неделя... А може би и повече, ако си

допаднем един на друг. Няма да съжаляваш. Ще те накарам да се почувстваш така, както не си и сънувала...

— Престани! — гневно извика Кейт и тревожно се огледа. Добре че никой не ги забелязваше.

Джайлс си пое дълбоко въздух и овладя криво-ляво чувствата си.

— Върви си, Кейт! Колкото и да си съблазнителна, аз отдавна съм минал времето на ученическите игри.

— Ти си един надут глупак! Ако бях решила, че те искам, изобщо нямаше да има нужда от игри и просто нямаше да разбереш какво става!

Вярно беше. Той вече се съмняваше в здравия си разум.

— Добре, стига вече! Аз не съм човекът, за когото си мечтала...

— Ах, ето те най-сетне! — чу се гласът на Меган. — Божичко, вие май имахте сериозен разговор! Какво става?

— Кейт ми разказваше за предишните постановки на театъра. Открихме, че възгледите ни са съвсем... различни.

Меган се усмихна покровителствено.

— Не се съмнявам. Тя има очарователни, макар и малко донкихотовски възгледи за живота... Сигурно все още вярваш в щъркели и принцове, нали, скъпа? — обърна се Меган към Кейт.

— Едно време вярвах... Но се излекувах — прошепна Кейт, като продължаваше да гледа Джайлс.

После, без дори да каже довиждане, тя им обърна гръб и се отдалечи.

ШЕСТА ГЛАВА

Джайлс влезе в асансьора на път за офиса на Теди и си пое дълбоко въздух. Целият беше кълбо от нерви. Бе все още ядосан и засрамен от поведението си в театъра.

И едното, и другото бяха непривични усещания за него.

Жени! Кое, за бога, го бе заблудило, че те са по-слабият пол? Само с поглед една жена го бе накарала да я желае така, както не бе пожелавал никоя преди. Само с една дума тя бе преобърнала живота му... Искаше му се никога да не я бе срещал, но пък да я вижда, бе убийствено. Жени! *Жената*... Кейт.

След онзи провал в театъра бяха изминали две седмици. И двамата упорито страняха един от друг, но Кейт бе неизменно в мислите му.

Джайлс се опита да намери спасение в работата, работеше денем и нощем. Но какъв беше резултатът? Никакъв! Не можеше да се съсредоточи, не можеше да се храни. Изпокара се с всички. Грубите инстинкти излизаха на повърхността, и то само заради гузната му съвест. Той бе възпитан като джентълмен и вярваше, че мъжът трябва да се отнася към жената със специално внимание и грижа. Обаче въпреки това Джайлс си бе позволил да нагруби Кейт и чувството за вина го измъчваше непрестанно. От професионална гледна точка той приемаше необходимостта да бъде твърд и неотстъпчив, но по природа бе мил. Тази безпомощност пред Кейт, слабостта, която изпитваше към нея, както и идиотските му реакции на моменти, трябваше да бъдат овладени веднъж завинаги.

Та нали затова отиваше към кабинета на Теди сега, вместо да си бе останал вкъщи! Беше приел поканата му да го придружи заедно с дъщерите му на един прием, на който нямаше никакво желание да ходи. Надяваше се, че ще може да се извини пред Кейт и тя ще му прости. Тогава навярно той щеше да прости на себе си.

Когато влезе в кабинета на Теди, двамата с Елизабет вече го очакваха, но от Кейт нямаше и следа.

— Извинете за закъснението — рече Джайлс и предпазливо обходи с поглед стаята.

Теди тъкмо затваряше телефона. Той се надигна от стола си, като му посочи креслото и каза:

— Не се притеснявай. Кейт и без друго още не е дошла. Току-що звънях в апартамента ѝ, но тя е включила автоматичния телефонен секретар. Не мога да говоря с тези глупави машини!

— Сигурна съм, че вече е тръгнала насам — увери го Елизабет.

— Права си. Навярно има голямо задръстване. В петък винаги е така. Ще приготвя нещо за пиене.

Елизабет не пожела да пие, изчака Джайлс да си поръча брендите и чак тогава хладно го поздрави.

Той наведе глава и измърмори под нос:

— Значи ти е казала?

— Не беше нужно. Аз почти отгледах Кейт и усещам, когато е наранена — отвърна Елизабет, като също снижи глас.

— Ако ще те успокои, нека ти кажа, че не се гордея с постъпката си.

— Не ме успокоява, но съм учудена, че не си ѝ го казал.

— Такива са намеренията ми, но сигурна ли си, че тя ще дойде?

В другия край на стаята Теди ровеше в кофичката за лед и мърмореше нещо по адрес на секретарката си. Елизабет го изгледа, сви рамене и отвърна:

— Тя е като татко — ръководи се от чувствата си. Ако все още чувства гняв, ще дойде и тогава се пригответи за най-лошото. Но ако обидата е надделяла... Аз лично не се учудвам, че я няма. Напоследък много работи по онзи ремонт. Безпокоя се за нея. Направо прекалява!

— Кой в какво прекалява? — разнесе се изведнъж гласът на Теди, който подаде напитката на Джайлс и се обърна към дъщеря си.

— Тъкмо обяснявах на Джайлс колко се тревожим за Кейт. Тя се преуморява с тази работа.

Теди се загледа в чашата си и рече умислен:

— Да, преди идваше, оставаше с нас за вечеря... или поне за десерта. А сега все бърза за някъде. Започвам да съжалявам, че ѝ поверих работата по ремонта.

— Ако ѝ кажеш това, ще я съсипеш. Тя просто иска да се гордееш с нея — каза Елизабет и стисна ръката на баща си.

— Но аз и така се гордея с нея, а щях да съм още по-горд, ако ме навестяваше по-често... и си доведеше годеник!

— Знаех си, че рано или късно ще се стигне до това... Обади ли се в службата ѝ? Може да е на сбирка или нещо такова...

Теди отново стана и отиде до телефона. След по-малко от минута той затвори с трясък слушалката и нажежи въздуха в кабинета с най-цветистите ругатни от своя репертоар.

— Те „предполагали“, моля ви се! А нямат дори телефон, по който да се свържат с нея!

Джайлс се изправи колебливо. Не се решаваше да направи предложението, което отдавна бе узряло в главата му. Най-накрая обаче грижата му за Кейт надделя и той каза:

— Защо вие двамата не отидете в клуба? Аз ще отида до службата ѝ и ще видя какво става. Може би Кейт просто се е улисала в нещо и не е погледнала часовника. Ще я придружа до апартамента ѝ да се преоблече и ще я доведа на приема.

— Чудесна идея! — възкликна радостно Теди.

— Не е ли по-добре просто да почакаме още малко? Знаеш, че Кейт не обича изненадите — рече неуверено Елизабет.

— Глупости! Тя обожава изненадите!

— Татко...

Джайлс се обърна към Елизабет и се усмихна. В очите му се четеше молба.

— Моля те, Елизабет! Уверявам те... Ще бъда много внимателен!

— Разбира се, че ще бъдеш, приятелю! Ще се видим в клуба... И недей да бързаш много — рече покровителствено Теди, взе чашата от ръцете на Джайлс и го изпроводи до вратата.

Когато спря пред голямата тухлена сграда на Центъра, Джайлс видя, че колата на Кейт бе все още на паркинга. Това най-сетне бе добро предзнаменование.

Той разпита неколцина от служителите, но всеки път му даваха погрешна информация или пък учудено повдигаха рамене.

Най-сетне някакъв мъж му каза къде е Кейт.

— На горния етаж при чертежите — рече той на леко завален английски.

— Да не би да има съвещание? — попита Джайлс.

Мъжът се ухили и отвърна:

— Да бе! Съвещава се с господин Пясъчна торба...

„Който и да е този господин, ще се наложи да почака“ — рече си Джайлс и тръгна нагоре по стълбите.

Отвори първата врата вляво и влезе. През големия прозорец на западната стена се виждаше огненото кълбо на залязващото слънце. Ярките слънчеви лъчи в първия миг го заслепиха. Постепенно и Джайлс свикна със светлината и се огледа наоколо. Едва тогава забеляза Кейт, която очевидно бе заспала, докато бе преглеждала чертежите.

Светлорусата ѝ коса, вързана на опашка, се провираше през дупката на бейзболната ѝ шапка, покривайки раменете ѝ и чертежите. Джайлс би познал тези златисти кичури от сто метра.

Той безшумно се приближи и усмивката му изведнъж угасна, а изражението му стана угрижено. Макар и полускрито, лицето ѝ показваше признаци на смъртна умора — страните ѝ бяха съвсем бледи и изпити, под свилените ѝ ресници личаха тъмни сенки. Елизабет с право се тревожеше. Тази вечер нямаше да ходи на никакъв прием. Теди щеше да разбере. Елизабет също.

— Кейт — прошепна Джайлс, погали я по косата и нежно опря длан в рамото ѝ.

Господи, колко крехка беше! Тя не бе родена за груба работа! Защо толкова упорстваше? Какво се опитваше да докаже?

Кейт тихо изстена и се опита да се обърне в желанието си да избяга от гласа, който искаше да я изтръгне от съня. За съвсем кратко време бе успяла да потъне в сладко забвение, а слънцето така блажено топлеше гърба ѝ... Боже мой! Дори след най-тежките падания от Зулу не се бе чувствала така съсипана и смъртно уморена. Всичко я болеше.

— Хайде, Кейт, събуди се! Не можеш да останеш тук.

Тя изведнъж се надигна, стресната.

— Ти?

— Да, аз.

Кейт измърмори нещо, ядосана, но накрая се разсмя, скривайки лицето си в длани.

— Ето какво става, когато кажеш на хората си да заключват вратата и да не пускат никого горе. Никой не чува и не изпълнява...

— Няма смисъл, Кейт. Дошъл съм с бяло знаме, за да склочим примирие.

— Примирие за какво? Нима не каза, каквото имаше да казваш още преди две седмици?

— Преди две седмици сигурно щях да се съглася с теб, но всичко това може да почака. Баща ти и сестра ти ме изпратиха да видя какво става с теб.

— Баща ми и сестра ми ли?!

Кейт погледна часовника си и изведнъж скочи на крака, но се олюля. Подпря се на масата, а лицето ѝ се сгърчи от болка.

— Господи, приемът! Кажим им, че съм тръгнала... Кажим им, че... Че съм на път за вкъщи, за да взема душ и да се преоблека! Ще бъда там след един час!

— Точно така. Ще се прибереш вкъщи, но никъде няма да ходиш, а отиваш просто в леглото си.

Кейт реши да не му обръща никакво внимание.

Когато се изравни с Джайлс обаче, той препречи пътя ѝ с ръка. Кейт понечи да отблъсне ръката му, но изведнъж лицето ѝ отново се сгърчи.

Той усети, че макар и неволно, ѝ бе причинил болка. Сигурно нещо бе станало с дланите ѝ...

— Дай да видя! — промълви той.

— От къде накъде? За какъв се мислиш, че да ме проверяваш...

Ох!

— Какво си направила?

— Най-вече зачухвах гвоздеи.

— Както и няколко пръста!

Тя само сви рамене. В същото време усети как нещо свива гърлото ѝ. „От умората е“ — каза си тя. Нямахте нищо общо с неговия омразен английски чар.

Джайлс се поколеба миг-два, после колебливо докосна с пръсти лявата ѝ скула и изтри черното петно. Помълча още малко и най-накрая каза:

— Кейт, признавам, че имаш право на още един изстрел, но не е ли по-добре да прекратим огъня засега? Моля те!

— Последния път, когато се опитах да направя това, бях торпилирана, Ваше Благородие — отвърна тя със сарказъм.

— Успокоява ли те фактът, че ти не беше единствената жертва?

— Не е необходимо да говориш неща, които смяташ, че ще ми е приятно да чуя.

— А какво ще кажеш за нещата, за които изпитвам нужда да говоря? Кейт, ти ме плашиш! — додаде той и тъжно се усмихна.

Кейт поклати глава смаяно. Вътрешното ѝ безпокойство и смущение все повече и повече нарастваха.

— Не съм искала нищо друго, освен приятелство с теб, Джайлс. Какво толкова те плаши?

— Мислиш, че няма какво, така ли?! Ти непрекъснато ме развеселяваш и съсипваш, интригуваш и възпламеняваш... Щом сметна, че съм проумял някоя твоя постъпка, ти правиш нещо съвсем различно и неочаквано, което напълно ме изважда от равновесие! Като това тук, например — додаде той и докосна разранените ѝ пръсти. — Кейт, не мислиш ли, че отиваш твърде далече?

— Грешката е моя. Обещах им, че сградата ще е готова на първи октомври, без да си дам сметка колко много работа е това. Сега нищо друго не ми остава, освен да помагам с всички сили.

— Ето, видя ли? Нали и аз това ти казвам? Ти си една на милион, скъпа моя! И за теб е опасно да се движиш сред мъже, които познават това качество, но са хитреци, макар и очарователни...

Смаяна, Кейт поклати глава. Тя не можеше да повярва на току-що чуто.

— Да не би да се опитваш да ме предпазиш от себе си? Това е най-абсурдното нещо, което някога съм чувала!

Кейт не знаеше дали да крещи, или да се смее.

— Аз лично смятам, че е проява на галантност от моя страна — рече малко смутено Джайлс.

— Старомодно е!

— Господи, отново се започна! Слава богу, че не храня никакви романтични илюзии. Иначе щеше да ме докараш до пиянство, преди да намеря верния път към теб.

— Значи ще трябва да живееш достатъчно дълго, за да го намериш.

Изведнъж, без каквото и да било предупреждение, Джайлс я грабна в прегръдките си.

— Кейт, престани! — прошепна той и притисна устни към нейните.

В мига, в който цялото ѝ напрежение се отприщи, Кейт осъзна, че той ѝ бе липсвал. Вбесяваше я, грубо ѝ отказваше, мислеше дори, че постъпва благородно, като я предпазва от себе си, но сега, когато усети горещата му и жадна целувка, отвърщайки със същата сила, тя разбра, че Джайлс Чанинг ѝ бе липсвал до болка.

Той също не можеше да се насити на целувките ѝ. „Само още малко и вече ще мога да се спася“ — мислеше си Джайлс, ала когато се опита да отдели устните си от нея, внезапно усети, че иска още... и още...

— Добре, беше достатъчно убедителен! — рече задъхано Кейт.

— В историята е записано, че родът Чанинг може да бъде безмилостен, когато се наложи.

— Направо ми се разтрепериха коленете! — възкликна Кейт и като се размърда, усети устните му върху шията си.

— От умора е — рече Джайлс.

Тогава се сети, че е по-добре да спре сега, докато още можеше. Отдръпна я на една ръка разстояние от себе си, нахлупи ниско бейзболната ѝ шапка и каза:

— Хайде, ще те закарам.

Засегнатата от това, че той се бе съвзел по-бързо от нея, Кейт повдигна шапката си и надменно заяви:

— Мога да карам и сама, благодаря!

— Но ти едва се държиш на крака! Ако седнеш зад волана, сигурно ще припаднеш и ще прегазиш някоя нещастна жена, разхождаща пуделчето си. Освен това ръцете ти трябва да се бинтоват... Добре де! Добре! Нека поне да карам след теб — додаде той, когато Кейт понечи да се противи.

Като стигнаха пред апартамента ѝ, той нежно я прихвана през кръста и каза:

— Два пъти мина на жълто.

— Помисли си обаче, колко пудели бяха спасени тази вечер... — рече Кейт и се прозя.

— Къде са ключовете ти?

Тя му ги подаде, ала Джайлс поклати глава.

— Това са ключовете от колата ти.

Кейт въздъхна замислено, постоя така миг-два, но после изведнъж се обърна и рече:

— Можеш ли да ги извадиш?

— Само ти си способна да измислиш такава нещo!

Джайлс бръкна в задния ѝ джоб и дланта му обхвана лявата половина на заобленото ѝ задниче.

— Какво щеше да правиш, ако бях непознат?

— Ами щяхме първо да се запознаем.

Той извади бавно ключовете и отвори вратата на апартамента. Кейт отиде направо в спалнята и с облекчение се отпусна върху леглото си.

— Предполагам, че трябва да се обадя на татко и Елизабет, нали?

— Аз ще им се обадя, но след като превържа ръцете ти. Защо не се съблечеш и не си легнеш? Аз ще се погрижа за всичко.

— Трябва да взема душ.

— Ще се изкъпеш сутринта.

— Будилникът ми! Трябва да го навия...

— Защо? Утре е събота, за бога! Какво ще ти стане, ако си вземеш един ден почивка?

— Утре трябва да се състезавам на конните надбягвания за благотворителния бал...

— Ама че инат! — изруга полугласно Джайлс.

— Няма нищо общо с ината! Победителят печели чек за хиляда долара. Вече три години правя дарение за детската ракова болница.

— Аз пък ти казвам, че няма да си в състояние да се състезаваш с онзи черен дявол утре. Опитай се да поспиш. Аз ще се погрижа за останалото.

— Това, че си приказваме, изобщо не означава, че можеш да ми нареждаш! Не обичам мъжете, които се опитват да ми нареждат...

Джайлс бавно свали ластика от косата ѝ, зарови пръсти в златисторусите кичури, разпусна ги по раменете ѝ и каза:

— Аз пък не обичам жените, които за всичко се инатят. Какво предлагаш при това положение?

Кейт леко потърка устните си в неговите и отвърна:

— Трябва да намерим обща основа на... общуване.

— Ммм! Ами ако се отметнеш от думите си, когато си в по-добра форма за... общуване?

— Разчитам, че ще ми напомниш.

След секунди Кейт напълно се предаде на умората и оброни глава върху рамото на Джайлс. Той я притисна още по-плътно към себе си и започна леко да я люлее, усещайки как тя все повече и повече се отпуска в ръцете му. Джайлс допря устните си до челото ѝ и тихо прошепна:

— Сладка моя Кейт! В хубава каша се забъркахме, нали?

СЕДМА ГЛАВА

Кейт се събуди от болката в ръцете. Изстена, обърна се по корем и вдигна дланите си. Целите бяха бинтовани. Тогава си спомни за Джайлс и за това колко нежно и грижовно се бе отнесъл към нея. Единственото хубаво нещо! Припомни си и смешните стихове, които ѝ бе рецитирал, за да успокои болката ѝ... Колко нежно я бе взел в скута си и как...

При тази мисъл Кейт стреснато се размърда и леко повдигна завивката. Все още бе в светлосинята си фланелка и бикини. Е, трябваше да му се признае! Този мъж можеше да се владее отлично.

Тя затвори очи и отново си представи тяхната страстна целувка. Беше най-доброто лекарство.

Къде ли беше сега?

Щеше да се върне, защото я желаше, бе сигурна в това.

При тази мисъл Кейт се усмихна и зарови лице във възглавницата. Може и да не му се нравеше, но такава бе истината и нямаше смисъл да отрича.

Но това никак не улесняваше положението! И все пак подобно развитие на нещата ѝ харесваше. Обичаше предизвикателствата. Не изпитваше страх или съмнения. Не се страхуваше, когато яхваше Зулу, нито пък, когато се изправеше пред някое сериозно препятствие. Може би така трябваше да подходи и към връзката си с Джайлс. Навярно трябваше все пак да станат любовници, след подобно изкушение и всеки да продължи по пътя си.

— Истинска лудост! — въздъхна Кейт и се повдигна на лакти.

Но стига толкова за това! Трябваше да се заеме с най-важното. Първо имаше нужда от една хубава вана, два аспирина и силно кафе. Денят обещавахе да бъде тежък и дълъг.

Точно тогава забеляза будилника и вътрешно изохка. Изправи се рязко в леглото и погледна към прозорците. През пролуките на спуснатите щори се процеждаше ярка слънчева светлина. Кейт онемя.

Не знаеше дали да крещи, или просто да се опита да си поеме дълбоко въздух. Ала дъхът ѝ секна...

Не можеше да бъде!

И все пак го бе направил...

„Беше натиснал звънеца на будилника!“

— Ама че тип! Подадеш му малкото пръстче, а той вече иска да ти ухапе ръката — процеди Кейт и скочи от леглото.

Посегна към телефона и се опита да набере номера на Медоубрук, но бинтованите ѝ пръсти бяха доста несръчни. Тя остави слушалката и със зъби дръпна бинтовете. Размота ги и освободи ръцете си, но при вида на раните, стомахът ѝ се преобърна. Бяха в окаяно състояние. Нищо чудно, че Джайлс се бе суетил около нея толкова дълго.

Нима трябваше да му се сърди или да го вини за онова, което бе направил?

Само преди двадесет и четири часа Кейт щеше да отговори на този въпрос без колебание. Тогава тя просто би удушила Джайлс или поне би му дала добър урок, задето бе се опитал да ѝ попречи. Но сега само прехапа устни и отново промълви:

— Ама че тип!

После набра номера на Медоубрук и щом чу познатия глас на надзирателя в конюшната, започна:

— Джексън... Да, зная, че трябваше да съм там преди двадесет минути. Затова се обаждам. Имам малък проблем. Нужна ми е помощта ти.

Джайлс стоеше пред вратата на апартамента ѝ с букет цветя в едната ръка и бинтове и мехлеми в другата и чукаше ли, чукаше с металната скоба. Никой не отговаряше. Той просто не можеше да повярва, че Кейт го бе надхитрила. Увереността му, че бе постъпил правилно, изключвайки звънеца на будилника ѝ, започна да се изпарява подобно на лятна роса.

По дяволите! Тази жена имаше страхотен инат! Ами! Какъв ти инат? Кейт беше решителна. Но какво трябваше да направи той? Да я върже за леглото ли?!

„А сега накъде?“ — помисли си унило. Може би трябваше да отиде на състезанията, за да види дали е пристигнала благополучно. Сигурно щеше да го наругае, но все пак някак щеше да я успокои, преди да излезе на хиподрума. Не биваше в яда си да поставя в опасност живота си. Положението и без това бе достатъчно тежко.

Когато пристигна, Джайлс реши да попита някого къде може да намери госпожица Кейт Бомонт, ала точно в този миг някъде извън пистата се чу познато и сърдито цвилене. Разговорите изведнъж секнаха, няколко от състезателните коне неспокойно се размърдаха и мнозина се запитаха кой ли е толкова луд да язди кон с такъв темперамент.

Джайлс тръгна по посока на изцвилването и отдалече забеляза камиона на Медоубрук, спрял малко встрани от другите. Теди и Елизабет гледаха как Кейт и надзирателят Джексън разчесват гривата на жребеца, който ясно показваше, че много повече би му се харесало да си е в Медоубрук и да се надбягва с вятъра.

Джайлс виждаше Кейт в жокейска униформа за първи път. Кройката извънредно много прилягаше на гъвкавата ѝ фигура, а черното сако подчертаваше белотата на кожата ѝ и светлорусите ѝ коси.

Щом го видя, лицето ѝ грейна в лъчезарна усмивка, която го заслепи.

— Ти успя да дойдеш! Толкова се радвам! — Тя му подаде ръката си в ръкавица, и пристъпвайки като насън, Джайлс нежно я пое. Много нежно и внимателно. Отдолу ръцете ѝ бяха бинтовани и точно заради това Кейт бе спазила правилото да бъде с ръкавици въпреки горещината.

— Боях се да не ви преча — промълви Джайлс.

— Глупости! Нали снощи, когато ни се обади по телефона, ти казах, че си добре дошъл? — рече Теди Бомонт.

Джайлс не сваляше поглед от Кейт.

— Наистина ли съм добре дошъл?

При вида на Джайлс дъхът на Кейт секна. Тялото ѝ бе обхванато от трепетна възбуда. В своето тъмносино сако и бели ленени панталони той изглеждаше зашеметяващо красив — като някой мореплавател, канещ се да се качи на кораба си и да отплува за Бермуда.

— Един странстващ рицар трябва да види плодовете на своя труд — отвърна Кейт.

Елизабет дискретно се прокашля и хвана баща си за ръка.

— Татко, още малко и ще се стопя на това слънце! Време е да си намерим местата. Ще се видим по-късно, мила Кейт. Желая ти успех.

Теди Бомонт се остави да бъде отведен от дъщеря си, но съвсем не без протести:

— Да бяхме постоляли още малко! Тъкмо започна да става интересно... — оплакваше се той.

Когато те си тръгнаха, Кейт весело се разсмя и се обърна към Джайлс.

— Сигурно възнамеряваш да ми четеш конско? — промълви тя с невинен тон.

— Чакай малко да се съвзема от шока — отвърна Джайлс.

По устните на Кейт плъзна доволна усмивка.

— Очакваше да те наругая, нали?

— Или поне да ме сриташ по кокалчетата.

— Не. Щеше да бъде смърт чрез удущаване.

— Но сигурно нямаше да го направиш като Отело. Той поне е целунал Дездемона!

Кейт прокара пръст по вратовръзката му на сини и червени райета и рече:

— Не си много оригинален.

— Е, приемам всякакви предложения.

Кейт се разсмя. Смехът ѝ бе за него като летен вятър — топъл и галещ. Той се приближаваше към нея все повече и повече. Най-накрая Джексън започна да си тананика нещо под нос, за да им напомни къде се намират.

— Какво става, Кейт? — попита Джайлс.

— Никак не е учтиво да показваш пред една дама, че си забелязал как тя се опитва да обърне нова страница в живота си!

— Но аз не искам да се обръщат никакви страници. На теб и така човек не може да ти устои!

От удоволствие очите ѝ светнаха и заприличаха на два огромни сапфира.

— Мога ли да ти припомня тези твои думи, когато отново те ядосам?

— Кейт, снощи...

В този миг Джексън запрати сърдито чесалото в дъното на фургона и обяви:

— Отивам да пия вода. Устата ми е пълна с прахоляк.

Кейт го проследи с поглед. После каза:

— Горкият Джексън! Притеснихме го. Давай, Джайлс! Какво за снощи?

— Реших, че не искам да те наранявам.

— Много мило! Аз също не искам да те наранявам.

— Но ще те нараня, ако нашите отношения продължат да се развиват по този начин!

Зулу сякаш усети нервното напрежение в гласа на Джайлс и неспокойно изцвили. Кейт разсеяно го потупа по гърба, но продължаваше да следи Джайлс с поглед.

— Винаги ли се чувстваш длъжен да предупреждаваш жените за себе си, когато става въпрос за леглото?

— Кейт, ако ставаше въпрос само за леглото, ние с теб отдавна да бяхме там!

— Знаеш ли, от самото начало това твое благородническо потекло много ме дразнеше! Може би още тогава съм усещала, че ще се стигне до това. Почти очаквах, че ти просто ще ме прелъстиш и тогава аз нямаше да се тревожа, че те желая повече. Вместо това ти ме караш да взема напълно съзнателно решение, а когато го сторя, вече ще знаеш колко уязвима съм спрямо теб.

Необходимостта да я докосне беше непреодолима и Джайлс допря пръстите си до нежната ѝ скула.

— Нима смяташ, че не го виждам? Точно затова всичко е така отвратително сложно! Искам те, Кейт. Добре че в момента не сме сами, иначе щях да ти покажа колко те желая. Искам да разбера всичко за твоето гладко и гъвкаво тяло, да разбера какво означава да се забравиш в ръцете ми. Какви стонове издаваш. Какво е усещането. По дяволите, изпитвам физическа болка, когато си мисля за това!

Дълбокият му глас проникваше в нея като топъл мед.

Главата ѝ вече беше замаяна от горещината, а зеленият огън, който лумна в очите му, напълно я зашемети. Всичко се завъртя пред погледа ѝ и тя опря ръка в гърдите му, за да не падне.

— Кейт!

— Извинявай. Аз просто...

Джайлс я обхвана през кръста разтревожен.

— Трябва да ме линчуват за това, че ти наговорих такива неща точно сега!

— От горещината е. А и взех два аспирина на празен стомах.

Джайлс хвърли поглед към Зулу, който бе по-неспокоен от всякога.

— Кейт, недей да яздиш днес. Не си в състояние да се справиш с него. Сигурен съм, че и Теди ти е казал същото, нали?

Кейт поклати глава.

— Той не знае. Само да си посмял да му кажеш, Джайлс Чанинг!

— Но той не е сляп! Да не мислиш, че не си дава сметка как изглеждаш под умело нанесения грим?

— Ти май каза, че съм неотразима.

Джайлс понечи да каже нещо, но Кейт го спря, като сложи пръст на устните му.

— Не ми се карай сега! Дори да знаеше, татко щеше да разбере защо трябва да се състезавам днес. Не го правя от егоистични чувства, Джайлс. Много хора разчитат на мен.

— По дяволите! Ще напиша чек за детската ракова болница!

— Чудесно! Сигурна съм, че много ще се зарадват, но ти не разбираш. Пресата ще отрази подробно това събитие и така ще подсети другите за съществуването на програмата за деца, страдащи от рак, и ще напомни още веднъж за техните нужди. Този е един от редките случаи, в които нямам нищо против да говоря пред журналистите... Хайде сега, целуни ме и ми пожелай успех. Ето и Зулу стана нервен. Трябва сега да го успокоявам.

Джайлс се почувства така, сякаш му бяха забили нож в корема. Той взе лицето ѝ в дланите си и прошепна:

— Искам да стоиш здраво на това седло и да се измъкнеш от състезанието цяла и невредима.

— Ще ме чакаш ли? — попита го тя, забелязала страстта в очите му.

— Имам ли друг избор?

Целувката му я остави без дъх. Тя очакваше Джайлс да бъде груб, за да я накаже. Раздразнението и отчаянието му бяха избили на

повърхността. Ала той нежно обхвана устните ѝ със своите, сякаш отправяше мълчалива молба към сърцето ѝ.

Тя така щедро откликна на целувката му, че не му остана нищо друго, освен да се потопи в удоволствието. Всички предмети, лица, чувства се размазаха в съзнанието му и в гърдите му лумна изпепеляваща страст.

По рождение Джайлс се стремеше към риска, но това не означаваше, че е авантюрист. И все пак Кейт го изкушаваше да рискува всичко за нещо жизненоважно, което обаче той дори не разбираше. Величието на мига го зашемети. Джайлс изруга тихо, отскубна се от нея и тръгна към трибуните.

Замаяна, Кейт го гледаше как се отдалечава. Зад гърба ѝ някой се изкашля. Беше Джексън. Тя дори не бе забелязала, че се е върнал.

— Сега смяташ ли, че ще можеш да се съсредоточиш? — измърмори той.

— Джексън, ама ти никак не си романтичен!

— Слушай, госпожичке, романсът не може да ти помогне да се задържиш върху седлото на този дявол тук!

— Да се надяваме, че Зулу ще се държи добре по време на обездката — каза Кейт и погали жребеца по врата, за да го успокои и да даде време на Джексън да го оседлае.

После, подпомогната от Джексън, тя се качи на седлото, обърна коня и се отправи към хиподрума.

— Е, можеше да бъде и по-зле. Сигурно ще получи по-високи оценки на прескока — забеляза философски Теди.

— Без съмнение, но колко ли ще трябва да изкара? Никога досега не се е борила за първото място на трета позиция. Не знаех, че конюшната на Лестър Норткът може да даде такъв кон — рече Елизабет и помахна с брошурата пред лицето си, за да се разхлади.

— Чух, че се канел да продаде конюшната на някакъв бизнесмен от Кентъки. Може би сделката е била успешна.

— Това означава ли, че ще си имаме нови съседи, за които не си ми казал? — попита Елизабет.

— Е, не е кой знае каква радост. Освен това не съм сигурен, че Лестър е продал конюшната.

Теди помълча миг-два, после като че ли го осени някаква идея, наведе се към Джайлс и като докара на устните си една от своите най-невинни усмивки, каза:

— Имението, съседно на нашето, е много добър имот. Не е така голямо като Медоубрук, нали разбираш, но ако си намери добър господар, който да изсече изсъхналите дървета, и да назначи опитен надзирател, ще направи доста добро състояние.

— Татко, страшно тактичен си! Като врабец пред дупката на червей!

Теди изпръхтя раздражено и се облегна назад, а Джайлс се разсмя и стисна ръката на Елизабет.

— Всичко е наред. С баща ти имаме споразумение: той да прави каквито иска намеци пред мен, а аз да се преструвам, че уж не говори на мен.

— Това ще важи ли и за мен, ако те попитам за сестра си?

Джайлс се сети как Елизабет бе успяла тактично да си тръгне заедно с Теди, за да им даде с Кейт време да останат насаме, а после дискретно му бе подала кърпичката си, за да изтрие от устните си червилото ѝ. Реши, че трябва да бъде откровен с нея и каза:

— Изглежда е решила да ми прости. Поне временно.

Елизабет извърна глава, за да скрие усмивката си и промълви:

— Мисля, че ти я разбираш много добре. Но аз всъщност исках да поговорим за здравето ѝ. Не ти ли се струва, че е много... крехка?

— Винаги ми се е струвала крехка, въпреки буйния си темперамент.

— Но сега като че ли е по-крехка от всякога.

— Елизабет, тя работи извънредно много.

— Впрочем въпросът ми към теб е: би ли се погрижил Кейт да понамали темпото?

Сигурно по-лесно би било да впрегне в хомот вятъра... Занимаваше го също и мисълта дали е разумно толкова много да се ангажира с Кейт.

— Мога да опитам — рече неуверено той.

Един след друг състезателите се появяваха на арената. Имаше доста добри изяви, но това само засили безпокойството на Джайлс. Всичко беше против Кейт. Той бе сигурен, че Зулу няма да се справи. Като капак на всичко, в конюшната настъпи суматоха. Чу се високо и

гневно изцвилване. Нямахте съмнение чие бе то. Нещо бе раздразнило Зулу. Джайлс и Теди се спогледаха, но скоро паниката премина и шумът утихна. Пристигна и добрата вест, че конят, заемащ временно първото място, се бе представил посредствено. Ала дойде и лошата новина, че жребецът, който бе по-дребен от Зулу, но не и по-малко буен, сега беше начело и изглеждаше решен да не отстъпва първото място.

Няколко минути по-късно обаче Джайлс осъзна, че тази прекалена решителност се бе обърнала срещу ездача и коня. Резултатът бе две падания, които отнеха много точки и на двамата.

Кейт трябва да се представи отлично.

— Покажи им как се прави, Кейти! — извика Теди, когато обявиха реда ѝ.

— Татко, това не е родео! — прошепна Елизабет ужасено.

— Човек има право да окуражава собствената си плът и кръв.

Джайлс подкрепяше Кейт мислено. „Дръж се!“ — шептеше той наум, когато Кейт насочи жребеца към тройното препятствие. Щом прелетяха над последната преграда, сърцето му литна заедно с тях. За да помогне на Зулу, Кейт се надигна от седлото и се наведе ниско над шията му. Жребецът се приземи малко тежко, но чисто, а лицето на Кейт се сгърчи от болка.

Последният скок на Зулу и Кейт бе посрещнат с буря от аплодисменти. Джайлс ръкопляскаше механично. В мислите си той виждаше сгърченото от болка лице на Кейт при приземяването. Бинтовете би трябвало да омекотят достатъчно удара. Какво се бе случило?

— Тя спечели! Какво щастие! Тя спечели! — възторжено извика Елизабет и предложи да отидат да я поздравят.

Джайлс не остави да го подканят втори път и вече се бе изправил на крака, когато Теди настоя да изчакат, докато Кейт получи наградата си. Елизабет продължаваше шумно да се възхищава от победата на сестра си.

— Колко е сладка! Но тя като че ли ще се разплаче! Никога не е плакала преди...

Джайлс веднага разбра, че не победата е причината за сълзите. Той решително стана от стола си и се отправи към конюшните.

— Браво, Кейт!

Тя тъкмо слизаше от седлото, когато чу познат, малко дрезгав глас. Успя да се задържи да не падне, рязко се обърна назад и видя, че слухът не бе я подвел.

— Морган! О, Морган! Каква приятна изненада! — извика Кейт и с две ръце обгърна врата на едрия мъж, който стоеше пред нея.

— Здравей, паленце! Добре се справихте.

— Добре ли? Ние бяхме страхотни!

Морган се усмихна дяволито.

— Е, бяхте достатъчно добри, за да победите моя кон... Дансърс Прайс — поясни той.

— Дансърс Прайс твой ли е? Но аз мислех, че е от конюшната на Уайлдууд!

— Така е.

— Ти... Ти в Уайлдууд ли работиш?

— Аз съм собственикът.

— Ама това направо е чудесно. Я чакай! Значи онзи глупав ездач, който едва не ме събори от седлото, е твой жокей?!

— Току-що научих. Това е и една от причините, поради които съм тук. Искях да се уверя, че си добре. Уверявам те, никога няма да се повтори.

Осъзнавайки, че Морган има намерение да уволни младежа, Кейт побърза да каже с небрежен тон:

— Забрави за това. Аз успокоих Зулу и всичко мина добре. Дай сега да те разгледам!

Кейт се отдръпна назад и огледа Морган с възторжени очи. Между десетата и петнадесетата си година тя бе смятала, че Морган Девърукс е най-красивият мъж на земята. Той все още бе доста привлекателен, но силното ѝ увлечение се бе превърнало в дълбока привързаност и уважение. Никой не я бе карал да се стреми към съвършенството както Морган. И в същото време бе успял да запази приятелството между тях.

— Десет години! Изглеждаш по-хубав от всякога! — промълви Кейт.

Къдриците на Морган бяха все тъй черни, а очите му все тъй тъмни и пронизващи като стрели, когато някой го ядосаше и кръвта му

кипнеше.

— Ти пък изглеждаш изтощена до смърт.

Кейт се разсмя и го прегърна.

— Все същият си! Така се радвам, че се върна! Ще останеш, нали?

— О, да! Макар че останалите от семейството ти едва ли ще бъдат толкова очаровани, като научат.

— Може би татко ще помърмори за това как си го напуснал без предупреждение. Нали го знаеш? Никак не обича някой да постигне нещо без негова помощ.

— Научих за Дениъл Къркленд. Как е Елизабет?

— Знаеш каква е Лиз. Външно никога не се издава и крие истинските си чувства. Откакто стана катастрофата, не се е качвала на самолет. Те ще дойдат всеки миг. Остани да се видите!

— Някой друг път.

Кейт видя как изведнъж нещо в погледа му угасна и импулсивно го целуна по бузата.

— Надявам се скоро да дойдеш, Морган. Липсваше ми. И не ме е грижа какво мислиш по този въпрос, но съм сигурна, че не само на мен си ми липсвал в Медоубрук.

Морган понечи да каже нещо по повод последните й думи, ала като хвърли поглед през рамото й, промени намерението си и рече:

— Тъкмо се канех да питам, дали има някаква промяна в живота ти, но мисля, че току-що научих отговора. Само се обърни и ми кажи дали на човека зад теб не му се иска да има поне два пистолета в този миг?

ОСМА ГЛАВА

Джайлс никога не бе подозирал, че може да бъде ревнив. Нищо и никой не бе събуждал това чувство у него. Нито жени, нито имоти, нито пари. Всъщност, той бе раздал достатъчно пари, за да може да смята, че е щедър и великодушен. Но чувството, което изпита, когато видя Кейт в ръцете на някакъв непознат, бе много силно и нямаше нищо общо с това. Непознатият изобщо не беше безличен: малко над среден ръст, ала доста добре сложен. Приличаше на човек, познал тежки времена и непосилна работа. Ръцете му го издаваха. Обаче, съдейки по дрехите, трудът му явно бе възнаграден вече. Скиталец бе думата, изникнала в ума на Джайлс, когато се вгледа в смуглото лице на мъжа — човек, който сякаш не се бе помирил със себе си. Интересна личност, заключи в себе си той, но най-лошото бе, че явно и Кейт беше на същото мнение.

— Здравей! Ела да се запознаеш с един приятел.

Кейт ги представи един на друг. Морган се усмихваше дяволито, а Джайлс сдържано и с известно уважение.

— Теди току-що ми разказа колко хубаво имение е Уайлдуд. С чудесно разположение — рече Джайлс с небрежен тон.

— Това е едно от достойнствата му, които ме привлякоха.

— Без съмнение.

— Но не така, както вие си мислите.

— Не можете да си представите колко много ме успокоихте.

Кейт гледаше ту единия, ту другия и най-накрая каза с престорена веселост в гласа:

— Някой иска ли да чуе аз какво мисля или по-добре да отида да си направя маникюр, докато вие двамата подскачате като петли един срещу друг?

Морган се разсмя.

— Господи, Кейт! Изненадваш ме, много си импулсивна. Но не и когато става въпрос за коне. Като стана дума за това, Кейт... имам една кобилка. Не искаш ли да я представим на Зулу?

— След такъв фал?

— Е, сега ще ме караш да ти падам на колене ли?

— С по-голям успех можем да качим Лиз на някой кон, отколкото ти да паднеш на колене... Добре де, ще изслушам предложението ти, но само ако обещаеш да дойдеш на вечеря в Медоубрук.

— Може би другите няма да са очаровани от това.

— Страх те е, а?

Задуха вятър — горещ и сух, но не по-сух от смеха на Морган.

— Обади ми се, Кейт! Но когато стане гафът, не забравяй, че ти си ми била съучастничка.

Кейт искаше да го задържи още, за да наблюдава реакцията на Елизабет, когато го видеше, но от конюшната дойде един от работниците, за да го извика. Морган се извини, целуна Кейт и си тръгна.

— Мога ли да попитам какво означаваше всичко това? — рече Джайлс след кратко колебание.

— Виж ти! Нима нямаш готов отговор? Например, че искам да избягам с този мъж?

— Забавно...

— Но не по-забавно от теб самия. Преди доста време между Морган и Елизабет имаше нещо...

Джайлс повдигна учудено вежди.

— Не мога да повярвам! За бога, Кейт, този човек не е подходящ за...

— Може да е малко груб на вид, но е много мил!

— Има очи на кобра.

— Аз пък ги намирам за доста секси.

Внезапно Джайлс я дръпна рязко и я притисна към себе си.

— През последните десет минути два пъти вече ме караш да изпитвам странни чувства.

— Забелязах.

Джайлс затвори за миг очи.

— Престани! След всичко това аз дори забравих да те поздравя!

— Ах, сети се най-после!

Кейт театрално вдигна очи към небето, след което навлажни устните си и каза:

— Сега ще го направиш ли както трябва?

Как му се искаше да я целуне! Не беше нужно да се оглежда обаче, за да разбере, че пред конюшните се е събрала вече цяла тълпа. А нито той, нито Кейт имаха нужда да гледат собствените си лица в сутрешните вестници. Трябваше да я изведе оттук час по-скоро. Тя нямаше вече сили и сигурно всеки миг щеше да припадне.

— Хайде, направи го сега! Преди да дойдат другите.

Неспособен да ѝ устои, Джайлс наведе глава и започна нежно да я целува.

— Ти беше великолепна! Чудесна! Превъзходна...

При всяка своя дума той я даряваше с нова нежна целувка, докато най-накрая чу тихия ѝ стон. Джайлс вдигна глава, но усмивката му угасна веднага, щом видя изражението ѝ.

— Само не започвай с вечното „Нали ти казвах?“. Просто ми обещавай, че няма да ме оставиш да се просна по очи и да се изложя пред всички тези хора.

— Разрешението на този проблем е лесно — рече Джайлс и я взе в прегръдките си.

— Не е нужно... — започна Кейт, но не можа да довърши. Светът около нея се завъртя в младежки бяг и тя отпусна глава върху рамото на Джайлс.

— Кейт! Чанинг, какво става? — чу се гръмогласният вик на Теди, който се втурна към тях, последван от Елизабет.

Джайлс погледна надолу към Кейт и попита:

— Ти ли искаш да му кажеш или аз да го направя?

— Искам единствено да се махнем час по-скоро оттук, преди да е станал още по-голям скандал — промълви Кейт.

— Желанието на моята лейди е заповед за мен! — прошепна в ухото ѝ Джайлс, а на Теди и Елизабет каза: — Не искаше да ви тревожи, но още преди състезанието не се чувстваше добре. Трябва да я закараме до апартамента ѝ... Аз ще я взема в моята кола, но някой трябва да кара нейната.

— Ние ще се оправим. Татко, кажи на Кларънс да кара лимузината след нас. Аз ще карам колата на Кейт — отзова се веднага Елизабет.

Джайлс понесе Кейт към ягуара си. И двамата чуваха щракането на фотоапаратите и тихото бръмчене на камерите. Дори да съжеляваха после за тази сцена, в момента всичко беше като в приказките.

— Чувствам как сърцето ти бие. Сигурен ли си, че не съм много тежка? — прошепна му тя.

Беше толкова уплашен за нея, сякаш бе загубил поне пет години от живота си. Но можеше ли да ѝ го каже? Всички тези чувства бяха нови за него и почти го ужасяваха.

— Стига глупости! Тежиш колкото една буболечка! Кога си яла за последен път?

— Не зная. Ужасно съм заета напоследък. Не искаш ли пак да ме изведеш някъде да хапнем по сандвич и да изпием по една бира?

— Ще бъдеш ли така любезна да не ми напомняш за онази вечер? Нали оттам започнаха всичките ми неприятности?

— Неприятностите ти започнаха още от първата вечер, когато дойде при мен в конюшната. Впрочем моите също. Аз също усетих привличането, но жените са по-прагматични от мъжете в тези неща.

— Така ли? Я да чуем!

— Ами, да! И аз почувствах магнетизма, но като разбрах, че няма да премине, просто му се поддадох и приех нещата.

В колата беше много горещо и задушно. Кейт посегна да свали златната игла, придържаща папийонката ѝ, но ръкавиците ѝ пречеха и правеха тази задача невъзможна за изпълнение.

— Остави на мен — каза ѝ Джайлс и внимателно свали иглата.

Той я пусна в джоба на сакото ѝ и разкопча първите две копчета. После завъртя ключа в стартера, включи климатичната инсталация и отново се обърна към нея.

— Ръкавиците също ли?

— По-добре да не гледам, докато вече наистина не се налага.

— Все пак какво стана точно преди да излезеш на ринга? Чухме цвиленето на Зулу, така че не отричай!

— Един от другите ездаци по невнимание хвана поводите му. Знаеш какъв е Зулу към чужди хора, особено към мъже. Изправи се на задните си крака и аз си ударих ръката в една греда.

Тук вече Джайлс не можа да се сдържи и високо изруга.

— Това било значи! Щом стигнем у вас, веднага ще извикам лекар.

Когато влязоха в апартамента, Кейт започна да протестира, но щом дойдоха сестра ѝ и баща ѝ, тя се предаде. Обадиха се на доктор Куисънбъри, който бе семейният им лекар. Той бе помагал при

раждането на Кейт и, ако се наложеше, би отишъл и на Северния полюс заради нея. Двадесет минути по-късно доктор Куисънбъри пристигна и остана в стаята на Кейт почти един час.

Като излезе, докторът тихичко се смееше.

— Голям образ е! Знаете ли? През цялото време ми е рецитирала хумористични стихове! Имаше един стих за някакъв хирург от Лийдс. Горката Елизабет още е бледа! Ах, дано да се сетя да го кажа на Емили. Чакай, как започваше...

Джайлс бързо го прекъсна:

— Докторе, как е тя?

— О, да! Е, не зная как ще го постигнете, но ще трябва да я накарате да остане в леглото, за да възстанови силите си и да даде възможност на раните по ръцете си да заздравеят. Дал съм ѝ успокоително, за да може да поспи. Ще се обадя и в аптеката, да изпратят и антибиотик.

Когато доктор Куисънбъри излезе, Теди погледна в чашата с брентито и измърмори под нос:

— Ще се погрижа специално тя да почива. Ако трябва, ще я изхвърля от строежа, ще я заплаша, че ще се оттегля и няма да финансирам ремонтването на сградата!

Джайлс поклати глава.

— Доколкото познавам Кейт, тя ще те съди за нарушаване на договора.

— Ти по-добра идея ли имаш?

— Не... Да... Не знам.

Теди изгледа Джайлс с любопитство, а Джайлс нервно прокара ръце през косите си, чувствайки как смущението му бързо нараства.

— Тя... Тя... Спомена, че е обещала на бездомните да получат сградата на първи октомври. Затова работи толкова много. Вероятно аз... Ние... ще можем да помогнем. Без тя да знае, разбира се.

Теди си даде вид, че дълбоко се замисля над тази възможност, ала в очите му светнаха подозрителни искрици.

— Вероятно „ние“ изабет излезе от стаята на сестра си и каза:

— За два-три дни тя не бива да остава сама.

— Чанинг, ти ще останеш, нали, синко?

Синко ли?! Джайлс изведнъж усети паника, но се съгласи с Теди.

— Да, разбира се. Освен това апартаментът ми е наблизно. Ако ми потрябва нещо, мога да отида и бързо да се върна.

— Видя ли, скъпа? Положението е овладяно и Кейт е в добри ръце. Можем да отидем на вечерята с кмета — рече Теди и подхвърли на Елизабет чантичката ѝ.

— Татко!

За жалост, Джайлс не можа да чуе отговора на Теди, тъй като излизайки, двамата силно затръшнаха вратата след себе си. Теди беше доста хитър, но едва ли щеше лесно да се измъкне от това положение. А какво можеше да каже за себе си? Той се смяташе за интелигентен мъж и все пак бе затънал доста надълбоко в тресавище, което сам си бе избрал.

Добре щеше да бъде да поразгледа отново семейната библия, когато пак отидеше в Англия. Сигурно ставаше въпрос за някаква генна аномалия, която се появяваше през поколение. Имаше голяма вероятност, ако се поровеше повече в семейната история, да открие някой правуйчо, който е бил отстранен от благородническото общество затова, че е бил леко откачен. С един замах Джайлс свали вратовръзката си и се прозя. Както бе тръгнало, вероятно много скоро хората в бели престилки щяха да го посетят.

Няколко часа по-късно Кейт се пробуди. Чувстваше се така, сякаш се изкачваше в стъклен асансьор сред бяла мъгла. Способността ѝ да усеща се възвръщаше постепенно, а заедно с това и болката в ръцете. От полуотворената врата в стаята ѝ се процеждаше светлина. „Милата Лиз!“ — помисли си с обич Кейт. Сестра ѝ не бе забравила признанието ѝ, че се страхува от тъмнината и бе оставила лампата в коридора да свети.

Кейт с мъка се надигна от леглото и тръгна към банята. Завъртя ключа за осветлението и примижа на ярката светлина.

— Брр! — изплези се тя на отражението си в огледалото.

Какъвто и грим да бе сложила сутринта, приличаше на призрак. Косата и дрехите ѝ бяха в същото окаяно състояние. Как ѝ се искаше да се изкъпе и да се отпусне в горещата вана. Но като огледа бинтованите си ръце, бързо съобрази, че дори вода нямаше да може да си налее.

Сравнително лесно успя да отвърти крана за студената вода, може би защото никога не го спираше докрай, за което сестра ѝ винаги ѝ се караше. Сложи жълтата си пластмасова чаша под тънката струя и се нагласи да чака. Беше толкова жадна обаче, че само след няколко секунди грабна наполовина пълната чаша и изпи водата на един дъх. Когато я сложи отново под струята, Кейт видя в огледалото как някакъв мъж влиза в спалнята ѝ. Тя изпищя, а чашата падна от ръцете ѝ и капки вода пръснаха наоколо. В следващия миг светлината огря лицето на Джайлс и Кейт се строполи върху килимчето на жълти и бели ивици.

— Изкара ми ангелите... — простена тя.

— Извинявай. Чух шум в стаята ти и реших да видя как си.

— Следващия път изпрати телеграма. Какво правиш тук? Не е ли късно?

— Отдавна мина полунощ. Спа цели дванадесет часа. Как се чувстваш?

— А ти как би се чувствал, ако...

Думите заседнаха в гърлото ѝ, когато го видя съвсем близо до себе си. Косата му падаше върху зачервените му от съня очи, брадата му бе набола и му придаваше малко пиратски вид. Бе гол до кръста. Гърдите и раменете му изглеждаха още по-тъмни и мускулести.

— О, господи! — изпъшка най-накрая Кейт.

Джайлс доволно се усмихваше, откривайки два реда снежнобели зъби.

— Така са възклицавали девиците от викторианската епоха, госпожице Кейт. В днешно време на младите жени им е омръзнало да гледат разсъблечени мъже.

„Може би, но никой не ме е карал да се чувствам така, както ти“ — помисли си Кейт, а на глас каза:

— Просто изглеждаш толкова... различен.

— Ти също.

Джайлс докосна нежно една блестяща водна капка на носа ѝ, после плъзна пръста си към деколтето ѝ. Влажната копринена блуза прилепваше плътно по тялото ѝ и очертаваше закръглените ѝ форми.

— Не че не одобрявам... Впрочем, как са ръцете ти? — промълви пресипнало Джайлс.

Кейт почти бе забравила за тях и погледна надолу изненадана.

— Ами, чувствам пулсираща болка. Всъщност, мисля, че от това се събудих.

— Доктор Куисънбъри изпрати антибиотик и болкоуспокояващо лекарство. Дай да те подсушим, да си легнеш, а аз ще донеса хапчетата.

Той нежно я прихвана за лактите и я изправи на крака. Сетне взе една от жълтите хавлиени кърпи и се залови да попива косата и лицето ѝ. Откога не бяха се грижили така за нея? Сигурно от времето, когато падна за първи път от коня и си навехна китката. Тогава Леона ѝ направи оризов пудинг със стафида, в който сложи дори малко ром... Кейт затвори очи и доволно въздъхна.

— Защо остана? — попита тя Джайлс.

— Задай ми някой по-лесен въпрос.

— Добре, защо не си отиде къщи?

Когато Кейт флиртуваше, не можеше да ѝ се устои. Джайлс я дръпна към себе си. Носовете им се долепиха и той прошепна:

— Защото не можах да се насиля да си тръгна. Опитах... Поне така мисля, но в следващия миг аз вече говорех на баща ти как ще остана при теб, за да те наглеждам.

— Внимавай много. Имаш навика да му внушаваш разни идеи.

— Той и сам добре се справя.

Импулсивно Джайлс прокара палеца си по нежната извивка на брадичката ѝ. Като котенце, което иска още да го гаят, Кейт повдигна лице към него.

— Трябва отново да си легнеш — напомни ѝ той.

— Знам, а освен това целия те намокрих. Сигурно никак не е приятно.

Не, не беше приятно. Възбуждащо беше. Мократа коприна му даваше ясно да разбере, че между телата им има съвсем тънка преграда. Ниско в корема си усещаше болки от напрежението. Ако я целунеше, както му се искаше, желанието му веднага щеше да вземе връх. За нейно и за собствено добро, не биваше да допуска това.

— Връщай се в леглото, Кейт!

— Не мога! Дрехите ми са мокри!

— Тогава се преоблечи. Сложи си нещо... — „С какво ли обикновено спи? С нощница или пижама?“ — помисли си Джайлс. — ... нещо сухо, а аз ще донеса хапчетата — додаде той.

Джайлс метна хавлиената кърпа върху металната пръчка, за да съхне, чувствайки се горд, че така тактично се измъкна от една толкова деликатна ситуация.

Преди да излезе обаче, той още веднъж хвърли поглед към нея и веднага разбра, че малко преждевременно се бе зарадвал. Кейт безуспешно се мъчеше да разкопчае блузата си.

— Кейт! Не мислиш ли, че...

— Май ще трябва пак да ми помогнеш — рече тя и му се усмихна смутено.

Защо не се бе сетил по-рано, че с бинтованите си ръце Кейт изобщо няма да може да се преоблече. Елизабет много по-добре щеше да се справи с това положение.

— Хм, да... Добре. Ами хайде да отидем в стаята ти, а ти ще ми кажеш къде си държиш нощниците — каза Джайлс и я побутна към тъмната спалня.

Кейт прехапа устни, за да не се разсмее на глас. Смущението на Джайлс извънредно много я забавляваше, но... нощници! Това надминаваше всякакви граници! Две седмици преди това, когато отиде с Елизабет в онзи скъп бутик да си купи роклята с голите рамене, спалното ѝ бельо се състоеше от големи мъжки ризи и фланелки.

— Най-горе, вдясно — каза тя и посочи с бинтованата си ръка към огромния шкаф до стената.

Джайлс дръпна посоченото чекмедже и усети напрежението, свило стомаха му, да нараства двойно. Това не беше спалното бельо на Кейт Бомонт, която той мислеше, че познава. Подредени на лъскави спретнати купчинки, пред него се откриха най-фини нощници от коприна, сатен и дантели. А над всичкото блестящо великолепие бе сложена една до болка позната ръкавица — неговата! Сърцето му ускори ритъм, а ръцете му затрепериха. Той вдигна една от ефирните нощници с цвят на слонова кост и я остави да се изплъзне между пръстите му.

— Хубави са... и нови — рече той, останал почти без дъх.

— По начало не обичам много да ходя по магазините, но когато все пак ходя, имам склонност към разточителство — каза Кейт, като седна на леглото.

— Разбирам те. Аз съм същият. Моето, мото е: „Щом веднъж си започнал, карай докрай“.

— О, моето е същото!

Джайлс започна да разкопчава блузата ѝ.

— Можеш ли да стоиш?

— Какво?

— Права.

Както бе седнал на леглото, Джайлс я дръпна и я обърна с лице към себе си.

— Трябва да разкопча ето тези кукички тук, на колана ти — каза той, ала Кейт не мислеше за тях. Тя чувстваше как топлият му дъх минава покрай талията и стига чак до гърба ѝ. Усети го дори надолу по бедрата си. Зави ѝ се свят и се наложи да се подпре на раменете му. Не можа да се сдържи и докосна кичурите коса на челото му.

— Гъста е и лъскава като гривата на Зулу — промълви Кейт.

— Обаче аз имам по-добър нрав.

— Ще видим.

Джайлс вдигна поглед към нея и очите им се срещнаха.

— Сега можеш да седнеш — каза ѝ той.

И Кейт седна... В скута му.

Джайлс усети как кръвта нахлува в слабините му.

— Кейт... Трябва да си легнеш.

Тя обви ръце около врата му и отвърна:

— Ще си легна по-късно.

— Сигурна ли си, че искаш точно това?

— Не ми приличаш на мъж, който само преди две седмици ми каза, че ме иска...

— ИСКА?! Аз изгарям за теб! — прошепна Джайлс, допрял устни в нежната гънка между гърдите ѝ.

— Тогава, щом и двамата го желаем, нека престанем да се измъчваме.

„Няма да се измъчваме“ — съгласи се той мислено, но толкова силно я бе желал, че в никакъв случай не можеше да си позволи да прибърза. Искаше това блаженство да трае, колкото е възможно повече.

Плъзна ръце по гърба ѝ, разкопча сутиена ѝ и го смъкна заедно с блузата. Кожата ѝ бе нежна и реагираше на най-леките му докосвания. Джайлс обходи тялото ѝ от раменете до бедрата с върховете на пръстите си и се усмихна, когато Кейт започна да потръпва в ръцете му, предвкушвайки блаженството.

— Какво искаш? — прошепна той, поглаждайки бавно тялото ѝ с палци.

От гърдите ѝ се изтръгна тих стон на наслада.

— Каквото и да е... Само не спирай да ме докосваш!

— Сладка моя Кейт!

Джайлс прокара нежно устни по вътрешната част на ръката ѝ. Кейт си пое дълбоко въздух, задържа го и го изпусна в треперлива въздишка. Този звук го възбуди почти толкова, колкото и гъвкавото ѝ тяло. Джайлс направи същото и с другата ѝ ръка, спирайки по средата на гърдите ѝ, натезали от копнеж. Нежните им връхчета се втвърдиха под нежните му пръсти. Но желанието му не беше алчно и егоистично. Само след миг Джайлс щедро я възнагради, обхващайки с длани гърдите ѝ, а Кейт даде воля на безумната си страст.

С никого тя не бе стигала така далече за толкова кратко време. Кейт го притисна към себе си, отметна глава назад и се отдаде на шеметното удоволствие. Тя извиваше тялото си под топлите му длани и шептеше:

— Искам и аз да мога да те докосвам така! Искам...

Думите ѝ секнаха. Джайлс я намести върху себе си и промълви с пресипнал от възбуда глас:

— Използвай тялото си! Използвай устата си... Прави каквото поискаш, само не сдържай стоновеите си, Кейт! Искам да ги чувам...

Когато тя притисна жадно устните си към неговите, Джайлс усети как сякаш някакъв бент се отприщи и водната стихия го помете без остатък. Той чуваше рева на морето, усещаше го в кръвта си. Дори на вкус беше като него и той жадно поглъщаше соковете ѝ, докато необходимостта да диша не го накара да се откъсне от нея за миг. Ала той искаше още — искаше да стигне заедно с нея върха.

Беше твърде много и все пак не му стигаше. Джайлс попи със слуха и тялото си нейните сладостни стенания, а когато Кейт започна с устни да си проправя път от врата към гърдите му, той не издържа и се издигна към нея. Тялото му образува дъга. Кейт го докосваше ту с езика, ту с косите си, а това предизвика пожар в кръвта му. Най-сетне Джайлс провря пръсти под единствената частица бельо, която Кейт бе запазила върху себе си. Веднага усети топлината и влагата ѝ. Тя бе готова за него, а той не можеше да чака дори миг.

Джайлс трескаво я обърна и с един замах свали миниатюрните ѝ, леки като перце бикини. Коприната едва чуто прошумоля, сякаш някой тихо въздъхна. После с енергично движение той смъкна всичко от себе си.

Когато отново притисна тялото си към нейното, Джайлс за миг затвори очи, разкъсан от болка и радост. Мускулите му трептяха. По кожата му избиха ситни капчици пот. Докато бавно проникваше в нея, не сваляше поглед от лицето ѝ. Видя и усети всяко нейно потръпване и вопъл, с които го прие в себе си.

— О, как те искам! — прошепна Кейт и обгърна кръста му с дългите си нозе.

— Кейт! — изстена Джайлс и се отдаде на забравата.

ДЕВЕТА ГЛАВА

Джайлс я бе нарекъл Кейт и тя примря от удоволствие.

Тази бе първата ѝ мисъл, когато на сутринта се събуди. А втората беше споменът, че бе заспала в ръцете му и че бе забравила да вземе лекарствата си. Кейт се намръщи.

Господи! Какво бе направила?!

Всичко между тях беше толкова хубаво. Дори прекрасно! Беше невероятно изживяване. Различно от всяко друго. Тя си спомни първия кулминационен момент, който сякаш продължи безкрай, а после той я възбуди отново и отново... Нуждаеше се и искаше, искаше и се нуждаеше. Кейт не беше сигурна дали това е хубаво. Не бе сигурна за нищо, освен, че сега него го нямаше до нея в леглото! По дяволите! Би могъл да остане поне, за да каже нещо. Макар че какво би искала да чуе тя?

После изведнъж някъде отгатък се чу тихо бръмчене. Джайлс приготвяше кафе в кухнята.

Тя се надигна, грабна кремавата си нощница, бързо се облече и изтича в банята.

Десет минути по-късно Джайлс влезе в спалнята с поднос кафе и видя, че я няма. Той вдигна щорите, примижа на ярките слънчеви лъчи и пак ги спусна, оставяйки ги наполовина отворени. Приглушената светлина беше много удобна, когато човек се лута наоколо, търсейки загубената си чест.

— Кейт! Закуската!

След секунда тя завъртя металната топка на вратата, но бравата заяде. Джайлс се спусна да ѝ помогне. Но Кейт успя да се справи сама, отвори и бързо изтича към леглото. Той я зърна само за миг — бледа коприна и дантели, шумолящи върху стегната свежа плът. Обхвана го лудо желание и когато Кейт се настани в леглото, покривайки се целомъдрено със завивката, ѝ бе почти признателен.

— Добро утро. Как се чувстваш? — попита я той, като внимателно остави подноса върху скута ѝ.

— Отлично — отвърна тя, поглеждайки смутено ту него, ту храната, чудейки се кое от двете изглежда по-апетитно.

Той бе облечен в същите дрехи като вчера, но ризата му бе само затъкната в панталоните и откриваше силните му гърди, които толкова я привлякоха снощи. Върху подноса имаше почти всичко: от ягоди със сметана до бухтички и пирожки с месо.

— Май доста работа ти се е отворила покрай мен. Аз нямам такива неща в хладилника си.

— Познавам един готвач в „Омни“, който ми е много задължен.

— За какво? Да не си обещал да финансираш ресторанта му?

— Интересна идея. Сигурно щях да направя доста пари. Но не. Обещах му да напиша нещо за него в списание „Кулинар“.

Дявол да го вземе! Говореха си така, сякаш бяха най-обикновени познати, наредили се на опашка в супермаркета, а не любовници.

Кейт огледа подноса.

— Да ти помогна ли? С какво ще започнеш? Е, няма значение. Бухтичките се ядат, докато са още топли, но не познавам по-подходящи устни от твоите да схрускат една ягодка — рече Джайлс и ѝ поднесе ягода, потопена в сметана.

Кейт затвори очи и откъсна сочния плод точно до опашчицата, за която Джайлс го държеше. От гърдите ѝ се изтръгна стон на удоволствие. Устата ѝ се изпълни със сладък ягодов сок. Той се наведе към нея, за да вкуси от сока, оцветил устните ѝ, но в последния момент се дръпна. Не беше достатъчно бърз, защото Кейт отвори очи.

— Искаш ли още една? Или може би ще опиташ бухтите? Ето бухтичка.

— Мога и сама.

— Ще си изцапаш бинтовете.

— И какво от това? Не се чувствай задължен да ме храниш.

Джайлс вдигна подноса и го постави далече от нея.

— Хей, аз едва-що започнах! — възмути се Кейт.

— Мисля, че първо трябва да поговорим.

— Няма за какво да говорим.

Джайлс си пое дълбоко въздух, погледна я и продължи:

— Кейт, аз развалих всичко...

— Виж, Джайлс, да ми поднесеш закуската в леглото е прекрасен жест. Снощи всичко беше хубаво... Е, добре! Страхотно беше! —

поправи се тя, когато видя познатото повдигане на едната вежда. — Но не е нужно прочувствено да ми обясняваш колко много имаш нужда от свободата си точно сега. Преживяхме нещо заедно по взаимно съгласие. С нищо не сме обвързани!

— Нима? Тогава защо не мога да си тръгна?

— Да не би да те спирам?

— Не съм казал такова нещо! — тросна се той.

— Тогава какъв е проблемът?

— Уплашен съм! Ето какъв е!

— Добре де, аз също.

Тишината, която последва, беше оглушителна. Истината, прозвучала в думите им, се четеше и в очите им. Двамата виждаха и нещо друго — нуждата от взаимно разбиране.

— Извинявай. Бях толкова зает със собствените си мисли, че съвсем забравих какво чувстваш в момента — рече Джайлс и нежно целуна върховете на бинтованите ѝ пръсти.

Кейт извърна смутено глава.

— Когато се събудих тази сутрин и не те намерих в леглото до мен, хем се зарадвах, хем се обидих. Това най-добре обяснява чувствата ми. Аз просто не мога да се позная. Не и когато съм с теб...

Джайлс кимна.

— Винаги съм бил в състояние да си тръгна... От хора, от ангажименти... От всичко.

Кейт затвори очи.

— Не сме подходящи един за друг. Нищо няма да се получи. Ти си най-традиционният мъж, когото някога съм виждала.

— Аз ли?! Винаги съм бил против традицията, откакто съм достатъчно голям, за да зная, че на брат ми Ричард може да се разчита да опази неопетнена семейната чест. Ти си тази, която робува на традицията.

— Аз? Знаеш ли как ме наричаха в училище? Бунтарката! Аз съм черната овца в семейството. Винаги съм се борила против нещо, първа съм се усъмнявала, последна съм отстъпвала. Направо се изприщвах, ако трябва да отида на коктейл или някое женско парти. А ти от точно такива неща имаш нужда.

— Да, да! Мерси! Искаш ли и аз да ти пожелаая някой такъв... например, банков чиновник или адвокат?

— Пепел ти на езика! — изкикоти се Кейт, топна малкото си пръстче в сметаната и го поднесе към устните му.

Джайлс я хвана за китката, все още смеейки се тихо, и го облиза. Ресниците ѝ трепнаха, в очите ѝ прочете желание. Неговите собствени мисли изведнъж взеха друга насока. Той въздъхна, наведе се още повече и допря нежно устните си до нейните.

— Ами... Кейт... Ако имах и грам чувство за благоприличие, отдавна да те бях помолил да ме изриташ оттук. Но единственото нещо, което искам, е да те притисна върху тези възглавници и да те целувам до безсъзнание.

Точно това искаше и Кейт.

— Не мога да мисля логично без силна доза кофеин, а кафето май вече е студено. Можем да го стоплим в микровълновата печка... но по-късно.

Съзирайки желанието в очите ѝ, Джайлс бързо съблече ризата си. Зарови пръсти в косите ѝ и леко я придърпа нагоре към себе си. Целуна я така, както дълго бе копнял — още от ранни зори, когато насила се бе измъкнал от леглото.

— Да, по-късно. И може би сега трябва да го направим бавно, за да не правим грешки — рече той с глас, натезжал от страст.

Кейт блажено затвори очи и промълви:

— О, моля те! Направи го бавно... Много, много бавно.

След това двамата спаха, като изядоха от закуската онова, което можаха. В пристъп на угризения Джайлс най-сетне успя да накара Кейт да поспи малко, макар и сама.

Когато се събуди, тя видя, че Джайлс се бе изкъпал и преоблякъл. Беше донесъл дипломатическото си куфарче и бе разхвърлял книжа и вестници. Кейт се зачуди защо ли не бе отишъл да поработи в собствения си апартамент.

— Нямам нужда от бавачка и не е необходимо да отлагаш работата си заради мен. Мога и сама да се оправя — каза му тя.

Джайлс тъкмо четеше някакъв доклад. Като видя банан в ръцете на Кейт, той бутна листата настрани и грабна банана.

— Да не мислиш, че ще можеш да го обелиш? Трябва да погледнеш истината в очите, сладка моя! През следващите няколко дни ти ще стоиш в стаята, а аз ще бъда при теб, за да те държа под око.

Кейт отхапа парче от банана, сдъвка го и го глътна.

— Знаеш ли какво? Твоят английски чар е доста подвеждащ... От теб ще стане страшен диктатор. Още съм гладна.

— Ах ти, малка лакомнице!

— Когато съм се родила, Леона, която ми е била като майка и ми е приготвяла шишето с млякото, казва, че винаги съм го сграбчвала лакомо. Оттогава съм все такава.

Макар да знаеше, че е опасно да научава прекалено много подробности за нея, Джайлс искаше да разбере всичко.

— Майка ти е починала, когато си била малка, нали?

— Да. За всички ни беше много трудно без нея. Тя бе много нежна и кротка. И така кротка си отиде от нас... От всичко най-добре помня ръцете ѝ... Много меки и с толкова бяла кожа!

— А аз едва помня майка си. Умряла е, когато съм бил на няколко години. Влакът, с който се връщала от коледно пазаруване в Лондон, катастрофирал.

Кейт си представи как малкият Джайлс чака до прозореца майка си, която няма да се върне, и почувства, че очите ѝ се пълнят със сълзи.

— Каква трагедия! — прошепна тя.

Изведнъж Джайлс заговори с жар за детството си.

— Беше преди много време, но другите ми детски спомени са хубави. Живеехме добре благодарение на баща ми, който беше страхотен образ, а също и благодарение на бавачката ни. Не мога да я забравя. Ричард я наричаше дракона, но само защото ревнуваше, че аз и тя добре се разбирахме.

— Жива ли е още?

— Неуморима е. Отгледа децата на Ричард, а сега полага грижи за една нова династия в Биг Солт. Това е частен Карибски остров... О'Кийфи и семейството му живеят там — додаде Джайлс, като видя как Кейт вдигна вежди.

— Звучи ми така, сякаш е зимен курорт в Юта.

— О'Кийфи се озова там, корабът му се разби. А лекарката на острова го излекува. Горката жена! За всичките си тревоги и грижи по него знаеш ли какво получи милата Лора?! Омъжи се за този тиранин!

— Разкажи ми защо напусна дома си.

— Всъщност, причината е проста. Нарича се проклятието, тегнещо над втория син или нещо подобно. Баща ми се спомина точно когато завърших образованието си в Оксфорд и, разбира се, Ричард

като по-голям син, наследи имението и титлата. Той искаше аз да се заема със семейния бизнес... Чувала ли си за „Порцелана Чанинг“?

Джайлс видя как Кейт покри уста с бинтованата си ръка, опитвайки се да потисне смеха си, и я изгледа с престорена строгост.

— И таз добра?! Та ние снабдяваме само най-изисканите хотели в Европа. Както и да е... Аз не пожелах нито скапания бизнес, нито магазините. Един господ знае, че не разбирам как се управлява мандра, а Ричард не даваше и дума да се издума за превръщане на имението във ферма за коне. И така, за мен нямаше друг избор, освен да си търся щастието другаде.

— Вярно ли е, че своя първи милион си направил, като си финансирал един холивудски филм?

— Това стана, докато играех в едно казино на Ривиерата. Играех срещу един холивудски продуцент... И ако не бях взел всичките пари на старчето Родни, той нямаше да има нужда някой да финансира филма му, който и без друго беше с много нисък бюджет. Колко невероятни са превратностите на съдбата! Ако не бях отишъл да проверя лично инвестициите си, никога нямаше да се запозная с О'Кийфи, а ако не бях купил дела му в „Орион“, никога нямаше да те срещна.

— Може би щеше да си много по-добре, ако не ме бе срещал — промълви Кейт.

— Може би и двамата щяхме да сме по-добре.

От тези негови думи я заболя и тя бързо се изправи.

— Аз наистина съм гладна. Какво ще кажеш за по една порция паста? Знам един ресторант, който... Джайлс!

Той не можа да устои. Виждайки болката в очите ѝ, Джайлс прекоси стаята и я грабна в обятията си.

— Целуни ме, Кейт! Имам нужда от теб. Прости ми, но единственото нещо, в което съм сигурен, е това, че се нуждая от теб!

Отчаяние, паника! Кейт познаваше тези чувства, защото и тя ги изпитваше... О, да! Изпитваше и нужда. Незабавно обгърна с ръце врата му и през ума ѝ мина: „Господи, каква лудост!“. Поне можеха да се отдадат заедно на забравата. Колко хора имаха дори това?

— Напомни ми утре да се обадя на доктор Куисънбъри, за да го помоля да ми даде адреса на някой добър психиатър — прошепна тя в лицето му, докато той я носеше към спалнята.

— Питай дали правят групово намаление. Ще отидем заедно.

Кейт се опита да бъде примерна болна, но в четвъртък вече ѝ се струваше, че ще започне да вие от скука. Джайлс се опитваше да помогне: всяка вечер носеше видеофилми и списания. Днес обаче го бяха извикали по работа в Маями и Кейт унило късаше листенцата на големия папрат до прозореца.

Изведнъж на външната врата се почука. Кейт трепна и се упъти към антрето, за да отвори. Беше Елизабет и Кейт радостно прегърна сестра си.

— Е, няма смисъл да питам как си. Обадох се на доктор Куисънбъри и той ме посъветва да не те посещавам много често, обаче явно е забравил какво стана с теб, когато трябваше да лежиш, болна от шарка.

— Сега е още по-лошо! По цял ден зяпам стените и дори мислех да нарисувам фреска.

— Идеята ти не е много добра, но ако има шанс тази сграда да се използва за забавачница... Не, не ме гледай като бито кученце. Забравяш, че зная как рисуваш.

— Мислех си, че имам усет за цветовете...

— Ммм... да. Синьо и зелено или пък зелено и оранжево. Последната комбинация е на мода сега. Господи, какво си направила с тази папрат?!

— Ами исках да си направя салата за обяд... Какво си донесла? Ммм! Надушвам печено пиле, приготвено от Леона... О, добре че си донесла и хартия за пишеща машина. Джайлс все ми обяснява, че щяло да забави възстановяването ми...

— И как върви възстановяването? — попита Елизабет.

Кейт вдигна ръцете си. Беше свалила бинтовете още във вторник.

— А как върви любовта?

Докато Елизабет разопаковаше храната, Кейт ѝ разказа какво се бе случило с нея през последните няколко дни. Това бе най-интимният разговор, който двете бяха имали помежду си.

— Интересно, че дори много умни хора загубват здравия си разсъдък, когато са влюбени. Ти си влюбена в него, Кейт. Можеш ли поне да приемеш този факт?

Кейт трябваше да остави чашата си с вино на масата, защото ръцете ѝ затрепериха.

— Да! Особено сега, когато го няма.

— Какъв е проблемът тогава?

— Не желая да загубя свободата си, правото си да работя каквото пожелаю, да се сприятелявам, с когото пожелаю, да изразявам мнението си, където и както сметна за необходимо...

Сестра ѝ се усмихна.

— Не е смешно, Лиз!

— Кейт, нима смяташ, че някой може да те промени?

— Лиз, знаеш ли, че онзи ден Джайлс спомена, че обича мариновани тиквички? Известно ти е колко ги ненавиждам! Обаче аз се обадих в един ресторант и поръчах да ни донесат за вечеря. Дори му позволих да ми пъкне една в устата!

Елизабет избухна в смях.

— Съжалявам, мила, но как бих могла да ти помогна?! Нима не разбираш, че с всеки се случва? Любовта означава да правиш компромиси. Някои компромиси са по-тежки, други не. А и ти може би ще откриеш нови черти в себе си...

Здравият разум ѝ казваше, че сестра ѝ е права и все пак нещо свиваше стомаха ѝ.

— Както и да е. Важно е, че и Джайлс чувства същото.

Елизабет вдигна поглед от препеченото пилешко бутче и смутено се усмихна. Страните ѝ поруменяха и тя каза:

— Значи затова халатът му е в банята? Видях го, когато се миех. Трябва да го махнеш, защото татко може да се отбие при теб.

Кейт схруска едно от препечените крилца, преглътна и възкликна, изненадана:

— Ти пък! Татко не е пуритан!

— Не, но си има два вида стандарти: единият е за любимите му дъщери, а другият — за обществото. Знаеш ли, че вечерта преди сватбата ми той ме попита дали не искам Леона да ми обясни някои неща, за които би трябвало да съм готова?

— Той е мислел, че ти още си *девствена*?!

— Аз бях девствена, но не беше нужно да ми обясняват, като ми разказват за птиците и пчелите.

Кейт едва не изпусна чашата си. Елизабет беше почти на двадесет и една, когато се омъжи за Дениъл. Те ходеха още в колежа, но дори не бяха спали заедно, все пак имаше и...

— Ти сериозно ли говориш? — попита тя почти шепнешком.

— Честна скаутска! А знаеш, че Дениъл си беше джентълмен и никога не насилваше нещата.

— А Морган Девърукс?

Елизабет се сепна и се дръпна назад.

— Хайде, Лиз! Нали сме сестри? — настояваше Кейт.

— Аз *не* съм спала с Морган Девърукс!

— Но искаше, нали?

— Кейт, ти трябва да се занимаваш с разследвания. Неизтощима си!

По едно време Кейт бе мислила да стане репортер или следовател, както и изпитател-пилот или професионална кънкьорка. Обаче след време, реши, че във всички тези професии работата е много тежка и убива възторга.

— Виждала ли си Морган, откакто ти казах, че се е върнал? — попита Кейт сестра си.

Елизабет въздъхна.

— Не, не съм. Нито пък очаквам да го видя. Положението му може да се е подобрило, но това не означава непременно, че ние се движим в едно и също общество.

— Елизабет, това е най-снобското нещо, което някога съм чувала! Защо да не сте заедно?

Елизабет явно се смути.

— Не това имах предвид... Исках да кажа... О, по дяволите! Веднъж Морган ясно ми каза какво мисли за мен и „за жените като мен“, както се изрази той. Сега нека да сменим темата, ако обичаш!

— Добре, добре... Просто се опитвах да изгледа нещата и да помогна на горкия човек.

Останалата част от посещението на Елизабет мина гладко.

Преглеждайки вестниците същия следобед, Кейт съзря снимка на сестра си и баща си на приема на кмета. Елизабет беше зашеметяваща в своята черна рокля и изглеждаше така, сякаш точно това искаше от живота. Но така ли беше наистина? Колко се засегна тя, когато Кейт

спомена за Морган... На теория Лиз може би беше добре подготвена за компромисите в любовта, но в действителност беше същата като нея.

В един от вестниците Кейт видя своя снимка с Джайлс след конните състезания, както я бе вдигнал на ръце. Тя се усмихна и се замисли. Компромисите... Та нали дори Джайлс бе започнал да прави компромиси заради нея, въпреки забраната на доктор Куисънбъри. Вече цяла седмица Ръсти се оплакваше, че Кейт го подлудява със своите посещения и проверки, но Джайлс, който също бе човек на действието, разбираше тази нейна необходимост и винаги я придружаваше.

Кейт стана с намерение да вземе ножица и да изреже снимката, но точно тогава погледът ѝ попадна на една друга фотография на Джайлс, който с ръкавели и каска на главата говореше с... Кейт се взря в снимката втрещена, и зачете надписа отдолу:

„Инвеститорът на център «Бомонт», Джайлс Чанинг, е достатъчно зает и въпреки това щедро посвещава голяма част от свободното си време за ремонтирането на Паркър Билдинг — сградата, обещана на бездомните. Директорът Ръсти Максвел е с него и също помага при ремонта...“

„Също ли?!“ — слиса се Кейт и почервения от гняв. Какъв подъл номер! Ама че глупачка беше! Като си помислеше само как Лиз едва не я накара да си въобразява, да се *надява*... А истината бе, че Джайлс просто я използваше. И Ръсти бе замесен във всичко това!

Щеше ли да се изненада Кейт? Малко след полунощ Джайлс метна куфарчето и сака си в ягуара пред летището и потегли. Едва успя да хване последния самолет за Атланта. Наложил се да промени цялата си програма. Кейт го очакваше да пристигне утре, но само няколко часа в Маями му дадоха да разбере, че той не е готов да прекара нощта далече от нея. Още не. Навярно никога вече нямаше да може.

Джайлс се влюбваше. Той! Последният мохикан!

Тази мисъл го осени, когато беше на девет хиляди метра в небето. Стюардесата тъкмо му наливаше кафе. Обаче вместо нея,

Джайлс виждаше Кейт, която му казва довиждане. Той мислеше само за нея и за това как ще го посрещне.

Би предпочел всичко да се бе случило не така бързо, но като знаеше каква е Кейт, трябваше по-рано да се сети, че това би било невъзможно.

Мисълта да се пъкне в леглото до нея, да притисне топлото ѝ тяло до своето и да усети ударите на сърцето ѝ, го накара да ускори крачка. Когато се озова пред вратата на апартамента ѝ, Джайлс трескаво пъкна ключа в ключалката, превъртя го и натисна дръжката на бравата. Вратата се отвори, но съвсем малко — предпазната верига отвътре бе сложена! Беше забравил за нея... По дяволите!

— Кейт! Кейт, събуди се! Аз съм! — тихо извика той.

Тя се събуди, но въпреки че позна гласа му, взе ракетата си за тенис... Просто за всеки случай.

— Ще събудиш целия блок — скара му се Кейт шепнешком.

— Извинявай. Забравих, че имаш предпазна верига. Отвори вратата, любов моя.

— Ще ти отворя, когато завали сняг на екватора.

— Какво?!

— Нали трябваше да си в Маями? Какво стана? Онзи предател, моят някогашен приятел ли е платил, за да те открият?

— Кейт, исках да те изненадам...

Джайлс изведнъж усети, че нещо не е наред и я изгледа подозрително.

— Какво се е случило?

— О, много добре! Преструвай се на невинен докрай! Само че нека ти кажа едно нещо, Джайлс Чанинг: взела съм те на прицел! Видях ви във вестника с Ръсти! Двата сте ми скроили отвратителен номер!

— Снимка на мен и... О, Кейт! Отвори вратата и всичко ще ти обясня.

— Ха!

— Кейт, ако не отвориш скапаната врата, ще я разбия! А утре във вестниците ще има снимка и на двама ни как ни освобождават от участъка заради нарушаване на обществения ред! Отвори вратата!

Тя се подчини, но само след като си повтори няколко пъти наум, че тази сцена е съвсем лична и няма защо да става достояние на

околните.

Бутна вратата, откачи веригата и отново отвори. Джайлс веднага влезе и остави на пода сака и куфарчето си.

— Не се разполагай, защото няма да останеш! — тросна му се тя.

Джайлс бавно се извърна. „Търпение!“ — каза си мислено той. Всичко това беше просто недоразумение. След като ѝ обяснеше всичко, тя щеше да го разбере.

Той дори успя да ѝ се усмихне. Кейт бе така съблазнителна в тази своя бяла копринена нощница, стигаща до средата на бедрата ѝ, много по-целомъдрена от всички други, с които я бе виждал.

Тогава обаче Джайлс забеляза осъдителния гняв в очите ѝ и почувства как в него се надига някаква мощна и непозната тревога.

— Ще ме оставиш ли да ти обясня какво се е случило или ще си правиш изводи за мен въз основа на случайни факти?

Кейт вдигна предизвикателно брадичка и отвърна:

— Ти ме излъга! Част от споразумението с баща ми беше да не използва отец Мичъл и бездомниците за своя собствена реклама пред журналистите!

— Имах намерение напълно да спазя тази уговорка! Не съм карал онзи репортер да идва в Паркър Билдинг!

Кейт се изсмя горчиво.

— Въпросът е, че ти също не биваше да си там! Каква глупачка съм била! Аз се мъчех да спазвам всички предписания на доктор Куисънбъри, за да не те тревожа излишно, а ти си мислел единствено за това да не те хвана. Скришом си се захванал с моя проект, за да си направиш безплатна реклама!

— Чуй се само какво говориш: моя проект! А пред камерите каза, че ти си само един обикновен войник...

Джайлс почувства нужда да пийне нещо и се извърна към барчето, но Кейт го дръпна за ръкава на сакото.

— Казах го и е така! Но тази работа с ремонта беше много важна за мен! Искрах поне веднъж да покажа на баща ми и на Ръсти, че аз не съм само едно хубавичко лице и мога много повече! Очаквах, че точно ти ще ме разбереш...

— Разбирам те и затова, след като доктор Куисънбъри каза, че трябва да си починеш една седмица, аз отидох и се представих на

Ръсти Максвел, за да можем двамата да поддържаме някак темпото, докато ти се върнеш. Трябваше да сгъстят и пренаредят моята собствена програма, за да намерят време за Паркър Билдинг. Помолих моите хора да почакаат! И всичко заради теб, Кейт! А после някакъв глупав репортер прави прибързани заключения и ти веднага го взимаш за чиста монета, без поне да се усъмниш...

Той бе направил всичко това заради нея? Как не може да го разбере! Изведнъж Кейт усети, че ѝ прилошава.

— Джайлс, нямах представа... — промълви едва чуто тя.

— Сигурно, но поне можеше да ме изчакаш и да ме попиташ. Ако не можем да си вярваме, защо сме заедно тогава?

Истината в думите му беше за нея като удар. Очите ѝ се напълниха със сълзи. Джайлс беше прав. Как бе могла да си помисли такова нещо?!

— Толкова съжалявам! Много рядко ще се намери някой, който да направи нещо ей така, без да има корисни цели. Започнах да се съмнявам в подбудите на всички.

— Аз не съм всички!

Вярно беше! Джайлс беше мъжът, на когото се бе обяснила в любов. А как бе изразила тя чувствата си към него? Осъзнавайки това, както и факта, че той имаше право да си отиде завинаги, Кейт изхлипа и сълзите ѝ рукохнаха.

Джайлс тъкмо взимаше сака и куфарчето си, когато чу как тя жално изхълца. Той винаги се бе размеквал пред плачещи жени, но сега сърцето му се сви от мъка. Отново остави багажа си на пода, с два скока се намери до нея и я взе в обятията си, като силно я притисна към себе си.

— За бога, спри! Моля те, недей! Кейт, не знаеш какво ми причиняваш... Аз не мога да се боря със сълзи...

— Не искам да се бориш! Искам да ми простиш... Джайлс, толкова ме е срам! Можеш ли да ми простиш? Няма да се повтори, обещавам ти!

— Поне докато не падне сняг на екватора, а? О, Кейт... Не можеш да обещаваш такива неща, както не можеш и да се промениш... Все едно. Нека поне ти кажа какво се опитахме да свършим Ръсти и аз.

— Не! Изненадата е прекрасна и аз съм ви много благодарна за това!

Кейт го целуна по врата, после допря устни зад ухото му и дълбоко въздъхна.

Джайлс почувства, че раздражението му напълно се изпари. Нима наистина смяташе, че ще може да си отиде от нея? Той затвори очи и се отдаде на насладата от целувките ѝ. Ръцете му галеха меките извивки на тялото ѝ.

Кейт се залови да масажира раменете и врата му.

— Наистина ли свърши рано?

— Не, но когато разбрах, че изобщо няма да мога да се съсредоточа, отложих всичката си работа и хванах последния самолет за вкъщи. Господи, колко ми е хубаво.

Думата „вкъщи“ се запечати в съзнанието ѝ и тя се усмихна в тъмното.

— Толкова си напрегнат. Чакай! Нека да ти дам да пийнеш нещо.

— Не! Искам теб — прошепна Джайлс и с устните си пресуши следите от сълзи по страните ѝ.

В ласката му имаше опрощение и онази вечна нужда...

— Ела с мен — прошепна Кейт, хвана го за ръка и го поведе към спалнята.

После свали сакото му, а когато Джайлс понечи да свали вратовръзката си, Кейт покри с длани ръцете му и каза:

— Нека този път да го направя аз... вместо теб.

Тя сръчно я свали, разкопча ризата му и прилепи устни към гърдите му, като последователно прокара език по връхчетата им.

Джайлс зарови пръсти в косите ѝ, подтиквайки я да продължи целувките си. В този миг той осъзна колко близко бяха те до това да разрушат всичко помежду си и глухо изстена.

— Кейт, отдавна съм готов за теб.

— Добре тогава. Защо не си събуеш обувките, докато аз се... приготвя?

Приготвянето беше само развързване на панделката и разкопчаване на двете копчета на нощницата ѝ. С леко шумолене коприната се хлъзна по ръцете ѝ, а Кейт дръпна Джайлс към себе си и плътно притисна тялото си към неговото. С едната си ръка той я хвана за косите, а с другата здраво я притисна към слабините си. Жадно затърси устните ѝ, опитвайки се с целувката си да заличи спомена за тази вечер, в която за малко не убиха любовта си.

Нежно и с обич тя го остави да проникне в нея. Трескавата забързаност и силата на страстта им ги връхлетяха изведнъж и вече не можеха да спрат. Нуждата им бе вече неудържима.

— Кейт... Още! По-силно, Кейт! — хриптеше той, притиснал тялото ѝ към своето.

Тя мислено се закле да не допусне огънят между тях да угасне, дори ако трябваше Джайлс да я напусне заради това. Кейт жадно го целуна, заглушавайки с целувката си стона му.

ДЕСЕТА ГЛАВА

— Виж я ти, сладката пакостница! Мисли си, че вече е добра като майка си! — възкликна радостно Кейт, като гледаше как малката Мунфлауър прескача ниските шубраци.

— Ще стане по-добра от нея, гарантирам ви. Едва на месец е, а краката ѝ са вече съвсем прави. Има обещаващ гръден кош и хубава задница. Интересно ми е каква ще бъде на пет месеца — рече Джексън.

Кейт поклати глава и се усмихна.

— Такъв песимист си!

— Преценявам я с ума, а не със сърцето си, както някои хора наоколо.

Кейт бе облечена в ефирна бледолилава рокля. Джексън я изгледа с присвити очи и додаде:

— Мислех, че ще поездите малко със Зулу. Трябва да се упражните. До панаира остава малко време.

— Упражнявах се рано сутринта, когато ти отиде на северното пасище да отсечеш дървото, което бутна оградата... Каква буря имаше снощи! Забеляза ли някакви други поразии?

— Ами, както винаги... Изпочупени клони, обрулени листа, но нищо сериозно. Ако бързате за някъде, тръгвайте. Няма смисъл да си губете времето в приказки с мен...

— Стига си се цупил. Чакам Джайлс. Сигурно самолетът му закъснява. Трябваше да е тук преди час — отвърна Кейт и отново погледна часовника си.

— Хм... Е, някои хора имат по-важна работа от тази да гледат небето и да мечтаят — измърмори Джексън и затътри крака към конюшната.

Кейт се съдържа и нищо не отвърна, макар да знаеше, че след половин час Джексън щеше да се разположи в шезлонга си на терасата и да се люлее, докато заспи. Обикновено такава беше работата му в събота. Мислите ѝ обаче бяха на хиляди километри отук. Започваше

да се тревожи за Джайлс. Вярно, не му се случваше често да го задържат по работа, но дори тогава, той й се обаждаше по телефона, за да я предупреди. Този бе един от многото начини да покаже загрижеността си към нея... И тя към него.

Три седмици, помисли си Кейт. Бяха изминали три седмици от онази нейна злополучна грешка и оттогава досега с всеки изминал ден чувствата им се задълбочаваха. Осъзнавайки, че тези мисли само ще я разстроят, Кейт тръсна глава и с бързи стъпки се отправи обратно към къщата. Още не бе изминала и половината път до имението, когато съзря лъскав ягуар да завива по алеята. Облекчено въздъхна и забърза още повече.

— Господи, каква прелест си, Кейт! Ела и дай целувка на един зажаднял мъж — рече Джайлс, спирайки до нея.

Нямаше нужда да я подканя. Тя се бе навела вече над прозореца на колата. Бяха изминали само два дни от заминаването му, но раздялата им изглеждаше много по-дълга.

— Липсваше ми — прошепна Кейт, преди да го целуне.

— И наполовина не съм ти липсвал така, както ти на мен! Само се качи в колата и ще ти покажа.

— Нека първо вляза в къщата, за да си взема чантичката.

— Влез при мен и ще те закарам до имението. Не бива да ходиш с тези високи токове тук. Теренът е доста неравен. Цяло чудо е, че не си си изкълчила крак — каза Джайлс и неодобрително изгледа красивите й, но нестабилни обувки.

Кейт с радост се подчини и седна до него.

— Ти си виновен. Опитвах се да се самоубия, докато те чаках. Толкова се разтревожих...

Кейт обви ръце около врата му и го дари с най-опияняващата целувка.

— Така е по-добре. Ще оживея... Може би. Нямах представа каква нужда имах от това. Ако някой измисли как да се изпращат целувки по факса, направо ще стане милионер.

— Аз не съм те пращала в Маями, но разказвай, как вървят нещата там?

— Добре вървят. Проектът в Пуерто Рико е още висящ, но спечелихме строежа в Далас.

— Браво! — рече весело Кейт, но сърцето ѝ се сви при мисълта за това, че Джайлс сигурно щеше често да я оставя сама.

— А твоят проект как върви? — прекъсна мислите ѝ той.

— Много добре. Ще свършим предсрочно благодарение на твоята помощ. Обаче реших, че не съм създадена за такава работа и отказах на Ръсти, когато той ми предложи да... Джайлс! Къде отиваме?! — възкликна Кейт, когато той мина покрай къщата, насочвайки се към шосето.

— Ще видиш.

— Казах ти, че искам да си взема чантичката!

— Няма да ти трябва. Сложи си предпазния колан.

Кейт подозрително го изгледа.

— Какво става? Нали щеше да ме водиш на обяд?

— Боже, тази жена мисли вечно за ядене!

— Тази жена умира от глад! — възмутено възкликна Кейт.

— Обещах да ти купя най-голямата пържола... По-късно. Доволна ли си?

— Нима имам избор?!

— За какъв избор говориш? Нали те отвличам!

Кейт замълча, ала любопитството ѝ не беше удовлетворено.

Не след дълго Джайлс спря пред някаква порта от ковано желязо, върху която бе закрепена табела с надпис „Продава се“. Той бръкна в джоба на самото си и извади оттам връзка ключове.

— Това е имението „Феърчайлд“. Кога е било обявено за продан? — възкликна Кейт.

— Вчера. Поне така ми каза агентът, когато отидох да взема ключовете. Явно собствениците са решили, че имението изисква голяма поддръжка и са се преместили във вилата си на брега на океана... Влизала ли си вътре?

— Не. А ти?

— Разбира се. Нали затова закъснях? Вярно, когато чух, че собственикът е бил художник, загубих желание да разглеждам имението. Знаеш колко ексцентрични могат да бъдат художниците... Обаче в този случай бях приятно изненадан.

Джайлс отключи портата, вкара колата вътре, зави по алеята и спря. Кейт бе смутена. Нима той имаше намерение да се захване с реставрация на стари сгради?!

Миг по-късно тя съзря къщата през редицата от стройни брези, чиито листа още не бяха обагрени от цветовете на есента. Това не бе просто къща, а малък дворец! Имаше вътрешен двор, покрит с плочи, басейн и шадраван. Прозорците бяха високи, а дървените капаци — единствената украса на фасадата. Постройката притежаваше особен старинен чар, който поразя Кейт.

— Чувствам се така, сякаш сме се върнали назад във времето и сме в някакъв стар френски замък — каза тя на Джайлс и се огледа.

— „Феърчайлд“ е построен според плана на един замък в Южна Франция близо до Прованс, който художникът някога посетил. Той предпочел да не слага завеси на прозорците, нито пък да ги засенчва с дървета или храсти, защото имал нужда от много светлина, когато рисувал. Аз обаче смятам, че на тези стени ще подхождат италиански кипариси и бръшлян... Ела! Искам да влезем вътре и да ти покажа терасата. Направена е така, че на нея да може да се обядва и вечеря на открито.

Отначало, докато вървеше през скъпо мебелираните стаи, Кейт се почувства като натрапница, но бързо преодоля това усещане, и след няколко минути бе заразена от възторга на Джайлс. Едва сега тя си спомни мълвата за това място от детските си години. Хората често говореха за ексцентричния художник и жена му, живеещи в пълно уединение. Сега Кейт напълно одобряваше и дори се възхищаваше на техния начин на живот.

Джайлс я поведе към задния двор.

— Чудесно място е! Но ако си решил да го препродаваш, не го променяй много, ще спечелиш повече. Сградата е някак сурова, но в това е чарът ѝ. Разбира се, трябва да убедиш художника да остави и някои от картините си... Например, онази над камината. Прекрасна е, а цветята са като истински!

— Да препродавам ли?! Но аз смятам да живея тук!

Кейт изведнъж застана неподвижна пред отворената двойна врата.

Джайлс видя изумлението ѝ и каза:

— Толкова ли е трудно да повярваш?

„Да, трудно е!“ — помисли си тя. Нима това бе мъжът, който само преди няколко месеца ѝ обясняваше как не иска никакви усложнения и ангажменти?!

— Даваш ли си сметка какво говориш? Това тук не е просто жилищен блок или кооперация, а нещо, което изисква много грижи. Изисква човек с корен.

— Който после ще има и малки коренчета.

— *Какво?*

— Ела на сянка, скъпа. Слънцето ти влияе зле...

— Ами Далас и Пуерто Рико... И всички твои бъдещи строежи?! А къде отиде здравият ти разум, когато неотдавна ме предупреждаваше да не се ангажирам с теб, защото ще ме изоставиш? А какво ще кажеш за...

— Кейт, обичаш ли ме?

— Да, по дяволите!

— Тогава кажи, че ще се омъжиш за мен и млъкни.

Щом чу това, Кейт изписка радостно, хвърли се на врата му и обсипа лицето му с целувки, като най-накрая жадно и трепетно го целуна по устните.

— Повтори ми! Искам да го чуя!

Джайлс се усмихна снизходително.

— Как го искаш? В рими?

— Без.

— Обичам те, Кейт.

— О... това е чудесно! А сега искам малко поезия — рече тя и мечтателно затвори очи.

Джайлс се разтресе в беззвучен смях.

— Ти си луда!

— Не! Просто съм алчна. Искам да изпитам всичко с теб. Не съм очаквала такова нещо! Винаги съм мечтала да си имам някого, когото да обичам, и който също да ме обича.

Джайлс нежно обхвана лицето ѝ в длани.

— Разбирам те, скъпа. В началото може би не съм мислил, че точно така ще стане. Но сега разбирам, че не мога да си отида от теб. Бъди моя, сладка Кейт, и аз ще споделя живота, сърцето си и всичко, което имам, с теб!

— Да, да, да!

Кейт обгърна с ръце врата му и жадно го целуна, а Джайлс я побутна към близката купа сено. Намерението му беше очевидно.

— Тъъ... Кейт, не съм ли ти казал, че имаш златни ръце?

— Не, но сега можеш да ми го кажеш.

— И да проваля прелъстяването на моята любима?! Но за всеки случай аз ще се постарая изцяло да ангажирам съзнанието ти — каза Джайлс, развърза колана на роклята ѝ и плъзна ръце по тялото ѝ.

Нежно започна да гали гърдите ѝ и връхчетата им през дантелите на корсажа ѝ. После ги обхвана с устни, а Кейт затвори очи и прошепна, останала без дъх:

— Това наистина изцяло ще ангажира съзнанието ми.

— Ммм... Не забравяй обаче, че все пак трябва да изляза отук в сравнително приличен вид.

С жар се отдадоха на любовната игра, като нежно се галеха, наслаждавайки се на всяко движение, без да бързат. През изминалите дни двамата се бяха отдавали на буйната си и невъздържана страст и тогава Джайлс, изпепелен от огненото си желание, предпочиташе бързото темпо, за да утоли час по-скоро нуждата си. Но винаги бе осъзнавал, че в крайна сметка най-много харесва тези спокойни бавни ласки, подхранвани както от обич и нежност, така и от страстно желание, засищащи като пълноводна река.

Ароматът на трева се просмукваше в запотените им тела. На приглушената светлина широките, мощни рамене на Джайлс бяха като излети от бронз. Кейт усещаше всеки трепет на мускулестото му тяло и с любов и нежност го обхождаше с длани. И двамата лежаха голи върху тревата. Тогава Кейт разбра, че никога в живота си не бе пожелавала мъж повече, отколкото в този миг. После Джайлс плъзна ръце към съкровено кътче между бедрата ѝ и нежно проникна с пръсти в нея, напомняйки ѝ по този начин за безмерното удоволствие, което само той можеше да ѝ достави.

Кейт въздъхна и унесено прошепна името му. Джайлс обхвана с устни нейните и продължи нежно да я гали докато не се увери, че тя е готова за него, както той за нея. Едва тогава се намести удобно между бедрата ѝ и я облада.

Дори тогава нежността остана, въпреки че Джайлс плъзна ръце под тялото ѝ, за да я нагоди още по-добре за своите напористи тласъци. Произнесе името ѝ и Кейт отвори очи.

— Каж ми, че ме обичаш! — прошепна дрезгаво той.

Тя го обхвана още по-здраво с ръце и отвърна:

— Винаги ще те обичам!

Джайлс се усмихна на трескавото ѝ възторжено обещание и двамата заедно достигнаха върха.

Джайлс реши, че ще може блажено да поспи, но нищо подобно не се случи. Само след няколко минути тя започна да го гъделичка с една сламка по ухото.

— Беше много по-хубаво и от годежен пръстен... — рече тя, сякаш разсъждаваше на глас.

Джайлс веднага прозря намерението ѝ, усмихна се и закачливо повдигна вежда.

— Ако имаш малко търпение, ще можеш да бръкнеш в десния джоб на самото ми.

Кейт веднага скочи и започна трескаво да търси дрехите си.

— Виж я ти, моята малка користолюбка! — засмя се тихичко Джайлс и отново я дръпна в обятията си.

— Наистина ли си ми купил годежен пръстен?

— Да, поръчах да ми го изпратят с експресна поща от Англия и той вече ме очакваше, когато пристигнах тази сутрин.

— Искаш да кажеш, че всичко е било предварително подготвено?

— Е, не съвсем... Ами, пръстенът е семейна ценност и очаквам да бъдеш изненадана, както подобава за случая — каза небрежно Джайлс и прокара пръст по леко вирнатото ѝ носле.

Кейт буйно го целуна.

— Ужасно си секси, когато говориш като сноб.

Пръстенът беше с един голям диамант, заобиколен от три реда малки. Най-учудващо беше, че ѝ стана като по поръчка.

— Прекрасен е, Джайлс! Прекрасен! Ще ме е страх да го нося.

— Там е работата! Той трябва по всяко време да ти напомня, че сега принадлежиш на мен.

Кейт отново го целуна.

— А ти принадлежиш на мен! Благодаря ти, мили! Страхотен е! Нека да го покажа на Лиз и на татко!

Няколко часа по-късно двамата нахълтаха шумно в имението Медоубрук. Джайлс ѝ предложи да се качи в стаята си и да се пооправи, преди да съобщят новината на семейството.

Кейт се погледна в голямото огледало, видя разрошените си коси и тревичките по роклята и реши, че той има право.

Елизабет тъкмо излизаше от стаята си. Кейт я хвана за ръка и я въведе в своята спалня.

Развеселена и в същото време смутена, Елизабет измъкна една голяма сламка, заплела се в косата на сестра ѝ.

— За бога, къде си била? Изглеждаш така, сякаш си се въргаляла в... Я, дай да видя. Нали не ме лъжат очите? — додаде тя изведнъж, забелязвайки пръстена.

— Бил е на прабаба му, по майчина линия. Невероятен е, нали!

— Надявам се, че изисква съответна охрана.

— Зная какво имаш предвид, Лиз. Чувствам се така, сякаш съм се пренесла в някоя приказка. Той ме обича и аз ще бъда госпожа Джайлс Куин Чанинг!

Елизабет се просълзи и прегърна сестра си.

— О, мила моя, толкова се радвам за теб! А виждам, че и ти си щастлива! Разкажи ми всичко подред! Кога е датата?

— Датата ли... Ами не сме я определили още.

— Типично за теб!

— Но искам ти да ми бъдеш кума.

— Поласкана съм. Значи ще се венчаем в църква?

— Как виждаш татко да пропусне случая да мине с дъщеря си по централната пътека? Освен това Джайлс твърди, че брат му и снаха му също ще искат да дойдат.

— Графът! Трябва да съобщя в пресата, а също да кажа на Леона да си вземе помощници в кухнята!

— О, господи! Кажи ми как реагира татко. Знаеш ли, въпреки всичко аз не мисля, че той е напълно готов да се раздели със своето малко момиче!

— Джайлс е в кабинета му. Аз по-добре да тръгвам!

Кейт енергично скочи на крака, но изведнъж се сети нещо и изгледа сестра си изпитателно.

— Между другото, днес срещнахме Морган. Поканих го на сватбата. И знаеш ли какво? Той каза, че ще дойде!

Внезапно усмивката в очите на Елизабет угасна и тя безпомощно се отпусна върху табуретката.

— О, Кейт! Как можа...

Теди влезе в кабинета си и видя Джайлс да го чака, седнал близо до прозореца, загледан навън.

— Чанинг! Върна се значи! Радвам се да те видя. Тъкмо се питах къде е Кейт, когато тя ме намери и ми каза, че днес ще обядва с теб. Да ти наля ли нещо?

Джайлс пожела уиски и предпазливо попита:

— Как вървят работите в Центъра?

Теди му подаде чашата с уиски и вдигна своята.

— Наздраве... Не мога да повярвам, че най-после Центърът започна да добива форма. Ако времето се задържи, хората ще започнат да работят по вътрешното обзавеждане веднага след Деня на Благодарността. Знаеш ли... Досега никога не съм следял прогнозата за времето толкова редовно. Непрекъснато очаквам урагани. Как е в Маями?

— Добре. Помолих я да се омъжи за мен.

— Хубаво, хубаво... И аз обичам това място. Животът там е малко по-забързан, но... Какво каза?!

— Помолих Кейт да се омъжи за мен и тя се съгласи.

Теди го изгледа втрещено за миг, после се плесна по бедрото и гръмогласно се разсмя. Джайлс повдигна вежда и малко кисело се усмихна.

— Означава ли това, че имам твоето одобрение?

— Одобрение?! Момчето ми, аз съм очарован! Нямам думи, но съм очарован! Как успя? Карай, няма значение. Нали всичко е решено вече и тя е щастлива... А тя е щастлива, нали?

— Благодаря, и двамата сме щастливи.

— Е, страхотно! Направо страхотно! Знаех си, че ако някой може да се справи, то това си ти! Ще удържа думата си! Щом наденеш халката на пръстчето на моето момиче и половината от Центъра е твой.

Теди чукна чашата си в тази на Джайлс, но в същия миг в стаята сякаш нахлу ураган и вратата се затръшна с всичка сила. Беше Кейт. Бе чула всичко. Сега стоеше пред тях и ги гледаше, а очите ѝ мятаха мълнии.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

— По дяволите! Провалихме се! — промълви Джайлс и съкрушено погледна към Теди.

— Шшт! Тихо, синко! Аз ще се погрижа за това. Е, Кейт, чудесно е, че моята дъщеря подслушва частните ми разговори!

— Триста дяволи... — изпъшка Джайлс, решително остави чашата си и се изправи. — Зная, че ще прозвучи лошо, но нека ти обясня. Признавам, че в началото баща ти ми направи такова предложение.

— Кейти, мила! Аз мислех само за твоите интереси, детето ми! — обади се в своя защита Теди.

— Но аз му отказах, като му обясних, че в рода ми има прекалено много женитби по сметка, за да се подчиня доброволно на традицията. Заявих пред баща ти, че ще се оженя само по любов. Кейт, трябва да ми повярваш! Боже мой, съвсем бях забравил за това глупаво предложение! Искам да бъдеш моя жена, защото те обичам!

Кейт бе приковала поглед в килима на сини и златисти ивици и не смееше да вдигне очи. Най-накрая събра смелост и погледна баща си, а той смутено се прокашля, и бързо отпи от уискито си. После тя се усмихна лъчезарно и леко целуна Джайлс по бузата.

Джайлс въздъхна. Сякаш от плещите му се бе смъкнал тежък товар. Грабна я в обятията си, а Теди едва не се задави с уискито си.

— И само толкова?! Той просто ти казва нещо и ти му повярва?! — възкликна Теди слисан.

— Той е човекът, за когото ще се омъжа и ако не вярвам на него, на кого бих вярвала тогава?!

— Хм! Ами да... Добре...

Кейт присви очи, освободи се от прегръдките на Джайлс и пристъпи към баща си.

— Колкото до теб, стари бърборко... Прощавам ти. Занапред обаче не си пъхай носа в моите работи!

— Ех и ти, Кейт! Нали всичко завърши благополучно...

— Но не и благодарение на теб.

Теди не обърна внимание на иронията в думите ѝ, потупа я по гърба и смутено изтри сълзите си.

— За малко така се бях изплашил... Не можеш да си представиш колко съм доволен сега!

— О, представям си!

— Трябва да празнуваме! Ще кажа на Леона да приготви нещо специално за вечеря и да изстуди няколко бутилки шампанско. Тогава ще поговорим. Трябва да предвидим толкова много неща...

— По-късно, татко. Първо ще свършим една много важна работа.

— Чакайте малко! Мисля, че трябва да поговорим за настаняването ви тук час по-скоро. В имението има достатъчно място...

— Твърде късно! Възнамеряваме да купим „Феърчайлд“.

— Бърлогата на онзи смахнат художник?! Какво, по дяволите, ще правите там?

— Малки коренчета... — отвърна Кейт през смях и затвори вратата след себе си.

— *Какво?!*

Джайлс се остави напълно във властта на Кейт и тя го отведе на терасата.

— Ти си опасна жена! Когато влезе в кабинета, реших, че ще вземеш рапирата на баща си и ще ни прободеш и двамата — рече той и нежно я притегли към себе си.

— Трябва да запомните едно нещо, сър. Това, че имам слабост към вас, не означава, че ще можете да си правите каквото поискате...

— Добре, но моля само за още една индулгенция... А и след това, кълна се, никога повече няма да злоупотребявам с тази ваша слабост, милейди.

Кейт театрално въздъхна.

— И каква е тази индулгенция?

— Кейт, дайте на Негово Благородие целувка.

Тя се разсмя и обгърна с ръце врата му. Очите ѝ преливаха от любов.

— О, скъпи мой лорде! Злоупотребявайте с тази моя слабост колкото искате!

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.